

KURTULUŞ

Bilinmeyen
Bir Miras

Reza Safa

KURTULUŞ

Bilinmeyen Bir Miras

Tüm yayın hakları yazara aittir.

1 Baskı: Ekim 2016

Çeviri: İsmail Serinken

**Bu kitap,
Baba Tanrı'nın
En değerli varlığına,
Tüm Dünya'daki,
Mesih'in Bedenine
Adanmıştır.**

İthaf

Her başarılı hizmetin ardında, kararlı bir yürekle ellerindekinin en iyisini sunarak adanmış, bazı kadınlar ve erkekler vardır. Tanrı beni bu yönde harika bir ekiple kutsadı. Özveri ve sadakatiniz için sizlere teşekkür ediyorum.

Kendileriyle son derece gurur duyduğum iki harika çocuğa sahibim. Her ikisi de çok yetenekli olan çocuklarım Tanrı'nın kutsamaları altında yaşıyorlar. Bu iki harika çocuğu baba olarak bana emanet eden Tanrı'ya doğrusu büyük bir minnettarlık duyuyorum. Her ikisi de iyi birer yazardır. Oğlumun yazılarını ve düzeltilerini bu kitabı okurken sizler de göreceksiniz ve bu yüzden kitabı tek başıma tamamlamamış olduğumu da bu fırsatla belirtmek isterim. Teşekkürler Jonathan. Sen ve kız kardeşin yaşamımın sevincisiniz. Ayrıca sekreterim Rhonda McDaniel'e, özverili hizmetinden ve bu kitabın meydana gelmesindeki yoğun katkısından dolayı teşekkür etmek istiyorum. Son olarak da bu kitabın bazı bölümlerinin düzenlenmesine katkı sağlayan Beth Bartolac'a teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca Yeni Antlaşma bilgisiyle, İsa Mesih'in tamamlamış olduğu iş konusunda yüreğimin gözlerinin açılmasına aracılık etmiş olan Dr. E.W. Kenyon'a sonsuz teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Kendisiyle hiçbir zaman tanışmamış olmama rağmen kendimi onun bir öğrencisi sayıyorum.

Giriş

“Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk.” **Efesliler 1:7**

Kurtuluş Tanrı'nın insanlığa vermiş olduklarının arasında kesinlikle en iyisidir. Tanrı sahip olduğu her şeyi insana vermiştir, öyle ki insan oğulluk konumuna sahip olabilsin. Kurtuluş Tanrı'nın insanlığa duyduğu sevginin hikayesidir ve bu aslında cennetin sevgi hikayesidir.

Tanrı kurtuluşu, ebedi Oğlu İsa Mesih sayesinde mümkün kılmıştır.

İsa Mesih'in sağlamış olduğu kurtuluş sayesinde, Tanrı tüm cenneti insanlığa açmış ve onlardan hiçbir şeyi esirgememiştir.

Kurtuluş, Tanrı'nın Aden Bahçesi'nde kaybetmiş olduğu ailesini geri alabilmesinin tek yoluydu.

Bu aslında insanlığın yeniden taçlandırılmasıdır.

Tanrı, İsa Mesih'te gerçekleşen kurtuluşla, insanı yok olmaktan kurtarıp, onları ebedi Oğlu İsa Mesih'le birlikte tüm güç ve egemenliklerin üzerine çıkarmış ve her ruhsal kutsamayla kutsamıştır.

Kurtuluş, insanı İsa Mesih'le birleştirip onları Tanrı'nın mirasçısı kılmıştır.

Kurtuluş, insanlık tarihinin en görkemli davasıdır. Tanrı kendisine düşman olan insanı alıp, Oğlu'nun sahip olduğu tüm ayrıcalıkları onlarla paylaşarak mirasçılar kılmıştır. İnsanlık tarihinde hiçbir dava böylesine bir başarıyla sonuçlanmamıştır. Çünkü bu insan üstü bir durumdur. Bu sonucu yalnızca ilahi bir düzen gerçekleştirilebilirdi. İşte bu ilahi sevginin tarifidir.

Kurtuluşu anlamak, Tanrı sevgisini tüm yönleriyle anlamak demektir.

Kurtuluş o kadar önemli bir konudur ki, eğer bunu tam olarak anlamazsak, şeytanın eli hep üzerimizde olur.

Kurtuluş, Yaratılış'tan Vahiy Kitabına kadar olan ana temadır.

Bugün Mesih'in Bedeni olarak duyduğumuz öğretinin büyük bir kısmı, Eski Antlaşma içeriğinden beslenmektedir. Tabii ki Eski Antlaşmayı çalışmamızda hiçbir sorun yoktur, ancak Eski Antlaşmayı doğru bir biçimde anlamadan Yeni Antlaşmayı anlamak asla mümkün olmayacaktır. Pavlus'un da söylemiş olduğu gibi, “... bizleri uyarmak için kayda geçmiştir.” **1 Korintliler 10:11**

Ancak Yasa'yla ilgili olarak Lütuf ve İman kavramları konusunda kafamız karışmamalıdır.

Çünkü Romalılar 8:3'de ifade edildiği gibi Yasa'nın yapamadığını Tanrı Oğlu İsa Mesih aracılığıyla yapmıştır, *“İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahlı insan benliğinde yargıladı.”*

Kurtuluş Hakkında Ne Biliyoruz?

İnsan kaynaklı dinler ve modern kilise düşünürleri, Kurtuluş kavramının değerini gücünü zayıflatmışlardır. Kilisenin büyük bir kısmı Tanrı'nın bu yüce ve muazzam işinden haberdar değildir.

• “şeytan sözcüğü bu kitap boyunca bilinçli olarak büyük harflerle yazılmamıştır. Büyük harfleri yüceltmek üzere Baba Tanrı'ya ve İsa Mesih'e ayırıyoruz.

Kurtuluş yalnızca günahların bağıışı olarak öğretilip algılanmıştır. Bu büyük gerçek ne yazık ki yanlış anlaşılmaktadır. İsa Mesih bizim günahlarımızı örtmemiştir. Günahların örtülmesi ifadesi Yeni Antlaşma'da yer almaz.

İsa bizim günahlarımızı örtmemiş, ortadan kaldırmıştır.

İsa aslında günahlı doğamızı ortadan kaldırmıştır. Günahlar günahlı doğanın bir sonucudur. Günahlı doğa ortadan kaldırıldıktan sonra artık günahlar için bir örtüye gerek kalmaz.

Ne yazık ki kilise büyütülmesi gerekenleri küçültmüş, küçülmüş olanları da büyütüştür.

Bugünkü vaazların ana konusu, Kurtuluş hizmetinin küçük bir kısmı olan bağışlanma üzerinedir!

Ayetlere dikkat edersek, “... *Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışına kavuştuk.*” Efes. 1:7

Ayetlerde geçen Grekçe bağışlanma sözcüğü “efesis”, özgür kılınmak, salıvermek veya ortadan kaldırmak anlamına gelir. Ayetler aslında şu şekilde çevrilmelidir, “ Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışına **“ortadan kaldırılmasına”** kavuştuk.” Bu yüzden New King James çevirisinde bağışlanma sözcüğü doğru olarak çevrilmemiştir.

Bağışlanma yalnızca yeniden doğanlar içindir. Yeniden doğuşun ardından gerçekleşen Tanrı lütfunun işidir.

Elçi Yuhanna, “ *Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.*” 1 Yuh. 1:9

Bağışlanma yalnızca Tanrı halkına aittir. Dünya yeniden doğuşa kavuşmadan bağışlanamaz. İnsanların bir rahibin önüne gidip bağışlanmak için günahlarını itiraf etmeleri Kutsal Kitaba uygun değildir.

Doğal insan hala günah doğasını taşıdığı için günahları bağışlanamaz. Bu, bir yargıcın banka soyguncusunu bağışlayıp salıvermesine benzer. Eğer yargıç bu türden adaletsiz bir şey

yaparsa, hırsız aynı tutum ve doğayla ilk fırsatta yine banka soyacaktır.

Bağışlama günahlı doğayı değiştirmez.

Bu önemli konuyu anlamak için Yaratılış Kitabını ve Yaratılış'daki ilk insanın doğasını dikkatlice çalışmak gerekir.

Birinci Bölüm

Yasa'nın Oluşturulma Nedeni

Öncelikle Tanrı insanı neden yaratmıştır?

Tanrı sevgidir. 1 Yuh. 4:8

Sevgi Tanrı'nın doğasıdır.

Tanrı'nın yaptığı her şey sevgiye dayalıdır.

Eğer Tanrı Alfa (ilk) ise, o zaman Alfa sevgidir.

Eğer Tanrı Omega (son) ise, o zaman Omega sevgidir.

Ve tüm bunların arasında kalan kısım da sevgidir.

Tanrı'nın insanı yaratmasının temel nedeni, ailesini genişletmek istemesiydi. Bu önemli ilk gerçektir. Eğer bu gerçeği anlamazsak, Kutsal Kitap bizim için anlaşılabilir, gizemli bir kitap olarak kalır.

Doğal insan bu gerçeği anlamadığı için karanlıkta kalır. Kilisenin İsa Mesih'in "Kurtuluş" hizmeti konusunda sınırlı bir anlayışa sahip olmasının nedeni, bu konu üzerine yetersiz bilgiye sahip olmasındandır.

Tanrı'nın insanoğlu için olan planı, onların kendi ilahi ev halkının birer parçası olmasıydı. Luka 3.:38 ayetlerinde Adem için Tanrı Sözü şunları öyler, “*Enoş oğlu, Şit oğlu, Adem oğlu, Tanrı Oğlu'ydu.*”

Tanrı Sözü'nün, Habil'e Adem oğlu derken, Adem'i Tanrı

Oğlu olarak nasıl ayırdığını fark ettiniz mi?

Tanrı Ademi kendi yaratıcı gücüne ortak kılmıştır. Adem, Tanrı tarafından Tanrı çocuklarının yaratılması işine ortak edilmiştir. Tanrı her bir insanı tek tek yaratmak yerine bu görevi Adem'e vermiştir.

Sorulan sorular:

“Tanrı insanı neden yaratmıştır?”

“Tanrı yalnız mıydı?”

“Tanrı'nın bir ilişkiye mi ihtiyacı vardı?”

Bu soruya verilecek en iyi yanıt, doğanın yaratışında ortaya çıkan Tanrı'nın yüceliğinde saklıdır. **Mezmun 19:1-6**

Örneğin müziğin dünyasına bir göz atalım. Yedi kusursuz nota ve yedi kusursuz ses vardır. İnsan oğlu bu yedi notadan pek çok müzik enstrümanı, milyonlarca şarkı ve melodi yaratmıştır. Do-re-mi-fa-sol-la-si notaları zaten oldukları gibi güzeldirler. Ama senfonilerin ve şarkıların olmadığı bir dünya yı hayal edebiliyor musunuz?

Dünyadaki tüm şarkıları yapan şey nedir?

Sevgi.

Adem Sevgiden Doğmuştur

Adem'i yaratan sevgi sonsuz bir Sevgi'ydi.

Adem'in yaratıldığı gün Tanrı'nın yüreğinde sevinç vardı. Tanrı, “İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım” dediğinde, Cennet büyük bir sevinçle dolmuştu. **Yaratılış 1:26**

İnsanın yaratılma süreci Tanrı için olağanüstü bir durumdu. İnsan, Adem mükemmel bir biçimde yaratılmış olsa da Tanrı karakteri ve doğası konusunda büyüyüp olgunlaşması gerekiyordu. Bu süreç ilahi Sevgi'nin bir işiydi.

İnsanın yaratılışı kesinlikle mükemmeldi.

Sevgi yetkindir ve hata yapmaz.

Sevgi ekşi meyveler vermez.

İnsanın Tanrı ile ilişkisinin olabilmesi için, doğası, karakteri, kişiliği ve diğer yanlarıyla Tanrı'ya benzer olması gerekiyordu. İnsan, Tanrı'yla ilişki içinde olmaya yeterli bir biçimde yaratıldı, yani insan Tanrı sınıfı bir varlıktı.

Adem bir, “*Tanrı Oğlu.*” idi. Luka 3:38

Baba'sı gibiydi.

Adem Tanrı türü bir insandı.

Tanrı ikinci sınıf bir tanrı yaratmadı. Peki bu ne anlama geliyor?

Kutsal Kitap Tanrı'nın ruh olduğunu söyler. Yuh. 4:24

Eğer insan da Tanrı suretinde ve benzerliğinde yaratılmışsa, o da ruhsal bir varlıktır.

İnsan ruhu, Tanrı'nın ruhuyla aynı özden yani, aynı içeriğe sahiptir. İnsanın Tanrı'yla ilişki içinde olabilmesi için bu gerekliydi.

Cennet nasıl Tanrı'nın konutuyorsa yeryüzü ve içindeki her şey insana konut olmak üzere yaratılmıştır.

Yeryüzü ve içinde yaşayan her şeyin efendisi insan-oğluydu. İnsanın diğer yaratıkların üzerindeki efendiliğini deneyimleyerek öğrenmesi gerekiyordu. Tanrı adlandırması için bütün hayvanları Adem'e getirdi. Hayvanlar alemi Adem'e tabi kılınmıştı ve onlara efendilik etmesi gerekiyordu.

Adem'e verilen yetki sadece fiziksel canlıları içermiyordu, çünkü ruhsal varlıklar da buna dahildi.

Şeytan'ın Yeryüzüne Düşüşü

Yeşaya 14 ve Hezekiel 28. bölümlerde Lusifer adında bir

meleğin düşüşünün anlatıldığı bir hikaye görürüz. Şimdi bu konuya derinlemesine girmeyeceğiz ancak Lusifer'in yeryüzüne düşüşü ve Adem'le olan ilişkisi arasındaki bağlantıyı gözden kaçırmamalıyız.

Yeşaya 14:12, “... Göklerden nasıl da düştün!... Nasıl da yere yıkıldın?”

İbranicede yer sözcüğü "Eret" olarak geçer ve bu sözcük yeryüzü anlamına gelir. Tanrı şeytanı yeryüzüne atmıştır.

Tapınma önderi olarak hizmet eden bu meleğin tam olarak ne zaman düşmüş olduğunu bilemiyoruz. Bildiğimiz şey, bu düşüşün insanın yaratılışından önce meydana gelmiş olduğudur. Yani şeytan, insan yaratılmadan önce bahçede bulunuyordu. Bu konuda, “İslam'a Dair” adlı yazmış olduğum kitabımda açıklamış olduğum benim bir teorim var. Ben yeryüzünün sanılandan çok daha önce yaratılmış olduğuna inanıyorum. Yar. 1:1

Ne zaman? Tam olarak bunu kimse bilmiyor?

Yeryüzü eksiksiz ve mükemmel bir şekilde yaratılmıştı. Yeşaya 45:18 Ancak nasıl olduysa, Yaratılış 1:1 ile Yaratılış 1:2 arasındaki yarığa neden olan bir şeyler olmuştur.

Ben bu yarığın ortaya çıkmasına, karanlık meleğin düşüşünün neden olduğuna inanıyorum.

Asıl soru, daha sonradan insanı yerleştirecek olduğu yeryüzüne Tanrı neden Lusifer'i atmıştır? Bunun yanıtını Yaratılış 1:27-28 ayetlerinde bulabiliriz.

“Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. Onları kutsayarak, “Verimli olun çağalın” dedi.

“Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün

canlılara egemen olun. İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak.”

Tanrı hareket eden her şeyin üzerinde egemen olması için insana buyruk vermiştir. İnsan, yılan biçiminde görünen şeytan da dahil olmak üzere tüm canlıların üzerinde yetkili olmak üzere Tanrı tarafından atanmıştır.

Adem yeryüzünde Tanrı'nın kahyası konumundaydı.

Adem sahip olduğu muazzam yetkisini ve gücünü, kullanarak öğrenmesi gerekiyordu. Tanrı sınıfı bir insan olarak çevresindekiler üzerinde tam yetki ve kontrole sahipti. Yaratıcısı tarafından kendisine verilmiş olan uyarılar ve yetki aracılığıyla, karşılaşabileceği her türden, hem fiziksel hemde ruhsal engelleri aşmak için yeterliydi.

Havva'nın kandırılmış olup Adem'in kandırılmamış olmasına dikkat etmeliyiz. 1. Tim. 2:14

Adem'in şeytanla olan karşılaşmasındaki durum daha çok Adem'in seçimi ve iradesiyle ilgilidir.

Adem Tanrı'dan ayrı bir biçimde kendi gücüyle, kendi kendine mi yaşayacak, yoksa Tanrı ailesinin bir ferdi olarak konumunu koruyacak mı?

Bizim çocuklarımız da bugün aynı türden bir seçimle karşı karşıya kalmıyorlar mı?

Kendi yeteneklerini ve bağımsızlıklarını fark ettikleri an, yaşamla ilgili kararlarını kendileri almak isterler. Bu yüzden pek çok çocuk yapmış oldukları yanlış seçimlerle anne ve babalarının kalplerini kırmışlardır!

Adem Tanrı ailesinin bir parçası olmamayı seçmiştir.

Kendi yoluna gitmiştir.

Bir adamın kararı yüzünden insanoğlu ne korkunç bir

bedel ödemiştir! Ama Tanrı'ya övgüler olsun ki Adem'in yanlış seçimiyle bu hikaye bitmemiştir.

Adem'in bu yanlış seçiminden önce Sevgi bir çözüm üretmiştir. Kurtuluş dünyanın temelleri atılmadan önce sağlanmıştır.

Sevgi asla kaybetmez. Bedel öder ama asla kaybetmez.

İnsan Ruhü

İnsan ruhuyla ilgili olarak bilmemiz gereken önemli bir şey var; Tanrı'nın ruhsal kaidesi uyarınca her şey belli bir süreç içinde büyümelidir.

İnsan ruhu tanrısal kategori içinde olsa da Tanrı bilgisiyle zamanla olgunlaşması gerekiyordu.

Tanrı'yı tanıma, O'nunla paydaşlık içinde kalmayı, yolunda yürümeyi ve sözünde öğrenmeyi gerektirir.

Tanrı bilgisi açısından Adem hala bir bebektir. Tanrı doğruluğunu öğrenebilmesi için hem ruhsal hem de can açısından sınırsız bir kapasiteye sahipti. Tanrı'yı yüz yüze görebiliyor ve zihinsel ve ruhsal açıdan arada hiçbir engel bulunmuyordu.

Adem'in sahip olduğu konum gerçekten inanılmaz bir konumdu!

Sahip olduğu Tanrı bilgisini gelecek kuşaklara aktarması için Adem'e sorumluluk verilmişti.

Havva'nın iyilik ve kötülüğü bilme ağacına yönelik almış olduğu bilgi direk Tanrı'dan değil, Adem'dendi. *Yaratılış 3:1-3*

Tanrı'yı tanıma sürecinde Adem'in geçmesi gereken bazı testler vardı. Bu testlerden ilki, Tanrı sözüne karşı duyduğu

sevgiydi. Bu tüm zamanların en önemli testiydi.

Bu gün pek çok Hristiyan aynı testte başarısız oluyor.

Yaşamımız Babamız Tanrı'nın sözüne uygun yönde mi? Günlük yaşamımızın ne kadarında O'nun sözüne bağlı kalıyoruz?

Yaşamlarımızın büyük bir kısmını, hislere, duygulara, deneyimlere ve insan öğretilerine dayalı mı sürdürüyoruz?

Hristiyanların pek çoğu Tanrı'nın sonsuz kalıcı sözü yerine daha çok deneyimlerine ve bu deneyimlere dayalı bir yaşam sürdürmeyi tercih eder.

Tanrı Sözü'nü sevmeliyiz!

O'nu yaşamalıyız.

Söz'ü dinlemeliyiz.

Tanrı Sözü'nü yaymalıyız.

Sözü savunmalıyız.

Tanrı Sözü'ne sahip çıkmalıyız.

Tanrı Sözü Tanrı'nın yaşamıdır. **Yuh. 6:63**

Tanrı'nın enerjisi ve gücüdür. **İbraniler 4:12**

Bizler O'nun sözünden doğarız. **1. Pet. 1:23**

Yaşamlarımız ve varlığımız Tanrı Sözü'ne bağlıdır. Nasıl Tanrı Sözü'ne göre yaşamayız? **Matta 4:4**

Adem'in ilk ve en önemli hatası Tanrı Sözü'ne karşı gelmek olmuştur.

Tanrı'yı dinleyip dinlememe tercihinde sahipti. Adem Tanrı'yı reddetmeyi seçti. Adem Tanrı'nın güvenine karşı, en büyük günah olan ihaneti seçmiştir.

Adem'in günahı kendisi, ailesi ve gelecek nesiller için çok pahalıya patlamıştır. Tanrı bu konuda onu uyarmıştı.

"... Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." Yar.

2:17

Tanrı'nın ölüm konusundaki bu uyarısı, en sonunda fiziksel ölümle sonuçlanacak olsa da daha çok ruhsal ölümle ilgiliydi. İşin aslı Adem Tanrı'ya ihanet ettikten sonra 930 yıl daha yaşamıştır. Tanrı'nın Adem'e vermiş olduğu yaşam o kadar güçlüydü ki ölümün onu ele geçirmesi tam 930 yıl almıştır.

Adem günah işler işlemez Tanrı huzurundan yoksun kalmıştır. Adem Tanrı Sözü'nü inkar etmiştir. Adem Tanrı doğasını reddetmiştir.

Günahı tanımlamak gerekirse, “insanın kendisini var eden Yaşam'ı reddetmesi” olarak ifade edebiliriz.

Adem'in ikinci en büyük hatası, Tanrı'nın düşmanı olan şeytana itaat etmesi olmuştur. Aynı anda hem ışıktaki hemde karanlıkta kalınmaz.

Adem buna şeytan da dahil olmaz üzere tüm ruhsal varlıkların üzerinde egemenlik sürmek üzere yaratılmıştı.

Adem başarısız olmuştur.

Bununla yaratılış amacından çok uzaklaşmıştır.

Tanrı artık Adem'le olan paydaşlığını sona erdirmiştir çünkü Tanrı'da hiç karanlık yoktur.

Eğer Tanrı Adem'le olan ilişkisini sürdürmüş olsaydı, karanlığa taviz vermiş olurdu. Böylesine bir tanrı adaletsiz, kutsallığından ödün vermiş olarak evrensel bir düzensizliğe ve kaosa neden olurdu. Böylesi bir şeyi hayal edebiliyor musunuz?

İnsanlığın günahın ne kadar korkunç olduğunu anladığını pek sanmıyorum!

Günah o denli dehşet verici ki tek çözümü yok etmek, yani mahvolmak!

Adem'in yalnızca Tanrı'ya itaat etmemiş olmasına değil, bununla şeytani dinlemiş olduğu gerçeğine dikkat etmeliyiz. İnsan sözünü dinlediği kişiye köle olur. İnsanın ruhsal

varlıkları yönetmesi gerekirken, kendisi onlardan birisine, şeytana köle duruma gelmiştir.

Yöneten yönetilene, yönetilen yöneticiye dönüşmüştür.

Ayrılık

Adem'in cennetten kovulduğu gün, cennetin en acı günüydü. Adem yaşamının kaynağından, Tanrı'dan kopmuştur. Adem'in ruhu Tanrı'dan ayrı kaldığı için işlevsiz bir hale gelmiştir.

Adem ruhsal olarak ölmüştür.

Ruhsal ölüm Tanrı'dan ayrı kalmak demektir.

Adem Babası Tanrı'dan ayrı kalmış, şeytan ve yandaşları tarafından yönetilmeye başlamıştır.

Yeryüzünde insanla şeytan arasında yeni bir birlik, bütünleşme gerçekleşmiştir.

Ruhsal ölüm aynı zamanda şeytanın doğasını taşımak anlamına gelir.

Artık Adem, Tanrı huzurundan ve paydaşlığından yoksun kalmıştır.

Artık doğası Tanrı doğasına eş değildi.

Artık Adem'in doğası, şeytanın doğasından beslenerek, utanç, suçluluk ve korku altına girmişti.

Artık Adem, Tanrı'nın doğası ve çevresinden korkar hale gelmiş ve korku yaşamını yöneten en baskın güce dönüşmüştür

Bunu Yaratılış Kitabı üçüncü bölüm 1-11 ayetleri arasında görüyoruz.

“RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, “Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?” diye sordu.

Kadın, “Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz” diye yanıtladı, “Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi.”

4Yılan, “Kesinlikle ölmezsiniz” dedi, “Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.”

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. RAB Tanrı Adem'e, “Neredesin?” diye seslendi.

Adem, “Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim” dedi.

RAB Tanrı, “Çıplak olduğunu sana kim söyledi?” diye sordu, “Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?”

Adem Tanrı'nın sesini duyduğunda yanlış giden bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Çıplak olduğunu fark etti.

Korkmuştu.

Tanrı'dan saklandı.

Günah nedeniyle vicdanı kirlenmişti ve kendini eksikli hissetmişti.

Tanrı'nın sözünü dinlemediği için vicdanı onu suçluyordu.

Günah Adem'i Tanrı'dan ayırmıştı. O günden itibaren insanoğlu Tanrı'dan ayrı durumdadır.

İnsan Mantığının Doğuşu

Adem'in Tanrı'ya vermiş olduğu yanıtı dikkat edin,

“Adem, “Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim” dedi.” Yaratılış 3:10

Burada dikkat çeken iki şey var.

Adem'in fiziksel duyuları yaşamına yön veren asıl güç haline gelmiştir.

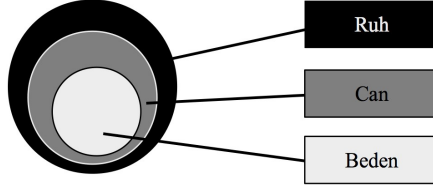
İkinci olarak artık onu ruhu yönlendirmiyordu.

Bildikleriyle değil hisleriyle hareket etmeye başladı. Ne gördüğü, ne duyduğu, neye dokunduğu ve ne kokladığı yani fiziksel duyuları yaşamının rehberiydi. Adem artık yalnızca fiziksel duyularıyla bilgi alabiliyordu. E.W. Kenyon buna *duyu bilgisi* adını vermiştir. Bu gerçeği, E.W. Kenyon'dan daha iyi açıklayabilen başka bir Kutsal Kitap öğretmeni yoktur.

Önceden söz ettiğimiz gibi insan Tanrı benzerliğinde yaratılmış ruhsal bir varlıktır. Fiziksel bir dünya içinde yaşayacağı için ruhsal varlığı için ona bir konut, yani beden verilmiştir. Fiziksel dünyayla iletişim içinde olabilmesi için Tanrı insana akıl, irade ve duygularını içeren can vermiştir. İnsanın varlığını oluşturan bu üç kısmı ve birbirleriyle olan ilişkisini anlamak için iç içe geçmiş halde olan üç daireyi düşünün.

Düşüşten önce Adem'in canı ve bedeni ruhunun denetimindeydi. Ruh için can, dış dünya ve bedeniyle iletişimi sağlıyordu. Dış dünyaya kendisini bu şekilde ifade ediyordu.

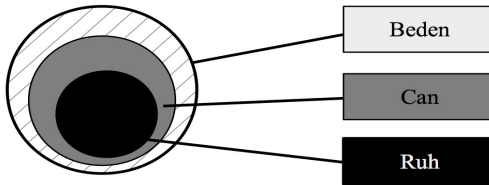
Adem'in doğası düşüşten önce bu şekilde işliyordu:

Düşüşten sonra Adem'in ruhsal varlığı işlevsiz hale gelmiştir. Tanrı ruh olduğu ve insan da ruhsal bir varlık olduğu için artık insanın Baba Tanrı'yla olan bilgi alışverişi, yani ilişkisi sona ermiştir. Böylece düşüşten sonra Adem üçlü değil, beden ve candan oluşan ikili bir yapıya bürünmüştür.

Adem'in düşüşü onun doğasını değiştirmiştir. Düşüşten önce ruhu, bedeni ve canı üzerinde egemenlik sürerken, düşüşün ardından ruhu işlevsiz kaldığı için yaşamı üzerindeki baskın egemen güç artık canı ve bedeni olmuştur.

Adem'in doğası düşüşten sonra bu şekilde işlemeye başladı:

Bilim ve insanların araştırmaları yalnızca beden, can ve onların birbiriyle olan ilişkisi üzerinde yapılmaktadır. Bilim yalnızca bedeni ve canla olan ilişkisi üzerine çalışıp konuşabilmektedir. Doğal insan ruhsal insanla ilgili olarak hiçbir bilgiye sahip değildir. Genelde insan ruhundan söz edildiğinde bununla denilmek istenen insan iradesidir.

Fiziksel beden beş duyuya sahiptir: Bunlar dokunma, koklama, tat alma, duyma ve görmedir. Düşüşten önce insan bilgiyi ruhu aracılığıyla direk Tanrı'dan alıyordu. Ancak düşüşten sonra ruh işlevini yitirdiği için bu bilgi alışverişi sona ermiştir. İnsan bilgiyi artık duyuları aracılığıyla almaya başlamıştır. İnsan maddesel bir dünya içinde yaşadığı için bilgi için baskın bir şekilde duyularını kullanmaya başlamıştır. İnsan ruhsal bilgiyi alamaz hale gelmiştir. İnsan oğlu doğal olarak çevresiyle ilgili tüm bilgileri beş duyusunu kullanarak edinmektedir.

Düşmüş insan bilgi alışverişini yalnızca beş duyusunu kullanarak gerçekleştirdiği için “mantık” yaşamının en baskın unsuruna dönüşmüştür.

Mantık, candan yükselen bir sestir ve can bilgileri yalnızca duyuları aracılığıyla alır. Sınırlı bilgi sınırlı bir algıya, yani mantığa nedene olmaktadır. Yetersiz bilgiye sahip olan insanlara yetki verilmemelidir.

Ölüm ve Günahın Egemenlik Sürmesi

Ayetler, “Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.” Romalılar 5:12

Ölüm ve günahın birlikte dünyaya girmiş olmasına dikkat edin.

Ölüm insan yaşamında baskın bir faktöre dönüşmüştür. Romalılar 5:21 ayetleri, ölümün günah aracılığıyla egemenlik sürdüğünü söyler. Bu ruhsal bir ölümdür. Ölüm insan ruhunu tamamen ele geçirdikten sonra günah egemenlik sürmeye başlamıştır.

“Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.” Romalılar 3:23

İnsan günaha tutsak hale gelmişti. **Romalılar 6:6**

Adem'in düşüşünün sonuçları açık bir şekilde görünür hale gelmiştir. Adem'in ilk oğlu ikincisini öldürmüştür. Kayın Habil'i yalnız öldürmekle kalmamış aynı zamanda bu konu hakkında Tanrı'ya yalan da söylemiştir. **Yaratılış 4:8-9**

Öldürmek ve yalan söylemek şeytan'ın doğasının iki temel karakteristiğidir.

Ölüm insan yaşamını baskın bir şekilde yönetmeye başlamıştır. İnsan duyuları tarafından yönetilen bedensel bir canlıya dönüşmüştür. Günah insana efendilik etmeye başlamıştır.

İnsan kendi zekasına bağımlı hale gelmiştir. Yaşamının sorumluluğu artık ruha bağlı değildi. Artık doğüstü bilgiye erişime sahip değildir. Çevresiyle ilgili olarak yalnızca mantık duyuları ve zekası aracılığıyla birli edinebilirdi.

O zamandan beri doğal insan yalnızca bu türden bir bilgi erişimine sahiptir. Bunun sonucu olarak doğal insan ruhsal dünyanın bilgisini kavrayamaz.

Ruhsal bilgi doğal insana anlamsız gelir. Anlayamaz ve bu yüzden tabii olamaz. **Romalılar 8:7**

Kilisenin büyük bir kısmı bu konuda bilgi sahibi değildir. İnsanlar okullara ve açık alanlara On Emri asarak insanların üzerinde ruhsal baskı yaratmayı umarak boşuna zaman harcıyorlar. Aslında bununla da beklediklerinin tam tersi yönünde bir etkiye neden oluyorlar.

Musa Yasasının amacı ve işlevi ruhsal olarak ölü durumdaki insanı diriltmek değildi. Hatta insanın doğru kılınması konusunda bir etkisi ve yardımı dahi olamaz.

Kürtaj kliniği önünde durup, siz katilsiniz diye bir pankart açmak kürtajı durdurmaz. Bu yalnızca bunu yapanların suçluluk duymasına neden olur.

İnsanları suçlarsanız onlara yardım edemezsiniz. Bu sizi daha itici ve rahatsız edici hale getirir. Yasa insanı ikna ederek düzeltemez yalnızca onu suçlayabilir.

Kutsal Yasa ruhsal ölü durumdaki insanı diriltemediği için günah işlemelerine de engel olamaz. Bu yasalar Tanrı'yla antlaşma yapmış olan İsraili'ler içindi. Öteki uluslar Yasa altında değildir ve zaten dileseler de yerine getirmeleri mümkün değildir. **Romalılar 8:7**

Bir çok Hristiyanın fark etmediği şey bugün İsraili'lerin bile artık Yasa'yı yerine getirmek zorunda olmadıklarıdır. Çünkü Yasa Mesih tarafından yerine getirilerek eksiksiz bir biçimde tamamlanmıştır.

Bu yasaları özendirmek veya uygulamak, inanmayan insanların yüreğinde tam tersi bir etki yaratmaktadır. Yasa'nın amacı, insanın düşmüş olduğunu ve Kutsal Tanrı önünde suçlu olduğunu göstermektir.

Yasa

Ayetler, Yasa'nın Musa aracılığıyla, gerçek ve lütfun İsa Mesih aracılığıyla geldiğini söyler. **Yuhanna 1: 17**

Yasa Tanrı'nın etkileyici bir işidir. İki temel amacı vardır:

1. Düşmüş olan insana günahlı doğasını göstermek.

Romalılar 7:7

2. Mesih gelene kadar Tanrı halkının eğiticisi olmak.

Galatyalılar 3:24

Yasa'dan önce atalarından duymuş oldukları bilginin

dışında insanların Tanrı'yla ilgili bilgileri çok sınırlıydı.

Adem'den İbrahim'e kadar insanlara açıklanmış tek ilahi esin, Adem'in Tanrı'yla olan yürüyüşüydü. Yine aynı şekilde İbrahim'den Musa'ya kadar Tanrı'yla ilgili bilinenler yalnızca İbrahim, İshak, Yakup ve oğullarının yaşamış oldukları kişisel tecrübelerden oluşuyordu. Musa'ya kadar Tanrı Sözü'ne yönelik yazılı bir esin veya metin yoktu.

Musa'nın Yasası insanların bilincinde Tanrı farkındalığı yaratmıştır. Romalılar kitabında şunu okuyoruz,

“Oysa ölüm Adem'den Musa'ya dek, gelecek Kişi'nin örneği olan Adem'in suçuna benzer bir günah işlememiş olanların üzerinde de egemendi.” Romalılar 5:14

Pavlus burada ruhsal ölümden söz ediyor.

Yasa aracılığıyla insan Tanrı kutsallığının ve doğruluğunun farkına varır.

Yasa Tanrı doğasını yansıtır ve insan bunun bilincine varır.

İnsanın Tanrı'ya karşı olan açlığını uyandırır.

Ruhsal bir varlık olan insan, bütün ruhların Babası'nı fark eder.

Artık insan kendi hayallerine ve boş şeylere rağbet etmez. Böylece ölüm, (karanlıkla olan birlik) eski antlaşma altındaki insanlar üzerindeki egemenlik gücünü kaybeder.

İsrail ülkesi, Yeruşalim kenti ve üzerinde yaşayan dindar Yahudiler beni hep etkilemiştir. Burası yaşayan gerçek bir Tanrı'nın varlığının insanlar arasında olduğunu fiziksel bir şekilde hatırlatan yeryüzündeki tek yerdir. Pek çok açılardan bunu Hristiyanlar arasında göremiyoruz. İsrail'de bunu her yerde görebilirsiniz. Kıyafetlerinde, Şabat ibadetlerinde ve yiyeceklerinde ve benzeri pek çok yerde görebilirsiniz.

Yasa günümüzden 3500 yıl kadar önce verilmişti ama o günkü gibi bugün de aynı şekilde uygulandığını görebilirsiniz.

Bu gerçekten inanılmaz bir şey. Bu yanıla 3500 yıldan beri İsrail halkı en ilginç insan grubudur!

Yasa bir kültür ve gelenek yaratmıştır. İstekli insan bu uygulamaları alıp genişletip onları Yasa'ya eklemiştir. Yasa'yı iyice karmaşık bir hale sokup takip edilmesi konusunda insan için imkansız bir duruma getirilmiştir. Sonuç olarak amacı da değiştirilmiştir. Ruhlarındaki boşluğu doldurabilmek için istekli insanlar Yasa'yı değiştirip kendileri için uygulanabilir bir hale getirmişlerdir.

Yasa'yı amaç haline getirmişlerdir!

Yasa insanın sonunu getirmesi gerekirken kendi sonunu getirmiştir. İsrail'in 3500 yıldır takılıp kalmasının nedeni de budur. Bu sıra dışı bir durumdur.

Pavlus bize Yasa'nın eğitimcimiz olduğunu söyler.
Galatyalılar 3:24

Dindar Yahudiler Yasa'yı hem eğitime, hem anneye hem de damada dönüştürmüşlerdir. Pavlus Yasa'nın asıl amacının Yahudileri Mesih'e getirmek olduğunu söyler. Öyleyse İsa Mesih geldiğinde Yahudiler neden O'nu reddetmiştir? **Yuhanna 1:11**

Sürekli okumakta oldukları kitaplarda açıklanmış olan Mesih'i nasıl olup da fark edememişlerdir?

Neden?

Çünkü Tanrı'nın Yasasını kendi gündemleriyle çarpıtarak uygulanabilir hale getirmişlerdir. Yasa'yı kendi doğruluklarını yakalayabilecekleri biçime dönüştürmüşlerdir.

İmkansız!

Yasa amaç haline geldiği için tüm Eski Antlaşma ayetleri de kendi düşünce tarzlarına göre eğilip bükülmüştür. Aradan 2000 yıl geçmiş olmasına rağmen Mesih'in gelişini bildiren Malaki ayetlerinin hala gerçekleşmesini beklemektedirler.

Malaki 3:1-7

Asıl soru şudur, zaten Yasa'yı kurtarıcı haline getirmişken neden bir Mesih'e ihtiyaç duysunlar?

Yasa Ayartısı

Yasa inanılmaz geleneklerin ve düzenlemelerin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Uzun zamandan beri sürdürülen gelenekler kişinin kültürü haline dönüşmüştür. Kendilerini tüm dünyadan izole eden Yahudi halkı için kültürleri onların kimliğine dönüşmüştür.

Bugün İsrail'de bir Yahudi olmak yalnızca Yahudi genlerine sahip olmaktan öte bir şeydir. İsrail halkı ve devleti için Yahudi olmak bir kimlik meselesidir.

Bir Yahudi Hristiyanlık gibi başka bir dine geçtiğinde artık o bir Yahudi değildir. Böyle birisi İsrail vatandaşlığının getirmiş olduğu ayrıcalıkları kaybedebilir. İsrail yetkililerinin bu uygulaması kendi Yahudi tanımlarıyla çelişmektedir.

Görmüş olduğunuz gibi 3500 yıllık Yasa getirmiş olduğu gelenek ve uygulamalarla değişimi neredeyse imkansız hale getirmiştir.

Şabat bunun iyi bir örneğidir. Yakınlarda İsrail'de konuşmacı olarak bir konferanstaydım. Yerusalim'de bulunan Crown Plaza otelinin 16. katında kalıyordum. Temiz hava için zaman zaman balkon kapısını açıyordum. Kentin gürültülü trafik sesi beni bir hayli rahatsız ediyordu. Ama bir Cumartesi sabahı trafik sesinin birden sustuğunu duydum. Şabat günü araba kullanmak yasaktır. Odamın balkonunda caddelere bakarken, Yerusalim üzerine çökmüş olan esenlik ve sükunet beni hayranlık içinde bıraktı. Bu gürültülü şehirde her yeri sessizlik kaplamıştı.

Özellikle İsrail'deki bu sıkıntılı günlerde Şabat günü inanılmaz bir gündür. Tüm hayatı boyunca Şabat gününü tutmuş olan bir insan için imanla gelen dinlenmeyi seçip her şeyi bir anda bırakıvermek belki o kadar kolay olmayabilir. İşte bu nedenden dolayı Yasa lütuf ile bir yarış içindedir.

Yasa da, lütuf da özünde ruhsaldır. Yasa direk duyularımıza seslendiği için bize daha çekici görünür. Lütfu izlemek daha zordur çünkü duyularınızla görünmez bir güce, imanla dayanma gerektirir.

Kurtuluş duasını edip kurtulmuş olduğumuzu hissetmek için Şabatı tutmak, Tanrı'nın kurtuluşunu imanla kabul etmekten daha kolaydır. Yasa'yı uygulamak bize kurtuluşu hak ettiğimiz hissi verir. Diğer bir ifadeyle bunu kazanmış ve bunda katkımızın olduğunu sanırız. Elçi Pavlus'un kendi zamanında karşılaştığı en büyük engel de buydu. Hem Romalılar hem de Galatyalılar kitabı bu sorunu ele almak için yazılmıştır.

Kilisenin doğduğu ilk günden beri Yasa, Lütuf ve İsa Mesih'in sağlamış olduğu Kurtuluş ile yarış içerisindedir. Bu sorun ilk kilisede o kadar yaygındı ki, Petrus gibi Rab'bin Elçileri arasındakiler bile bu konuda sorun yaşamıştır.

Galatyalılar 2: 11-16

Yasa'ya güvenmek, kişiyi İsa'nın sağlamış olduğu kurtuluştan çıkarabilir. İşin aslı Yasa, Tanrı'nın İsa Mesih'le sağlamış olduğu kurtuluşu küçültür ve hatta küçümser!

Yasa'yla oynamak kilise için tehlikeli bir şeydir. Pavlus bunu yapmaya çalışan imanlıların, Mesih'ten ayrılıp, Tanrı'nın lütfundan uzak düştüklerini söyler. **Galatyalılar 5:4**

Yasa altında yaşamaya çalışan imanlıların, bunu yaparak Tanrı'nın onlara vermek istediği kutsamalara karşı durduklarına inanıyorum.

Yasa bizi Tanrı'nın öngörmüş olduğu doğruluk seviyesine çıkaramaz. **Galatyalılar 2:16**

Yasa bize Tanrı oğulları olma hakkı veremez. Yasa aracılığıyla Tanrı'nın doğruluğuna sahip olmak imkansızdır. Bununla ilgili olarak ayetler şöyle der:

“Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getirip de de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.”

Yakup 2:10, Yasanın Tekrarı 27:26

Yasa ölüm getirir. **2. Korintliler 3:7**

Yasa suçlu çıkarır. **2. Kornitliler 3:9**

Yasa oğulluk konumumuza bir engeldir.

Yasa'ya karşı gelindiğinde lanet getirir. **Galatyalılar 3:10**

Yasa elinde bir kırbaçla sizi gece gündüz gözetleyen sert bir eğitmandir.

Yasa'nın Amacı

Yasa'nın iki amacı vardır:

İlk ve en önemli amacı, günah bilinci yaratmak ve günahın çirkin yüzünü ortaya çıkartmak. **Rom 3:20, Gal.3:19**

Yasa'dan önce günah yine vardı ama insanlar henüz bunun bilincinde, yani farkında değildi. Örneğin kıskançlık duyan birisi günahının farkında değildi. Yasa geldiğinde ve insanlara kıskanmayacaksınız dediğinde, insanlar kıskançlığın bir günah olduğunun farkına vardılar. Yasa günahı ve günah bilincini uyandırdı. **Rom. 7:7-8**

Bu günah bilinci insanlara Tanrı kutsallığını ve O'ndan ayrı olduklarını fark ettirdi. İşin aslı, Yasa Yahudileri Tanrı'ya yakınlıştırmış değil, onları Tanrı'dan ayırmıştır. Tanrı karşısında suçlu olduklarını fark ettirmiştir. Pavlus bu konuda şöyle der,

“Bir zamanlar, Yasa'nın bilincinde değilken diriydim. Ama buyruğun bilincine vardığımda günah dirildi, bense öldüm. Buyruk da bana yaşam getireceğine ölüm getirdi. Çünkü günah buyruğun verdiği fırsatla beni aldattı, buyruk aracılığıyla beni öldürdü.” **Rom. 7:9-11**

Bu inanılmaz öyle değil mi?

Yasa'nın ikinci amacı bir gün gelecek olan iman için Tanrı halkını korumak ve muhafaza etmektir. **Gal. 3:23**

Yasa doğruluk konusunda insanlara usanç getirdi. Yasa bir kere günahın doğasını açığa çıkarttığında, aç ve boş insan ruhu Tanrı'nın doğruluğuna kavuşup O'nunla ilişkiye girebilmek için sonu gelmeyen arayışlara girmiştir. Tanrı'yla bu türden bir ilişkiyi derin bir özlemle arzulayan Tanrı'nın Antlaşma halkı, Tevrat'a daha birçok kurallar ekleyerek bunu göstermiştir. Eski Antlaşma'ya eklenmiş olan bu kuralların ve yorumların toplamı, Yahudilerin Talmut kitabında görülebilir. Bunlar Yahudi yasaları ve gelenekleriyle ilgili olarak, sonu gelmeyen Yahudi dini önderlerinin tartışmalarıdır.

Sukkot Bayramı'na rastlayan en son İsrail seyahatlerimin birinde genç bir dindar Yahudiyle bir tartışma yaşadım. Tartışmamız sırasında bira içiyordu ve ben ona, neden bira içtiğini sordum. İçkinin kendisini Tanrı'ya daha yakın hissettirdiğini söyledi. Görüldüğü gibi Yasa, onu Tanrı'ya yakın hissettirmiyordu ama alkol bunu yapıyordu.

Yasa Tanrı halkının yüreğinde doğruluk için açlık yaratacak ve bu da onları Mesih'e çekecekti.

Yasa bir eğitmendi. **Gal. 3:24**

Yasa'nın görevi insanları Mesih'e taşımak ve böylece yüreklerindeki Tanrı doğruluğuna karşı duydukları açlık konusunda onları tatmin etmektir.

Büyük bir kısmı ne yazık ki buna kavuşamadı.

Yasa'nın içinde hapsolüp kaldılar.

Yasa'nın kendi sonlarını getirmesi gerekirken, Yasa'nın son olduğunu sandılar. Ve böylece Yasa, İsa'yla, Mesih'le yarışır hale geldi.

Oysa Yasa onları Mesih'leriyle tanıştırmak üzere vardı. Bunun yerine kör oldular ve O'nu reddettiler. **Yuh. 1:11**

Pek çok Yahudinin bugün hala Mesih'i reddetmesinin

temel nedeni budur. Diğer nedense kilisenin bu gerçeği tam olarak vaaz etmemesidir. Yasa'nın kendisi kiliseyi bile tutsak ederken, bunu nasıl yapsınlar?

İkinci Bölüm

Kilise & Yasa

Asıl soru, Yasa nasıl olup da yeniden doğmuş insanlara kadar uzanabilmiştir? Önceki bölümde sözüne ettiğimiz gibi Yasa insanları Mesih'e götürecektir olan bir eğitmendi. Mesih'e geldikten sonra da artık bir eğitmene ihtiyaç kalmamıştır. Gal. 3:25-25

Peki o zaman neden hala kiliseler Şabat ve bazı eski Yahudi bayramlarını tutmaya çalışmaktadır?

Neden Amerika'da bulunan pek çok kilise önderi, sık sık eğer para vermezsek veya bazı şeyleri yerine getirmezsek kutsanamayacağımızı söyleyen vaazlar vermektedir? Neden hala yeterince dua edip oruç tutmazsak iyileşemeyeceğimizi öğreten vaazlar verilmektedir?

Neden hala ilk ürünler, ondalıklar ve bayramlar gibi bazı öğretiler verilmektedir?

İsa'nın sunmuş olduğu kurban yeterli olmamış mıdır?

Efeslier 1:3 ayetleri uyarınca bizler her ruhsal kutsamaya zaten kutsanmadık mı?

Koloseliler 1:13 ayetleri uyarınca O bizi karanlığın hükümlerinden kurtarmamış mıdır?

Kötülüğü yenmek için neden hala ruhsal savaş yapmamız gerektiği öğretilmektedir?

İsa şeytanı yendimi, yoksa yenmedi mi? Eğer yendiyse neden bizim de yenmemiz gerekmektedir?

Yasa çok farklı alanları kullanarak kilisenin içine girmiştir.

1. İsa Mesih'in sağlamış olduğu kurtuluş konusundaki bilgi eksikliği.
2. Gerçeğin bilgisi konusundaki kavrayış eksikliği.
3. Günah bilincini rahatlatmak için

Vaizler günah üzerine o kadar çok konuşup vurgu yapmışlardır ki kilise bu yüzden günah zihniyetine tutsak hale gelmiştir Günah insanların taşımakta çok zorlandığı ağır bir yükür. Yasa sanki bu günahı daha kolay taşınabilir hale getirmiştir. Örneğin fakirlere yardım ettiğinizde, kendinizi daha çok para harcama konusunda dahi iyi hissedebilirsiniz!

Yasa kişiyi kendini doğru hissettirdiği için kurtuluşuna katkıda bulunduğu düşüncesiyle iyi hissettirir.

Direk bedene seslenir. Yasa'ya itaat etmek için kişinin ruhsal bir olgunluğa sahip olması gerekmez.

Lütufsa Yeni Antlaşma ilkesine bağlı olarak güven ve iman gerektirir.

Kurtuluşun ışığında ayetleri doğru anlayabilmek için Kutsal Kitabı üç kısma ayırabiliriz.

1. Kişi ve gerçekleştirmiş olduğu iş olarak İsa Mesih'in tanıtımı. (Eski Antlaşma)
2. Kişi olarak İsa Mesih (Müjdeler)
3. İsa Mesih'in tamamlamış olduğu iş (Mektuplar)

İsa Mesih'in Sözleri

Kutsal Kitabın 66 bölümünün tamamı İsa Mesih'le ilgilidir. Kutsal Kitabın bir bölümünü bir diğer bölümünde daha üstün tutamayız. Ama yinede ayetler bağlamına bakılarak ele alınıp değerlendirilmelidir.

İsa Mesih'in kendi sözlerini Kutsal Kitabın diğer bölüm ve ayetlerinden ayırmamalıyız. İsa Mesih'in kendi sözlerini,

Pavlus ve Petrus'un esinle kayda geçirilmiş sözlerinden daha üstün sayamayız. Bazıları İsa'nın kendi sözlerini en üst ve yetkili söz olarak görür. Bunun anlamı Tanrı'nın bazı sözlerinin diğer sözlerinden daha ağırlık taşıdığıdır!

Bu ayetlerle ve Tanrı'nın doğasıyla çelişir. Tanrı'nın sözleri arasında sınıf farkı yoktur.

İsa, *“Onları gerçekte kutsal kıl. Senin sözün gerçektir.”* Yuh. 17:17

Bu tüm Kutsal Kitap için geçerlidir.

Pavlus şöyle der: *“Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır.”* 2. Tim. 3:16

İsa söylemiş olduğu sözlerin kendisinin değil, Baba'nın olduğunu söylemiştir. Alttaki ayete dikkat edin,

“Beni sevmeyen, sözlerime uymaz. İştittiğiniz söz benim değil, beni gönderen Baba'nındır.” Yuh. 14:24

“Bu nedenle İsa şöyle dedi: “İnsanoğlu'nu yukarı kaldırdığınız zaman benim O olduğumu, kendiliğimden hiçbir şey yapmadığımı, ama tıpkı Baba'nın bana öğrettiği gibi konuştuğumu anlayacaksınız.” Yuh. 8:28

“Çünkü ben kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu. O'nun buyruğunun sonsuz yaşam olduğunu biliyorum. Bunun için ne söylüyorsam, Baba'nın bana söylediği gibi söylüyorum.” Yuh. 12:49-50

İster İsa'nın isterse Pavlus'un olsun hepsi Baba'nın sözleridir ve iyidir.

Bizler yalnızca Tanrı Sözü'nü, doğru şekilde anlamalıyız.

Tanrı Sözü'ndeki Üç Kısım

Tanrı Sözü'ndeki üç kısım Eski ve Yeni Antlaşma çerçevesi içinde bulunmaktadır. Yaratılış kitabı dışında kalan tüm diğer kitaplar Eski Antlaşma altındadır.

Dört Müjde'nin de Eski Antlaşma altında olduğunu anlamamız çok önemlidir. İşte tam burada pek çok imanlı eski ve yeni antlaşmayı birbirine karıştırarak kafa karışıklığı yaşamaktadır.

Galatyalılar 4:4 ayetlere göre İsa Yasa altında doğmuştur.

Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlunu gönderdi.

Ayetlerde görüldüğü gibi İsa Mesih Yasa altındaydı.

Eski Antlaşma, İsa Mesih çarmıh üzerinde ölüp tapınaktaki perdenin ikiye ayrılışına kadar hala yürürlüktedir.

Yeni Antlaşma, dirilişten sonra İsa Mesih kanını sunmak üzere göğe çıkıp Baba'nın huzurunda durana dek henüz başlamamıştı. İbr. 9:12

Bu yüzden dört Müjde'de yer alan İsa Mesih'in Yahudilerle ilgili öğretileri Eski Antlaşma altındaydı. İbraniler 9:15-17 ayetlerine daha dikkatlice bakalım.

“Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan kurtarmak için fidyeye olarak öldü.”

Bunun anlamı İsa Mesih ölene kadar yeni antlaşmanın

başlamadığıdır. Altta devam eden ayetlerde bunu açık bir şekilde görebiliriz.

“Ortada bir vasiyet varsa, vasiyet edenin ölümünün kanıtlanması gerekir. Çünkü vasiyet yalnızca ölümden sonra geçerli olur. Vasiyet eden yaşadıkça, vasiyetin hiçbir etkinliği yoktur.” İbr. 9:16-17

Burada Pavlus, vasiyet eden yaşadığı sürece, vasiyetin hiçbir geçerliliğinin olamayacağını söyler.

Bu yüzden İsa Mesih yaşadığı sürece yeni antlaşma yasaları geçerli olamazdı. İşte bu, kurtuluşumuzun ışığında Kutsal Kitabı anlamak için kesinlikle anahtardır.

Pek çok Kutsal Kitab öğretmeni bu gerçekten habersizdir. Sonuç olarak Eski Antlaşma prensiplerini Yeni Antlaşma döneminde öğretiyorlar. Bununla ilgili bir örnek vermek istiyorum. Markos 11:22-26 ayetlerine bakalım.

“İsa onlara şöyle yanıt verdi: Tanrı'ya iman edin. Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, “Kalk denize atıl!” der ve yüreğinde kuşku duymadan dileğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğuna inanın, dileğiniz yerine gelecektir.”

İsa'nın 22. ayetlerde öğrencilere Tanrı'ya iman edin diye seslendiğini görüyoruz. Bu bir Eski Antlaşma prensibidir. Yeni Antlaşma döneminde yeni antlaşma koşulu olarak hepimizin imanı vardır. Bununla ilgili olarak 2 Pet. 1:1 ayetlerine bakınız.

“İsa Mesih'in kulu ve elçisi ben Simun Petrus'tan Tanrımız ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in doğruluğu

sayesinde bizimkiyle eşdeğer bir imana kavuşmuş olanlara selam!”

Rabbi'miz İsa Mesih aracılığıyla imana kavuştuk. Pavlus Romalılar kitabında her birimize belli bir ölçüde iman verildiğini söyler. **Rom. 12:3**

Herkes imana sahiptir.

Yine 2. Korintliler 4:13 ayetlerinde Pavlus şöyle der:

“İman ettim, bu nedenle konuştum, diye yazılmıştır. Aynı iman ruhuna sahip olarak biz de iman ediyor ve bu nedenle konuşuyoruz.”

Mesih inanlısı olan bir kişiye, Tanrı'ya iman et demek Kutsal Kitapla çelişen bir durumdur. Hala bir çok vaiz kiliselerindeki insanlara Tanrı'ya iman etmelerini söylerler. Aslında bunun tam tersine zaten içlerinde var olan imanlarıyla, çoktan verilmiş olan gerçekleri alabilmeleri için onları cesaretlendirmeleri gerekiyor.

İsa, Markos 11:23-24 ayetlerinde iman ilkeleri üzerine konuşur. Bu ilkeler hem Eski hem de Yeni Antlaşma içinde aynıdır. Bu yüzden bu ilkeleri öğretebiliriz.

Markos 11:25-26 ayetlerine dikkat ederseniz, İsa öğrencilerine, eğer bağışlamazlarsa bağışlanmayacaklarını söyler.

O halde benim bağışlanmam diğerlerini bağışlamama bağlıysa artık bu lütfu değildir. Bu yüzden İsa'nın burada hangi kitleye seslendiğini iyi anlamalıyız. İsa burada Yasa altında olan insanlara seslenmektedir.

Bu durumda diğerlerini bağışlamayan bir Hristiyan ne olur gibisinden bir soru akıllara gelebilir.

Eski Antlaşma döneminde Tanrı bağışını böyle bir insandan esirgerdi. Çünkü Tanrı antlaşması Yasa'ya (işlere)

bağlıydı.

Ama Yeni Antlaşma'da bu, Tanrı'nın lütfuna ve imana, yani bizim O'nun lütfuna verdiğimiz yanıtla bağlı kılınmıştır.

Yeniden doğuşla gelmiş olan içimdeki yeni doğa, zaten beni bağışlamayı sevk eder.

“Bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.” Rom. 5:5

Yeni doğmuş olan bir Hristiyanın bağışlamaması doğal bir durum değildir. Yüreği veya ruhu (Kutsal Ruh değil) onu suçlayacaktır. **1 Yuh. 3:20**

Buna rağmen kişi kendi yüreğine kulak vermeyip hatasını sürdürürse, Baba'yla olan paydaşlığını ve güvenini kaybedecektir. Tanrı'nın kutsamalarından yoksun kalacaktır. Bu, Tanrı kutsamalarını geri çektiği için değil, kişi Baba'yla paydaşlığını yitirdiği için olacaktır. Bağışlamayla ilgili olarak Pavlus'un Efes'teki imanlılara neler söylediğine bakalım,

“Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı'nın sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın.” Efes. 4:32

Burada Pavlus dikkat ederseniz, “Eğer bağışlamazsanız bağışlanmayacaksınız” demez.

Ayetlerde kutsanmaya yönelik nerede bir eğer görürseniz, o kutsanma bir koşula bağlıdır. Bu koşulu yerine getirdiğimizde Tanrı kutsamasıyla buna karşılık verir. Eski Antlaşma düzeni bu çerçevede içindeydi.

Eski antlaşma döneminde insanlar yeniden doğuşa sahip değildi. Ruhları Tanrı'nın Ruhu'yla henüz bütünleşmemişti. İçlerinde Tanrı'nın Ruhu bulunmuyordu. Tanrı'nın Ruhu belli zamanlarda, belli bir görev için ayrılmış, belli insanların üzerine, kısa bir süre için geliyordu. Ruhu onlarda kalıcı olarak bulunmuyordu. Genellikle şu türden ifadelerle karşılaşıyoruz,

“RAB'bin eli üzerimdeydi” veya “RAB'bin Ruhu üzerime geldi”.

Tanrı'nın Yasası onların yüreklerinde yazılı değildi. Tanrı insanların kendisine itaat etmeleri için buyruklarına koşullar eklemek zorunda kalmıştı. Eğer bunu yaparsanız, Ben de sizin için bunu yaparım.

“Eğer Tanrı'nız RAB'bin sözünü iyice dinler ve bugün size ilettiğim bütün buyruklarına uyerseniz, şu bereketler üzerinize gelecektir.” Yasanın Tekrarı 28:1-2

Gördüğünüz gibi bereketler koşula bağlıydı.

Bağışlanma koşula bağlıydı.

Bağışlanabilmek için bağışlamak gerekiyordu.

Yeni Antlaşma altında her göksel kutsamayla kutsandık. İsa Mesih ölümden dirilip Baba'nın huzuruna çıktığı andan itibaren tüm ruhsal kutsamalarla kutsandık. Efes 1:3 Lütfu aracılığıyla tüm bu kutsamaları güvence altına almıştır. Efesliler 4:32 ayetlerinin ne dediğine tekrar bakalım, *Tanrı'nın sizi Mesih'te bağışladığı gibi.*

Tanrı bizi ne zaman bağışladı? İsa Mesih bizim günahlarımızın bedelini ödediği zaman.

Sevgisi ve Lütfu aracılığıyla bizi bağışladı. Lütuf en sade ifadesiyle eyleme geçmiş olan Tanrı sevgisidir.

Efesliler 1:3 ayetleri daha biz doğmadan önce bizim için mühürlenerek güvence altına alınmıştır. Tüm bu bereketlere kavuşabilmek için yapılması gereken tek şey, Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişiyle tamamlamış olduğu işe inanmaktır.

Hepsi bundan ibaret.

İsa Mesih bu inanılmaz gerçeği Yuhanna 6:28-29 ayetlerinde şöyle açıklar.,

“Onlar da şunu sordular: “Tanrı'nın istediği işleri

yapmak için ne yapmalıyız?” İsa, “Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir” diye yanıt verdi.”

Diğer bir ifadeyle Tanrı'nın bizden istediği tek şey, **İsa'ya iman etmemizdir.**

İman tamamlanmış bir işe dayalıdır.

Tamamlandı.

Bağışlanma tamamlandı. Efes. 4:32

Şifa verildi. 1 Petrus 2:24

Kurtuluş sağlandı. Rom 10:9-10

Kutsanmalar verildi. Efes. 1:3

Nasıl bağışlanıyoruz? Diğerlerini bağışlayarak mı, yoksa O'nun lütfunun zenginliğiyle mi?

İman, şifa, verme, bağışlanma ve özgürleşmeye yönelik verilen öğretilerin büyük bir kısmı eski antlaşma düzenine göredir. Böylece İsa Mesih'in işleri artık benim işime dönüşmüştür.

Eğer ben verirsem İsa beni kutsar.

Eğer ben iyileşmeye inanırsam İsa beni iyileştirir.

Eğer ben başkalarını bağışlarsam İsa beni bağışlar ve liste böyle uzayıp gider...

Diğer bir ifadeyle İsa Mesih'in Kurtuluş gerçeğini hayatımdan gerçekleştiren şey, iman değil, benim kendi işlerimdir.

Ben buna, **“Kurtuluş Artı Plan”** diyorum. İsa Mesih'in işine ek olarak bizim işlerimiz kurtuluşa destek olarak ekleniyor.

Bu İsa artı bir şeydir.

Sonuç olarak da O'ndaki mirasımızdan habersiziz. Mesih'in kutsamaları bize bağlı olduğu için de O'nun kutsamalarından yoksun kalmış oluruz!

Hristiyanların zavallı, cesaretsiz ve borç içinde sefil bir durumda olmalarına şaşmamak gerek! Bu bana, Davut'un

adamlarının Adullam mağarasında Davut'a katılmasını hatırlatıyor. Ben onlara büyük D üçlüsü diyorum.

Bizler Mesih'te yeni yaratılışa kavuşmuşken, doğamıza ters bir biçimde hala eski antlaşma altında eskisi gibi yaşıyoruz.

Bu sıcak bir dondurma istemeye benziyor!

Sonuç olarak Mesih'in bedeninde bir kimlik sorunu yaşanmaktadır; bu konudaki öğretişimiz sağlam bir temel üzerinde olmadığı için bu durum pek çok bölünmeye ve yanlış öğretişlere kapı aralamaktadır.

Bir öğretiş duyduğunuzda, ilkesel açıdan o öğretişin eskiye mi yoksa yeni antlaşmaya mı dayalı olup olmadığının ayırımına varmalısınız!

Gerçeğin bildirisini doğru şekilde anlayıp kullanmalıyız. 2

Tim. 2:15

Üçüncü Bölüm

Yeni Antlaşma'ya Giriş

Eski Antlaşma İsa Mesih'in çarmıh üzerindeki ölümüyle son bulmuştur. İsa Mesih ruhunu teslim eder etmez Kutsal Tapınak'daki En Kutsal yeri diğer kutsal yerden ayıran perde yukarıdan aşağıya doğru yırtılmıştır. **Matta 27: 50-51**

Bu artık Tanrı Görkemini tapınakta olmadığını bir göstergesidir. Bunun anlamı Tanrı'nın artık hayvan kurban edilmesini, kan, kül ve ilk ürünler gibi sununları kabul etmediğidir. Bu kahinler tarafından gerçekleştirilen Eski Antlaşma hizmetinin sonudur.

Yahya İsa Mesih'i görür görmez Ruh'da bunu fark etmiştir.

Yahya ertesi gün İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı kuzusu!" Yuh. 1:29

İsa Mesih bizim yerimize çarmıh üzerinde günah sunusuna, yani günaha dönüştüğünde artık hiçbir türden kurban ihtiyacı kalmamıştır.

Oysa Mesih günahlar için sonsuza dek geçerli tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu. O zamandan beri düşmanlarının, kendi ayaklarının altına serilmesini bekliyor. Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir. Kutsal Ruh da bu konuda bize tanıklık ediyor. Önce diyor ki, "Rab, "O

*günlerden sonra onlarla yapacağım antlaşma şudur: Yasalarımı yüreklerine koyacağım, Zihinlerine yazacağım' diyor." Sonra şunu ekliyor: "Onların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım." **Bunların bağışlanması durumunda artık günah için sunuya gerek yoktur.** İbr.10:12-18*

Eski Antlaşma'da bulunan bayramlar, sunular ve kurbanlar Tanrı Kuzusu olan İsa Mesih'e işaret ediyordu. İsa Mesih öldüğünde bunların hepsini tamamlamış oldu.

İsa Mesih Eski Antlaşma'yı ve ona dair herşeyi tamamlamıştır. Eski Antlaşma'da günaha yönelik (kurbanlar, bayramlar, ritüeller, sunular...) tüm çözümler geçerliliğini yitirmiştir. Bugün tüm bunları uygulamaya çalışan Yahudiler, antlaşma içinde oldukları Tanrıları'na karşı ruhsal zina içindedirler. Rom. 7:1-6

Daha da ötesi Hristiyanlar da buna benzer uygulamalar içine girerlerse, İsa Mesih'in kurbanını reddetmiş olurlar ve böylece kendilerini aynı türden bir ruhsal zina içinde bulurlar. Tüm bunların nedeni aslında bilgisizliktir.

Yeni Antlaşma

Yeni Antlaşma İsa Mesih'in dirilip gökte bulunan En Kutsal Yere girmesiyle başlar. Bunu, Yuhanna 20:11-29 ayetlerinde İsa Mesih'in dirilişinden sonra öğrencilerine görünmesinde okuyoruz. 17. ayete dikkat edelim,

İsa, "Bana dokunma!" dedi. "Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'ın ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum."

Şimdi 26-29 ayetlerine bakalım:

Sekiz gün sonra İsa'nın öğrencileri yine evdeydiler. Tomas da onlarla birlikteydi. Kapılar kapalıyken İsa gelip ortalarında durdu, "Size esenlik olsun!" dedi. Sonra Tomas'a, "Parmağını uzat" dedi, "Ellerime bak, elini uzat, böğrüme koy. İmansız olma, imanlı ol!" Tomas O'nu, "Rabbim ve Tanrım!" diye yanıtladı. İsa, "Beni gördüğün için mi iman ettin?" dedi. "Görmeden iman edenlere ne mutlu!"

İsa Mesih Meryem'e bana dokunma dediği zamanla Tomas'a görüldüğü zaman arasında bir yerde Baba'nın huzuruna çıkmıştır. İbraniler 9:12 ayetlerinde şunu okuyoruz:

"Tekelerle danaların kanıyla değil, sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi."

Yeni Antlaşma aslında İsa Mesih'in son nefesini verip ruhunun ölümler diyarına inmesiyle başlar. İbraniler 9:15 ayetlerinde yine şunu okuyoruz:

"Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan kurtarmak için fidiye olarak öldü."

İsa Mesih ölümler diyarında geçirdiği üç gün içerisinde kurtuluşumuz için pek çok iş tamamlamıştır. Bu görevlerden daha sonra ayrıntısıyla söz edeceğiz. Şu anda kavramamız gereken şey, İsa Mesih kanını Baba'ya sunar sunmaz,

kurtuluşumuzun sonsuza dek güvence altına alınmış olmasıdır.

Kurtuluş, Tanrı'nın Sevgi Hikayesi

Tanrı sınırsız bilgisiyle, Adem'in itaatsizlik edeceğini ve ardından günahın ona egemen olacağını önceden biliyordu. Tanrı'nın insanı günahın boyunduruğundan kurtarmak için karşı karşıya kalmış olduğu bir kaç yasal durum vardır.

İlk sorun sahiplik konusuydu. İnsan yeryüzünden hareket eden her canlı üzerinde egemenlik sürmesi gerekiyordu. Bunu Yaratılış 1:26-28 ayetlerinden görüyoruz,

Tanrı, “Kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım” dedi, “Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.” Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, “Verimli olun, çoğalın” dedi, “Yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.

İnsan oğlu yeryüzünün sahibi ve efendisi kılınmıştır. İnsan yeryüzünde Tanrı'nın temsilcisi, insan-Tanrı'ya dönüşmüştür.

Adem Tanrı'ya itaatsizlik edip şeytanı dinlediğinde bu konumunu yitirmiştir. Yeryüzünün denetimi şeytanın eline geçmiştir. **2. Kor. 4:4**

Yeryüzünde savaşların, kıtlığın, felaketlerin, hastalıkların ve her türlü kötülüğün olmasının nedeni budur.

Adem yeryüzü üzerindeki egemenlik yetkisini kaybettikten sonra Tanrı bu yetkiyi yeniden ona yasal bir şekilde geri veremezdi.

Örneğin evimi genişletilmiş kiralama yöntemiyle bir kiracıya verirsem ve o da başka bir alt kiracıya evimi kiraya verirse, alt kiracıdan hoşnut olmasam bile yapılmış olan kontrat bağlayıcı olduğu için hiçbir şey yapamam. Ama kontratın süresi dolduğunda, hoşnut olmadığım o alt kiracıyı evimden çıkartabilirim.

Bu yüzden Tanrı şeytana direk olarak müdahale etmemiştir. Adem şeytanla bir kontrat imzalamıştır ve bu durumu yalnızca başka bir Adem çözebilir ve kontratı feshedebilirdi. Şeytana tabii olmamış olan başka bir Adem.

İnsanı karanlığın gücünden kurtarabilmek için Tanrı'nın kendisi bir insan olmuştur. Başka hiçkimse bizi kurtaramazdı çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmıştı. **Rom. 3:23**

Günahkar olan bir insan diğer günahkarları nasıl kurtarabilir?

Bir kör diğer körlere nasıl yol gösterebilir?

Bu mümkün değildir.

Dinlerin tüm yaklaşımları bu yüzden kökten yanlıştır. Bir peygamberin bizi doğru yola götürüp kurtaracak oluşu imkansız bir durumdur.

Bir günahkar diğer günahkarları nasıl doğru yola götürebilir? Önce kendisini gūnahtan kurtarması gerekmez mi? Bu yüzden bu peygamber denen kişilerin de önce kendilerini kurtarmaları gerekir!

Kurtuluşumuz için Tanrı'nın kendisinin bir Kurtarıcı'ya dönüşmesinden başka bir yol yoktu. Tanrı insanla bütünleşebilmek için ete kemiğe bürünerek gelmiştir.

İnsan oğlu ailesinin bir üyesi olması gerekiyordu. Ama burada sorulması gereken soru, hangi insan ailesi? Yeryüzü insanların hepsi yoldan çıkmış ve putperest bir durumdaydı.

Gelecek olan Kurtarıcı için Tanrı'nın yeni bir grup insan, yani yeni aile oluşturması gerekiyordu.

Antlaşma Yapılıyor

Tanrı Kildani ülkesindeki Ur kentinden Avram adlı bir adamı seçmiştir. Tanrı Avram'ı ailesinden ayırmıştır. Avram'ın babası bir putperestti. Tanrı onu kendi halkından ve ülkesinden ayırarak yeni bir ülkeye getirmiştir.

Tanrı Avram'ın inanması için ona iki vaat vermiştir. Tanrı iman Tanrısı'dır. Bunun anlamı Tanrı'nın çağırdığı kişilerin iman yolunda yürümeleri gerektiğidir. Avram bir iman adamına dönüşmüş ve sadık bir şekilde Tanrı'nın yolunda yürümüştür.

Tanrı'nın Avram'a vermiş olduğu ilk vaat soy vaadidir. Buna iman etmesiyle Tanrı onun bütün geleceğini değiştirmiştir. Tanrı kendi adından bir parçayı Avram'a vermiştir. Böylece adı Avram'dan İbrahim'e dönüşmüştür. Yüce babadan birçoklarının babasına dönüşmüştür.

Ondan yeni bir ulus doğacaktı çünkü hal hazırda var olan putperest bir ulusun hepsinin Tanrı'nın yolunda eğitilip yürümesi pek mümkün değildi. Sadık bir adam aracılığıyla, onun altından çıkacak ve babalarının antlaşmasını izleyecek yeni bir ulus olacaktı. O adam İbrahim'di.

Tanrı İbrahim'i çağırdığında 75 yaşındaydı. Yar. 12:4

Tanrı'nın İbrahim'e vermiş olduğu vadin ardından on yıl geçtikten sonra, İbrahim'in eşi Sara'nın aklına daha iyi bir fikir geldi! Sara aradan on yıl geçmiş olmasına karşın Tanrı vaadiyle ilgili hiçbir şeyin gerçekleşmemiş olduğunu fark etti. Böylece Tanrı'ya yardımcı olabileceğini düşündü! Yardımcısı Hacer aracılığıyla kocasından bir çocuk sahibi olabileceğini umarak İbrahim'e bir tavsiyede bulundu. İbrahim onu dinledi ve bir yıl sonra İsmail doğdu. Yar. 16

Kurtuluş konusunda anlamamız gereken temel şey, bunun kesinlikle Tanrı'yla insanın ortaklaşa gerçekleştirmiş olduğu bir

iş olmadıdır. Bunu gerçekleştiren tamamen Tanrı'dır.

Mesih bu yüzden İsmail'in soyundan gelemezdi. İsmail Tanrı'nın vaadine göre değil insan isteğiyle dünyaya gelmiştir. İbrahim İsmail için Tanrı'ya yakardığından, Tanrı soy vaadinin İshak'la süreceğini söylemiştir.

İshak'ın iman yoluyla doğması gerekiyordu. Yar. 17:19

İbrahim aracılığıyla İsrail ulusu doğmuştur.

İsrail ulusu aracılığıyla Kurtarıcı, Mesih İsa bu dünyaya gelmiştir.

Tanrı Beden Aldı

Mucizevi bir biçimde Tanrı beden almıştır. Tanrı insan olmuştur. Yuh. 1:14

Bu ilahi sevginin kendini açığa vurmasıydı. Bedenlenme mucizesini anlarsak Tanrı'nın sevgisinden asla şüphe duymayız,

“Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki...” Yuh. 3:16

Buradaki dünya siz ve benim. O sevgi biricik Oğlunu vermiştir.

Tanrı dört bin yıl boyunca bu sevgisini insanlığa göstermeyi beklemiştir. Tanrı Oğlu'nun bedenlenmesi muhtemelen yeryüzündeki en büyük mucizedir.

Katolik kilisesi bu konuda yanlış kişiye odaklanmıştır.

Meryem'e odaklanmışlardır.

Meryem ve Tanrı'ya olan itaati için şükrediyoruz ama mucize Meryem değildir.

Bu görkemli eşsiz mucizenin ağırlığının nedeni, bakirenin hamile kalması değildir. Bu Tanrı'nın diğer gerçekleştirmiş olduğu harika işlerinden birisidir. Bedenlenmenin yüceliği Tanrı'nın insan olmasından gelmektedir.

Tanrı ete kemiğe bürünmüştür.

Tanrı neden bir yaratık biçimine bürünmüştür?
İlahi sevgisinden!

Yüceliğini bir yana bırakarak bizlerden biri gibi olmuştur.

Filip. 2:5-11

Bunu yapmak zorundaydı çünkü insanlığı şeytanın ve günahın egemenliğinden kurtarmasının başka bir yolu yoktu.

Düşmanın bununla başına neler geleceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

İsa insan konumuyla ikinci Adem olarak gelmiştir. Eğer İsa şeytanı kendi oyunu içinde yenemeseydi, insanı şeytanın egemenliğinden kurtarması da mümkün olamazdı.

Adem'in insanlığı şeytana satmış olduğu gerçeğini aklımızdan çıkartmayalım. Bu yüzden başka bir Adem onları geri satın alabilirdi.

İsa da Adem ve Havva gibi aynı türden denemelerle karşı karşıya kalmıştır. **Luk. 4:1-13**

Luka 4:13 ayetlerine dikkat edin,

“İblis, İsa'yı her bakımdan denedikten sonra bir süre için O'nun yanından ayrıldı.”

Şeytan her türden ateşli oklarını İsa'ya fırlatmıştır ama hiçbir işe yaramamıştır.

İsa Tanrı olarak değil, bir insan olarak kusursuzluğunu korumuştur, çünkü Tanrı sınanamaz. **Yak. 1:13**

İsa insan olarak düşmanı alt etmiştir.

İsa'nın çölden zaferle çıktığı o günden itibaren şeytanı büyük bir tedirginlik ve korku sarmıştır.

İnsan oğullarının Efendisi bir insan olarak ortaya çıkmıştı.

Şeytanın hiçbir taktığı O'nun üzerinde işe yaramıyordu.

O'nun sesi tüm karanlığın güçlerini, cehennemi sarsıyordu.

Bu yüzden kötü ruhlar ayaklarına kapanarak yalvarıyordu.

İşte O, kusursuz son Adem'dir.

Gökler sevinçle haykırırken karanlıktakiler korkuyla titriyordu.

Düşman O'nunla ne yapacağını bilemiyordu! Kendisinin ve yandaşlarının kafası, çaresizlik içinde ve karmakarışıktı.

Dördüncü Bölüm

Ölüm, Gömülme & Diriliş

Hristiyanlığın başladığı yer burasıdır – "ÖGD". Tanrı işinin çekirdeği budur. İsa Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişi hizmetinin merkezini oluşturmaktadır. Tüm yaratılışa, Tanrı'nın İsa Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişi aracılığıyla gerçekleştirmiş olduğu işten daha önemli başka bir şey yoktur.

Bu Hristiyanlığın püf noktasıdır.

Bu Tanrı doğasının bilgisidir.

İsa'nın ölümü, gömülmesi ve dirilişini kavramadan Tanrı'yı dolu bir şekilde bilmek mümkün değildir.

Mesih'in bedeni olan kilise, Tanrı'nın bu yüce lütfu aracılığıyla neyi tamamlamış olduğunu tam olarak kavrayamamaktadır.

Kanaatime göre, Tanrı sözüyle ilgili olarak, İman Sözü ve Pentekostal akımlarını içine alan Karizmatik Hristiyan kuşağının diğer Hristiyan guruplardan daha derin bir anlayışa sahip olduğunu düşünüyorum. Buna rağmen Karizmatik Hristiyanlar bile bu konuda sınırlı bir anlayışa sahiplerdir. Bu kitabı okumaya devam ederken neden bu türden önemli bir yargıda bulunduğunu anlayacaksınız.

Günümüz vaizlerinin önemli bir kısmı eski antlaşma temelli vaazlar verirler çünkü İsa Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişiyle sağlamış olduğu kurtuluş konusunda eksik bir anlayışa sahiptirler. Günümüz dünyasında bu konu üzerine en derin bilgiye sahip olan kişi muhtemelen E.W. Kenyon'dur; Tüm kitaplarını tavsiye ederken, "Çarmıhtan Taht'da kadar

Neler Olmuştur” kitabını özellikle okumanızı tavsiye ederim.

İsa Mesih'in ölümünün yaşamlarımız üzerindeki kritik öneminden dolayı, Rab bunu kutsal bir vasiyet haline getirmiştir.

“Bu sizin uğrunuzda feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.” Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: “Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın.” Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz.” 1 Kor. 11:24-26

Bu kutsal vasiyetin yapılmasının gerekliliğini İsa şu şekilde açıklar: *Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz.* Ayrıca "her yediğinizde" ifadesine dikkatinizi çekmek istiyorum. "Her" sözcüğü kendi içinde büyük bir gerçeklik barındırmaktadır. Bu yüzden bunu sık sık, her zaman hatırlamalıyız.

İsa'ya, çarmıhta, mezarda ve dirilişte ne olmuştur? Ve tüm bunların sonucunda ne olmuştur?

Bu inanılmaz gerçeği daha derin bir biçimde kavrayabilmemiz için Tanrı bizlere esenlik ruhunu versin diye dua ediyorum.

İsa'nın Ölümü

Gestemani Bahçesi', Rab'bin neler yaşamak üzere olduğu konusunda bize açık bir resim çizer. Şimdi Matta 26: 36-38 ayetlerine bakalım,

Sonra İsa öğrencileriyle birlikte Getsemani denen yere geldi. Öğrencilerine, “Ben şuraya gidip dua edeceğim, siz burada oturun” dedi. 37 Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu

yanına aldı. Kederlenmeye, ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. 38Onlara, “Ölesiye kederliyim” dedi. “Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun.”

Rab'bi bu denli sıkıntıya sokan neden şey neydi?

Bütün koşullar üzerinde egemen olan birisi için bu gerçekten sıra dışı bir durumdu! Dört Müjde kitabında da İsa'nın hiçbir zaman bu denli sıkıntı ve tedirginlik içinde olduğunu görmüyoruz. Her durumun üzerinde kendinden emin bir biçimde her zaman egemendi: İsa, yaşamına yönelik tuzak kurulduğunda, insanlar O'na karşı çıktıklarında, Lazarus'un mezarında ölüme karşı durduğunda, kendisini izleyen binlerce kişinin yiyecek ihtiyacını karşılaştığında, hatta öldürülmek üzere mahkemeye çıkartıldığında bile egemendi. Ama Gestemani Bahçesi'nde İsa ölüm derecesinde sıkıntılı ve kederliydi!

Rab her durumda esenliğini korumuşken, Rab'bin buradaki tepkisinden anlaşılıyor ki, yüzleşmek üzere olduğu şey, çok çok önemli ve ağır bir şeydi. Rab'bin yaşamakta olduğu bu sürecin ağırlığını hiçbirimiz tam olarak kavrayamıyoruz.

Bu ayetlerle ilgili pek çok yorumda İsa'nın insani yanına vurgu yapılır. Ben bu fikre kesinlikle katılmıyorum. Eğer İsa yüreğinde fiziksel ölüm konusunda korku taşıyor olsaydı, bu O'nu yanında ölen iki hırsızdan daha da korkak yapardı. Bu fiziksel ölümün ötesinde, çok daha derin bir durumla ilgiliydi.

Ben bu sorunun yanıtını, 2. Korintliler 5:21 ayetlerinde bulunduğu inaniyorum.

Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.

İsa Mesih günah sunusu oldu, yani günaha dönüştü.

Peki bu ne anlama geliyor?

İsa benim doğama sahip oldu. Benim doğam neydi?

Efeslier 5:8 ayetleri, “*bir zamanlar karanlıktınız*” der.

İsa Mesih karanlık oldu.

Bunu tam olarak kavrayamasak da düşüncesi bile beni yeterince ürkütüyor.

Nasıl olur da Tanrı'nın Kutsalı karanlık olabilir?

Bunu düşündüğümde yüreğim altüst oluyor.

Tanrı'ya, “Bu nasıl olabilir?” diye haykırıyorum.

İsa Mesih'in alnından neden kan damlaları akmış olduğunu anlayabiliyorum. Yakında Babası'ndan ayrı kalacak olma düşüncesi O'nda öyle büyük bir sıkıntı ve kedere neden olmuştu ki bu yüzden alnındaki hücrelerden ter yerine kan akmaya başlamıştı.

Yüreğimiz böylesine bir sevgiyi anlayabilir mi?

Eğer İsa benim doğama bürünmeseydi, yerime kurban da olamazdı.

Eğer İsa benim günahlı doğamla birleşmeyip günahlarımı üzerine almasaydı Tanrı O'nu cezalandıramazdı. Bu yasal açıdan doğru olmazdı. Eğer İsa Mesih bizim günahlı doğamıza dönüşmeden günahlarımıza kefarete olabilseydi ete ve kana, yani bir bedene sahip olmasına zaten gerek yoktu. İsa Mesih'in bedenlenmesine gerek olmazdı ve Tanrı O'nu bizim yerimize cennette cezalandırabilirdi.

İsa Mesih çarmıh üzerinde günaha dönüştü. Bu durum gerçekleşir gerçekleşmez İsa Baba'dan ve Kutsal Ruh'tan ayrı kaldı.

İsa yüksek sesle, “Elohi, Elohi, lema şevaktani yani, “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” diye bağırdı.

Markos 15:34

İsa Mesih'in Gestemani Bahçesi'nde yaşamış olduğu

kederin ve tedirginliğin nedeni, Baba'dan ve Kutsal Ruh'tan ayrı kalacak oluşuydu.

Bunu bir düşünün, İsa az sonra yaşayacaklarıyla tüm sonsuzluk içinde Tanrısal yanından ilk defa tamamen ayrılacaktı. Ayrıca yalnızca Baba'dan ve Kutsal Ruh'tan ayrılmakla kalmayacak, Baba Tanrı'nın bütün gazabını da üzerine alacaktı. Davut bu gazabla ilgili önceden şöyle peygamberlikte bulunmuştu,

“Öfken üzerime çöktü, dalga dalga kızgınlığınla beni ezdin.” Mez. 88:7

Bu konuyla ilgili Yeşaya'da şöyle der,

“Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek.” Yeş. 53:10

Yukarıdaki ayetlerde geçen ezme sözcüğünün İbranice karşılığı "Daka" sözcüğüdür. Parçalamak ve tuzla buz haline getirmek anlamına gelir. Baba Tanrı İsa'ya bunu yapmıştır. İsa Mesih'in günah sunusuna dönüşmesi yeterli olmamış, O'nu cezalandırmıştır. İsa sonsuzluk boyunca kendisini sonsuz sevgisiyle sevmiş olduğu Babası'nın korkunç bir gazabına maruz kalmıştır. Bu, hiçbir insanın hiçbir zaman karşı karşıya kalmadığı bir durumdur. Yalnızca Kutsal Ruh'tan gelen vahiy bilgisiyle bu İlahi Sevgiyi bir nebze olsun anlayabiliriz.

Çarmıh, Tanrı'nın insanoğlu için duyduğu sevginin manifestosu, yani açık bir biçimde sergilenmesidir.

Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Yuh. 3:16

O çarmıhın üzerinde olup Tanrı'nın gazabına uğraması gereken aslında bendim. Tüm insanlığın utanç içinde çarmıha gerilmesi gerekiyordu.

Ama Sevgi bizim yerimize geçti.

Sevgi kendi Oğlunu bizim yerimize ezdi.

Tanrı'nın bizim için olan sevgisinden şüphe duymak ve bunu sorgulamak kabul edilemez. Çarmıh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi anlayamazsak Tanrı'yı asla anlayamayız.

“Sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz.” 1. Yuh. 3:16

Eğer Tanrı'nın çarmıh üzerinde ne yapmış olduğunu anlayamazsak imanla yürüyemeyiz.

İman Tanrı'yı tanımaktır. İmana sahip olmak Tanrı'yı tanımaktır. Bu teknik bir bilgi değildir, Tanrı'yla yürüyüşle edinilen bir bilgidir.

Tanrı sevgidir.

Tanrı'yı tanımak, Tanrı'nın İsa Mesih'in ölümüyle sergilemiş olduğu sevgiyi anlayıp bilmektir,

“Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkarken, Mesih bizim için öldü.” Rom. 5:8

Rab'bin sofrasına katılmamızın temel nedeni budur. O'nun sevgisini anımsatan ölümünü hatırlamaktır.

Ben şahsen, eğer bu sevgiyi bir kavrarsak yaşamımızdaki tüm fiziksel ve ruhsal ihtiyaçlarla ilgili tüm kaygıların ortadan kalkacağına inanıyorum. Davut'un da söylemiş olduğu gibi,

“RAB benim çobanımdır, eksiğim olmaz.” Mez. 23:1

Pavlus bu sevginin yüksekliğini ve derinliğini, uzunluğunu

ve genişliğini kavradığımızda, Tanrı'nın bütün doluluğuyla dolacağımızı söyler. **Efes. 3:18-19**

Bu sevgiyi tanımak istermisiniz?

Çarmıha bakın ve bakmaya devam edin.

O, çarmıh üzerinde yerimize geçti. Günah sunumuz oldu. Günahlarımız için olan bedeli O ödedi.

Günahlarımızı O yükledi. **Yeş. 53:6**

Bizim yerimize O günah sunusu oldu. **2. Kor. 5:21**

Bizim yerimize O ezildi. **Yeş. 53:10**

Bizim için Tanrısallığından ayrı kaldı. **Mar. 15:34**

Bizim için lanete dönüştü. **Gal. 3:13**

Tanrı tarafından lanete uğradı. **Yas. Tek. 21:23**

Tanrı İsa ile ilişkisini koparttı.

Hem Baba'dan hem de Kutsal Ruh'tan ayrı kaldı.

İsa Ruhsal Olarak Öldü

İsa ruhsal olarak öldü.

İsa Baba'dan ayrıldı.

Tanrı'nın Adem'e ne demiş olduğunu hatırlıyor musunu?

“Ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.” Yar. 2:17

Bu nasıl bir ölümdü?

Ruhsal bir ölüm.

Günah Adem'i Baba'dan ayırmıştı.

Günah Adem'i yaşamın kaynağından ayırmıştı. Adem artık Tanrı huzurunda bulunamazdı.

İsa Mesih'in başına aynı şey gelmişti,

“Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” Markos 15:34

Tanrı İsa'yı terk etti.

İsa Mesih'in ruhsal olarak ölmüş olduğu fikrine katılmayan pek çok Hristiyan vardır. Eğer İsa Mesih ruhsal ölümü tatmadıysa o zaman bizim yerimize kurtuluşumuzu tam olarak sağlayamamıştır.

Bizler Tanrı'dan ayrı olduğumuz için ruhsal olarak ölü durumdaydık.

Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, sesinizi işittiremez oldunuz.
Yeş. 59:2

Bu, Tanrı Oğlu'nun ölümler diyarından yükselen haykırışı değil miydi?

Niçin beni reddediyorsun, neden yüzünü benden gizliyorsun? Mezmur 88:14

22. Mezmur'da Davut bu konuda peygamberlik etmiyor mu?

Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun? Ey Tanrım, gündüz sesleniyorum, yanıt vermiyorsun, gece sesleniyorum, yine rahat yok bana.

Bu Mezmurun tamamını okuyabilirsiniz. Davut burada, Mesih'in çarmıh üzerindeki acı çekişine yönelik peygamberlikte bulunuyor. Nedense dört Müjde yazarı bundan söz etmezler çünkü Tanrı yalnızca gözleriyle gördüklerine ve kulaklarıyla duyduklarını kayda geçmelerine izin vermiştir. Bu olaylar gerçekleşmeden yaklaşık 1000 yıl kadar önce Davut tüm bunları ruhta görmüştür. Mezmurun 6. ayetlerine dikkat ederseniz,

Ama ben insan değil, toprak kurduyum, insanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor.

Peki bu ne anlama geliyor. İsa ayetlerde kendini toprak kurdu olarak tarif ediyor!

Çünkü O günaha dönüşmüştü. 2. Kor. 5:21

Baba'dan ayrılmıştı.

Kendi halkı O'nu reddetmişti. Kendi Antlaşma halkı O'nu lanetlemişti. Kendi takımı bile O'nu bırakmıştı. En ateşli öğrencisi O'nu tanıdığını inkar etmişti.

O'nu Yeruşalim kent sınırının dışında çarşıya germişlerdi. Dinsel açıdan kirli sayılmıştı.

Ağaç üzerine asılmış olan Yahudi, Tanrı tarafından lanete uğramış sayılırdı. Ezilmiş olan bedeni Kutsal kentlerini kirletebilirdi. Yahudiler bunun olmasına izin vermezlerdi. Bu yüzden O'nu şehrin dışında çarşıya germişlerdi. İsa insanlar tarafından reddedilmiş, Tanrı tarafından lanete uğramış, yalnız ve utanç içinde ölmüştür.

Yüreğiniz bu Sevgi'yi kavrayabiliyor mu?

O'na gidip utancına ortak olalım.

Kanının akmış olduğu o çarşının altında durup ezilmiş Olan'a bakalım.

Herkesin duyabileceği bir şekilde reddedilmiş Olan bu Nasıralı ile bütünleştiğimizi haykıralım.

Bizim için çarşıya gerildi.

O ürkütücü çarşının üzerine bizim yerimize asıldı.

Bizimle bütünleşti.

Bizi seviyor.

Sizi seviyor.

O bizim.

O'nu bize Tanrı verdi.

Tanrı bizim için O'ndan vaz geçti.

Altı saat süren acı, utanç, dışlanma ve yalnızlığın ardından İsa fiziksel olarak öldü.

Bunu yeniden iyi anlamalıyız: Eğer İsa ruhsal olarak ölmediyse, fiziksel olarak da ölmemiştir. İsa Mesih'in bedenine ne yapmış olurlarsa olsunlar O'nu öldürmeleri mümkün değildi. Çünkü ölüm yalnızca günah aracılığıyla egemenlik sürebilirdi.

Rom. 5:12

İsa Mesih Babası'ndan ayrı kalır kalmaz ruhsal olarak da fiziksel olarak da ölmüştü. **Mat. 27:45-50**

İsa Mesih günah sunusu olup günaha dönüşür dönüşmez bedeni günah nedeniyle ölümlü hale gelmiştir. Şunu not edelim, eğer İsa yalnızca fiziksel olarak öldüyse, bu bedeli her hangi bir insan da ödeyebilirdi. Eğer durum böyleyse, İsa Mesih'in ölmesine gerek yoktu Bunu kendimiz de ödeyebilirdik.

İsa Mesih yalnızca Babası'ndan ayrılmakla ruhsal ölümü tatmamış aynı zamanda ruhu da cezalandırılmıştır.

İsa'nın Gömülmesi

Bu konu üzerindeki doktrinisel hatamızın en büyük nedeni, İsa'nın çarmıh üzerindeki ruhsal acılarına odaklanmayıp yalnızca fiziksel acılarına odaklanmış olmamızdır. Uzun yıllardır Hristiyan olmama rağmen, İsa'nın ruhsal açıdan çekmiş olduğu acılarına vurgu yapan hiç vaaz duymadım. Bir kere bile. Bu gerçekten rahatsız edici bir durum. Pek çok Hristiyan İsa Mesih'in çarmıhta ölmesinin ardından neler yaşamış olduğu konusunda bilgisiz durumdadır.

Oysa İsa'nın ruhsal açıdan bizim yerimize çekmiş olduğu acıların büyük bir kısmı ruhsaldır.

İsa Mesih çarmıhta öldükten sonra canına ne olmuştur? Aynı zamanda ölümünün ardından İsa'nın insan olun ruhuna ne

olmuştur? Bu inanılmaz gerçeği hem Davut hem da Petrus açıklamaktadır.

Bunu Elçilerin İşleri 2: 22-27 ayetlerinde okuyoruz.

“Ey İsraililer, şu sözleri dinleyin: Bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir. Tanrı'nın belirlenmiş amacı ve öngörüsü uyarınca elinize teslim edilen bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı. O'nunla ilgili olarak Davut şöyle der: ‘Rab'bi her zaman önümde gördüm, sağımda durduğu için sarsılmam. Bu nedenle yüreğim mutlu, dilim sevinçlidir. Dahası, bedenim de umut içinde yaşayacak. Çünkü sen canımı ölümler diyarına terk etmeyeceksin, kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin.

Burada dikkatinizi çekmek istediğim iki nokta var. Bunlardan ilki 24. ayette *“ölüm acılarına son vermek”* ifadesi.

Buradaki soru ölüm acıları ne anlama geliyor?

Birçokları Davut ve Petrus'un fiziksel ölüm acılarından söz ettiğini sanır. Ancak bu yorum ayetlerin kendisiyle çelişmektedir. Devam eden ayetlere bakacak olursanız,

“Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı.”

Bu fiziksel bir acı olamazdı. Zaten fiziksel acıları tamamlayarak ölmüştü. Fiziksel acılardan kurtarılmamıştı. Fiziksel olarak tamamen ölmüştü. Ölüm acıları, öldükten sonra yaşanmış ama sonsuza kadar sürmemiş bir acıydı.

Ölüm acılarını daha derin bir şekilde anlamak için, ikinci noktaya bakmamız gerekir. 27. ayetlerde;

Çünkü sen canımı ölümler diyarına terk etmeyeceksin, kutsalının çürümesine izin vermeyeceksin” ifadesini görüyoruz.

Burada İsa Mesih Baba'sıyla konuşuyor.

“Canımı ölümler diyarına terk etmeyeceksin”.

Bunun anlamı Baba'nın İsa Mesih'in canını ölümler diyarına gönderdiği'dir. Bu ayetlerin ışığında İsa Mesih'in ölüm acılarını, ölümler diyarında çektiği sonucuna varıyoruz.

Şimdi sormamız gereken soru ölümler diyarı neresidir?

Ölümler diyarının İbranice karşılığı olan sözcük Şiol'dür. Şiol cehennem anlamına gelir.

Kutsal Kitabın King James çevirisinde cehennem için kullanılan sözcük,İbranice Şiol ve Grekçe Hades, Gehanna ve Tartaro sözcükleridir.

Şimdi Luka 16:19-31 ayetlerine bakalım.

“Zengin bir adam vardı. Mor, ince keten giysiler giyer, bolluk içinde her gün eğlenirdi. Her tarafı yara içinde olan Lazar adında yoksul bir adam bu zengin kapısının önüne bırakılırdı; zengin sofrasından düşen kırıntılarla karnını doyurmaya can atardı. Bir yandan da köpekler gelip onun yaralarını yalardı. “Bir gün yoksul adam öldü, melekler onu alıp İbrahim'in yanına götürdüler. Sonra zengin adam da öldü ve gömüldü. Ölümler diyarında ıstırap çeken zengin adam başını kaldırıp uzakta İbrahim'i ve onun yanında Lazar'ı gördü. ‘Ey babamız İbrahim, acı

bana!’ diye seslendi. ‘Lazar’ı gönder de parmağının ucunu suya batırıp dilimi serinletsin. Bu alevlerin içinde azap çekiyorum.’ “İbrahim, ‘Oğlum’ dedi, ‘Yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar’ın da kötülük payını aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun. Üstelik, aramıza öyle bir uçurum kondu ki, ne buradan size gelmek isteyenler gelebilir, ne de oradan kimse bize gelebilir.’ “Zengin adam şöyle dedi: ‘Öyleyse baba, sana rica ederim, Lazar’ı babamın evine gönder. Çünkü beş kardeşim var. Lazar onları uyarsın ki, onlar da bu ıstırap yerine düşmesinler.’ “İbrahim, ‘Onlarda Musa’nın ve peygamberlerin sözleri var, onları dinlesinler’ dedi. “Zengin adam, ‘Hayır, İbrahim baba, dinlemezler!’ dedi. ‘Ancak ölüler arasından biri onlara giderse, tövbe ederler.’ “İbrahim ona, ‘Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölüler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar’ dedi.”

Burada iki ayrı alan görüyoruz; bunlardan birisi İbrahim'in yanı diğeriye Ölüler Diyarı. Dikkat ederseniz melek dilenciye İbrahim'in yanına götürürken, zengin adam Ölüler Diyarı'nda ıstırap çekmektedir. Ölüler diyarı İsa Mesih'in gönderilmiş olduğu ıstırap dolu yerdi.

İsa Mesih günah sunusu oldu. 2. Kor. 5:21

O dünyanın günahını taşıdı. Yuh. 1:29

Günahlarımızın bedelini O ödedi.

İsa Mesih'in günahlarımızın bedelini öderken katlanmak zorunda kaldığı cezayı tam olarak anladığımızı sanmıyorum. Bu algımızın çok ötesinde bir acı. Ayetler yaşanan bu acının yalnızca küçük bir kısmını yansıtırsa da, nedense bu konu üzerine verilen vaazlar ve öğretiler çok azdır. Mezmur 88, İsa Mesih'in Ölüler Diyarı'nda neler yaşamış olduğunu daha yakın

bir bakış açısıyla bize sunar.
Mezmun 88,

*Ya RAB, beni kurtaran Tanrı,
Gece gündüz sana yakarıyorum.
Duam sana erişsin,
Kulak ver yakarışıma.*

*Çünkü sıkıntıya doydum,
Canım ölümler diyarına yaklaştı.
Ölüm çukuruna inenler arasında sayılıyorum,
Tükenmiş gibiyim;
Ölümler arasına atılmış,
Artık anımsamadığın,
İlginden yoksun,
Mezarda yatan cesetler gibiyim.
Beni çukurun dibine,
Karanlıklara, derinliklere attın.
Öfken üzerime çöktü,
Dalga dalga kızgınlığınla beni ezdin. Sela*

*Yakınlarımı benden uzaklaştırdın,
İğrenç kıldın beni gözlerinde.
Kapalı kaldım, çıkamıyorum.
Üzüntüden gözlerimin ferisi sönüyor,
Her gün sana yakarıyorum, ya RAB,
Ellerimi sana açıyorum.*

*Harikalarını ölümlere mi göstereceksin?
Ölümler mi kalkıp seni övecek?
Sela*

*Sevgin mezarda,
Sadakatin yıkım diyarında duyurulur mu?
Karanlıklarda harikaların,
Unutulmuşluk diyarında doğruluğun bilinir mi?*

*Ama ben, ya RAB, yardıma çağırıyorum seni,
Sabah duam sana varıyor.
Niçin beni reddediyorsun, ya RAB,
Neden yüzünü benden gizliyorsun?
Düşkünüm, gençliğimden beri ölümlle burun burunayım,
Dehşetlerinin altında tükendim.
Şiddetli gazabın üzerimden geçti,
Saçtığın dehşet beni yedi bitirdi.
Bütün gün su gibi kuşattılar beni,
Çevremi tümüyle sardılar.
Eşi dostu benden uzaklaştırdın,
Tek dostum karanlık kaldı.*

İsa Mesih 5. ayette ölümler arasında olduğunun bilgisini açıkça veriyor. 6. ayette çukurun dibinde, zifiri karanlık içinde olduğunu söylüyor. 7. ayette Tanrı'nın gazabının dalga dalga üzerine geldiğini söylüyor. Bu, günahlarımızın sonucu olarak bizim üzerimize gelmek için birikmiş olan Tanrı gazabıydı. 8. ve devam eden ayetlerde Tanrı Oğlu'nun yalnızlık acısını, Tanrı'ya duyduğu özlemi görüyoruz. Bizler İsa'nın Babası'ndan tamamen ayrı kalmakla yaşamış olduğu acının büyüklüğünü tam olarak kavrayamıyoruz. Oğul sonsuzluklar boyunca hep Baba'yla birlikteydi ve hiç O'ndan ayrı kalmamıştı. İsa Mesih o çukurun dibinde karanlık, ölüm ve cinler tarafından sarılmıştı.

İsa Mesih'in bizim için neler yapmış olduğunu anladığımızda, Tanrı'nın bizim için olan sevgisini bir daha sorgulamaya cüret edebilir miyiz?

Diriliş

Diriliş sabahının sevincini ve yüceliğini sözlerle tarif etmek mümkün değildir. Romalılar 4:25 ayetleri,

“İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi.” der.

İsa Mesih'in diriliş i insanlık için yeni bir şafaktır. *Yeni bir yaratık* olarak, insan egemenliğı yeniden başlamıştır.

İsa Mesih'in diriliş i şimdi burada yazamayacağımız kadar çok noktaya kanıt olmuştur. İsa Mesih'in diriliş i, insanoğlunun kurtuluşunun gerçekleşmiş olduğuna yönelik bir işaret i. İsa Mesih'in getirmiş olduğ u kurtuluş u kabul etmiş olanları, artık bu yaratılış ta suçlayabilecek hiç bir güç, egemenlik yoktur.

Diriliş şeytanın yenilgisini mühürlemişti. Düşman insanlık üzerindeki en büyük silahını, ölüm üzerindeki yetkisini kaybetmiştir. Artık Ölüler Diyarı'nın anahtarlarını kaybetmiştir. Bu anahtarları İsa düşmanın elinden almıştır.

“Diri Olan Ben'im. Ölmüşüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Ölümün ve ölüler diyarının anahtarları bendedir.” **Vah. 1:18**

İsa Mesih'in diriliş i Tanrı ailesini yeniden birleştirmiştir.

Cennetin dört bin yıllık hayali gerçekleşmiştir. Cennetteki o günkü sevinci hayal bile edemeyiz. Artık Tanrı çocuklarına kavuşabilirdi. Kısır bir biçimde dört bin yıldır İsa Mesih'in sağlayacağı Kurtuluş u bekleyen cennetin sevincini hayal edebiliyor musunuz?

Baba'nın yüreğindeki sevincin küçük bir kıpırtısını ben de

kendi yüreğimde hissedebiliyorum. Bu duyguyu tarif etmenin bir yolu yok. Bu tarifsiz ve katıksız bir sevinçti. Yüreğiniz güldüğünde böyle bir sevinci hissedebilirsiniz! Cennetin o günkü tarifsiz sevincini Davut Mezmur 24:7-10'da şöyle dile getirir,

*Kaldırın başınızı, ey kapılar!
Açılın, ey eski kapılar!
Yüce Kral girsin içeri!
Kimdir bu Yüce Kral?
O RAB'dir, güçlü ve yiğit,
Savaşta yiğit olan RAB.
Kaldırın başınızı, ey kapılar!
Açılın, ey eski kapılar!
Yüce Kral girsin içeri!
Kimdir bu Yüce Kral?
Her Şeye Egemen
RAB'dir bu Yüce Kral!
Sela*

O sabah göklerde bulunan bütün meleklerin bu görkemli dirilişe tanık olmayı nasıl heyecanla beklediklerini hayal edebiliyorum.

Tanrı'nın Prensi dirildi.

Ölüm O'nu daha fazla tutamadı.

Benim için dirildi.

Dirilişiyle beni akladı. **Rom. 4:25**

Günahlarımız için öldü, aklanmamız için dirildik.

O dirildiğinde, siz ve ben de dirildim.

Sizin ve benim yerime ölüm üzerinde zafer kazandı.

Kendisi için ölüm üzerinde zafer kazanmaya ihtiyacı yoktu.

Bunu sizin ve benim için yaptı.

O'nun ölüm üzerinde kazanmış olduğu bu zafer, bizim

ölüm üzerinde kazanmış olduğumuz bir zaferdir.

“Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiysek, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.” Rom. 6:5

Ölüm, zaferin nerede? 1. Korint. 15:55

Ölüm gücünü kaybetti.

Ölüm artık egemen bir güç olmaktan çıkıp alt edilmiştir.

Pavlus bizlere, ölüme ne olduğunu İbraniler 2:14-15 ayetlerinde açıklamıştır.

“Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu, ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı.”

İnsanlık için ne muhteşem bir zafer.

Bedel ödendi.

Adaletin talebi karşılandı.

Tanrı'nın günaha karşı olan gazabı İsa'nın üzerine döküldü.

Suçlama düşürüldü..

Utanç gücünü tamamen yitirdi.

Ölüm egemenlik gücünü yitirdi.

Tanrı Oğlu'nun kurban sunusu olmasından hoşnut kaldı.

Ölümler diyarının gücü Diriliş ile yerle bir oldu.

İsa'nın yalnızlık günleri artık sona ermiştir.

Tanrı Prensi artık terk edilmiş değildir.

Ölümler diyarının dört bucağında yankılan ses şöyle diyordu,

“Başınızı kaldırın, ey eski kapılar!”

Ölüler diyarı dehşet içinde titriyordu!

Ölüler diyarının tüm karanlık güçleri İsa'yı dibe çekmeye çalıştı. Ama buna güçleri yetmedi. Tanrı'nın Kutsal Ruhuna karşı nasıl durabilirlerdi?

O güçlü Olan. 1 Yuh. 4:4

İsa Mesih'in yeniden doğru olması, dirilişin önemini anlamamızda kilit önem taşır. Bunun anlamı Baba Tanrı'yla olan ilişkisi eskiden olduğu gibi onarılarak aynı konuma yükselmiştir.

Ruhsal açıdan Tanrı'yla bütünleşerek dirilmiştir. Petrus bu konuda şöyle der, “

Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruha diriltildi.” 1 Pet. 3:18

Adaletin talebi karşılanır karşılanmaz, günah uzaklaştırılmıştır. Günahın cezası ödendiğinde, İsa yeniden doğru (Tanrı tarafından ruhu diriltiştir) olmuştur. Bununla aslında yeniden doğmuştur ve böylece ölümler arasından ilk doğan olmuştur.

Tanrı İsa'yı diriltmekle, atalarımıza verdiği sözü, onların çocukları olan bizler için yerine getirmiştir. İkinci Mezmur'da da yazıldığı gibi: ‘Sen benim Oğlum'sun, Bugün ben sana Baba oldum.’” Elç. 13:33

“Bu gün ben sana Baba oldum”.

Peki bu ne anlama geliyor?

Baba'yla olan ilişkisi onarıldı ve yeniden doğru sayıldı.

İsa'nın günaha, yani günah sunusuna dönüşmüş olduğunu unutmayalım. **2. Korint. 5:21**

Ölümler diyarında bulunan çukurun dibinden çıkabilmesi için yeniden doğru olması gerekiyordu.

Timoteos 3:16 ayetlerinde söylendiği gibi,

“O, bedende görüldü, Ruh'ça doğrulandı, meleklerce görüldü, uluslara tanıtıldı, dünyada O'na iman edildi, yücelik içinde yukarı alındı.”

“Ruh'ça doğrulandı” ifadesinin altını çizmek istiyorum. Buradaki ruh sözcüğü, Kutsal Ruh'a değil, İsa Mesih'in insan ruhuna işaret eder. İsa Mesih'in benim ve sizin gibi bir insan ruhuna sahip olmuş olduğunu pek çok insan fark etmez. İsa Mesih'in ruhuyla bizim rularımızın arasındaki tek fark, O'nun ruhunun günahla hiç lekelenmemiş olmasıdır. Ruh Baba Tanrı'ya hiçbir zaman baş kaldırmamıştır. İnsanlar genelde günahın fiziksel bir eylem olduğunu düşünürler ama günah aslında ruhumuzda ve iç varlığımızda kök salan bir şeydir. Ruhsal olarak yapmış olduğumuz seçimlerin sonuçları, fiziksel dünyada ve tüm bedenimizde ortaya çıkar. İnsanlar birdenbire gözlerini açıp kendilerini öylece günahın ortasında bulmazlar! Düşünürler, tasarlarlar ve ardından harekete geçerler. Sınanırlar ve kendilerini sınanmaya teslim ederler.

Doğru sayıldığımızda ruhsal olarak aklандık.

Tanrı'nın doğruluğuna sahip olan bedenimiz veya canımız değil, ruhumuzdur. **2. Kor. 5:21** Fiziksel bedenimiz ve canımızın Tanrı sözüyle kutsallaşması gerekir. Bu konu sıkça kurtuluşla karıştırılır. Asıl kendimiz, ruhsal olan yanımız, yani içimizdeki ruhsal adamdır. Canımız ve bedenimiz ruhumuzdan etkilenir, bunun tersi olmaz.

İsa günah sunusu olarak günaha dönüştü.

Baba'sıyla olan ilişkisi tamamen koptu.

Bizim yerimize Babası tarafından ölümler diyarına terk edildi.

Baba tarafından bizim yerimize O lanetlendi. Gal. 3:13

Diriliş sabahı Mesih'in Baba'yla kopuk olan ilişkisi yeniden onarılmıştır.

İsa Mesih aslında yeniden doğmuştur. İnsani ruhu doğru sayıldığında Baba'yla ilişkisi yeniden onarılmıştır. Tüm insanlık tarihi boyunca İsa Mesih insanlar arasından ilk doğandır. İşte bu yüzden ayetlerde ölümler arasından ilk doğan olarak ifade edilir,

“Bedenin, yani kilisenin başı O'dur. Her şeyde ilk yeri alsın diye başlangıç olan ve ölümler arasından ilk doğan O'dur.” . Koles. 1:18

İsa Mesih yeniden doğan ilk insandır: İsa Mesih'in dirilişine kadar hiçbir insan henüz Tanrı huzuruna çıkamazdı!

İsa Mesih'ten önce hiçkimse yeniden doğmamıştı.

İşte bu yüzden İbrahim gibi Eski Antlaşma dönemi kutsalları doğru sayılmıştı.

Doğruluk onların hesabına yatırılmıştı. Bu nedenle ölümler diyarında sıkıntı çekmiyorlar, ölümler diyarından ayrılan başka bir yerde esenlik içinde bekliyorlardı.

Ancak hiçbiri cennete yükselerek Baba'nın huzuruna henüz çıkmamıştı. Kimse Tanrı'nın huzuruna giremiyordu. Ayetler bu konuda şöyle der,

“Kutsal Ruh bununla çadırın ilk bölmesi durdukça, kutsal yere giden yolun henüz açıkça gösterilmediğini belirtiyor.” . İbr. 9:8

Eski Antlaşma dönemi kutsalları, İsa Mesih onların günahları için ölene dek geçici bir yerde bekletiliyorlardı.

Şimdi İbraniler 9:15 ayetlerinin ne anlama geldiğini anlıyoruz,

“Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan kurtarmak için fide olarak öldü.

İsa Mesih göğe yükseldiğinde Eski Antlaşma kutsallarını da kendisiyle birlikte yükseltmiştir. Efes. 4:8

Onları Baba'nın huzuruna çıkarmıştır.

Elçilerin İşleri 1:9 ayetlerinde İsa Mesih'in bir bulut içinde göğe alındığını okuyoruz. Bir çok Kutsal Kitap yorumcusu Mesih'i saran o bulutun, Eski Antlaşma kutsalları olduğuna inanır. Aslında bu yorum İbranile 12:1 ayetleriyle uyum içindedir,

İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım.”.

Düşman Yenildi

İsa Mesih yalnızca ölüme galip gelmekle kalmadı, şeytanın insanlık üzerindeki egemenliğine de sonsuza dek son verdi. İsa Mesih Luka 11. bölümde diriliş sabahı şeytana neler yapacağı konusunda peygamberlik ediyor.

“Tepeden tırnağa silahlanmış güçlü bir adam kendi evini koruduğu sürece, malları güvenlik içinde olur. Ne var ki, ondan daha güçlü biri saldırıp onu alt ettiğinde

güvendiği bütün silahları elinden alır ve mallarını yağmalayarak bölüştürür.” Luka 11:21-22

O üç gün içinde cehennemin karanlık güçlerinin İsa Mesih'e neler yapmış olduğunu bilmiyoruz. Ancak Koleseliler kitabında, İsa Mesih'in diriliş günü onlara neler yapmış olduğunu görüyoruz.

Yönetimlerin ve hükümlerinin elindeki silahları alıp onları çarmıhta yenerek açıkça gözler önüne serdi.
Koles. 2:15

Weymouth Çevirisi şöyle der, “*Düşman güçleri ve yönetimlerini çarmıh aracılığıyla silkeleyip üzerinden atarak açıkça galibiyeti beyan etti.*”

Mesih ölüler diyarında karanlığın tüm güçleri tarafından çepeçevre sarılmış olmalı ancak diriliş sabahı onları üzerinden silkeleyip attı. Onları kendi sahalarında alt etti. Ellerindeki silahları aldı şeytanın egemenliğini darmadağın etti. Bu yüzden siz ve ben bugün şeytana buyruk verebiliriz ve o da bizi dinlemek zorunda.

İsa'nın şeytan üzerinde kazanmış olduğu bu zafer bizim zaferimizdir.

İsa'nın kendisi için şeytanı yenmesi gerekmiyordu. Bunu sizin ve benim için yaptı.

Dirilişinin gücüyle Mesih'le birleştik.

O'nunkine benzer bir dirilişle O'nunla birleştik. Rom. 6:5

O'nunkine benzer bir diriliş ne anlama geliyor?

Bunun anlamı İsa Mesih'le birlikte ben de oradaydım.

Pavlus'un, ayetlerde “*Mesih birlikte çarmıha gerildim*” diyen sözünü hatırlıyor musunuz? Gal. 2:20

Pavlus ne zaman çarmıha gerilmişti?

Mesih çarmıha gerildiğinde.

Adaletle göre Pavlus Mesih'le birlikte oradaydı.

Siz ve ben de Mesih'le birlikte çarmıha gerildik ve O'nunla birlikte dirildik.

İsa Mesih ölümler diyarının karanlığında şeytanı ayakları altına aldığı anda, biz de O'nunla birlikte oradaydık.

O'nunkine benzer bir dirilişle birleştiğimiz için İsa'nın zaferi bizim zaferimizdir.

Bu devasa gerçeği kilise ne yazık ki çok yavaş kavramıştır! Bu aslında yürek burkucu bir durumdur. Şeytanın ve tüm gücünün üzerinde bize tam yetki verilmişken, nedense hala pek çok vaizin şeytanla ilgili sürekli konuştuğuna tanık oluyoruz. Hristiyanların şeytanın onlara nasıl zarar verdiğini hala anlatmaları gerçekten çok üzücüdür. Bu insanlar Mesih'in zaferinden ve onlara vermiş olduğu oğulluk ayrıcalıklarıyla gelen miras konusunda ne yazık ki bilgisizdirler. Ayetlerin bizimle ilgili neler söylediğine dikkat edelim,

“Tanrı'da doğmuş olanın günah işlemediğini biliriz. Tanrı'dan doğmuş olan İsa Mesih onu korur ve kötü olan ona dokunamaz...” 1 Yuh.5:18

Ayetlerin, *“Kötü olan dokunamaz”* dediğine dikkat ettiniz mi?

Mesih'te olan bir imanlının yaşamına şeytanın kesinlikle girişi olamaz. Çünkü Tanrı Oğlu'nun egemenliğine aktarılmıştır. **Koles. 1:13**

Bunun neresi olduğunu biliyor musunuz?

Sınırlarla çevrilmiş, şeytanın girişinin olmadığı bir yer. Haykırarak buna, *“Haleluya!”* diyebilirsiniz.

İsa Mesih'in dirilişi, O'nun söylemiş olduğu her şeyin gerçek ve doğru olduğunun kanıtıdır. Hiç kimse, gerçekten hiç kimse ölümü yenemezdi. Yeryüzünde ölüme meydan okuyup

onu yenebileceğini iddia eden tek bir felsefe ve inanç yoktur.

Eğer diriliş çürütülürse, tüm insanlığın sonsuzlukta tutunabileceği kesinlikle hiçbir şeyi yoktur. İşin aslı Hristiyanlık inancı ölümün alt edildiğini ilan eden tek inanç sistemidir ve bu yanı sıra tüm diğer inançlara meydan okumaktadır. Tüm insanlık için ölümden diriliş dev bir sıçrayıştır. Peki Hristiyanlık bu konuda tek inanç olarak böylesine bir iddiada nasıl bulunabilmektedir?

İslam buna cesaret edebilir mi?

Yehova Şahitleri de buna cesaret edebilir mi?

Aslında tüm diğer inanç biçimleri ve batı felsefeleri bu konuda sessiz kalırlar. Ellerinde bir şey olmadığı için suskun kalmakta da haklıdırlar.

Bunu yapsalardı gülünç duruma düşerlerdi. Neden? Çünkü hepsinin önderleri anıtsal mezarlarda yatmaktadırlar. İzleyicileri olan milyonlarca insan bu mezarlıklara akın akın ziyaret etmektedirler.

İslam mezarlık konusunda en çok izleyiciye sahiptir. Bu mezarlıkların daha görkemli görünebilmesi adına tonlarca para harcanmaktadır.

Bu inançlar dirilişin yakınlarına bile yaklaşamazlar.

Tanrı'ya övgüler olsun!

Yeni Antlaşmanın Şafağı

Dirilişe yönelik İsa Mesih'in ölümden dirilişini izleyen ve akıllardan çıkartılmaması gereken bazı olaylar vardır.

Yuhanna 20:17'de İsa,

“Bana dokunma!” dedi. “Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'ın ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum.” der.

İsa Mesih' Meryem'e, *“Bana dokunma! Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım.”* dediğine dikkat ettiniz mi? Bunun anlamı dirilişin ardından İsa Mesih'in ilk durağı yeryüzüydü. Önce öğrencilerini ziyaret eder ve onları teselli eder. Kırk günlük zaman içinde İsa Mesih pek çok kez öğrencilerine görünmüştür. Yuhanna Kitabı'nda İsa Mesih Tomas'a, *“Gel bana dokun”* der.

Ayetlerden anlaşıldığı kadarıyla İsa Meryem ve Tomas'a yapmış olduğu ziyaretin arasında bir yerde Baba'nın huzuruna çıkmıştır. Asıl sorulması gereken soru, öğrencilerine yapmış olduğu bu ziyaretler arasında İsa Mesih göğe neden çıkmıştır? Bu sorunun yanıtı İbraniler kitabında saklıdır.

“Tekelerle danaların kanıyla değil, sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi.”

İbrn. 9:12

İsa Mesih kanını Tanrı'ya sunmuş ve yasal olarak ebedi kurtuluşu bizim için sağlamıştır. Baba'ya sunmuş olduğu kanıyla kurtuluşumuzu mühürlemiştir.

Yeni Antlaşma İsa Mesih'in çarmıh üzerindeki ölümüyle başlar. 15. ayetde şunu okuyoruz,

“Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan kurtarmak için fidye olarak öldü.”

İsa Mesih dirilişinin ardından sonsuz kurtuluşu sağlamak için kanını Baba Tanrı'ya sunmasıyla, kurtuluşumuz Tanrı'nın ilahi mahkemesinde güvence altına alınmıştır. Tanrı Oğlu'nun kurban kanını kabul etmiştir. Bunun anlamı bizler artık

kurtulduk. Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişi aracılığıyla sağlamış olduğu her şey artık bizimdir.

Mühürlendi.

Artık tüm vaatler ve ayrıcalıklar O'nda evet ve amindir.

Bu getirmiş olduğu tüm ayrıcalıklarla birlikte tam bir kurtuluştur.

İsa Mesih'in gökte en kutsal yere girmesiyle, insanlık tarihi için yeni bir çağ başlamıştır. Buna yeni antlaşma şafağı diyoruz.

Artık yeniden doğuş şimdi gerçekleşebilir.

İnsan Tanrı'dan doğarak, yeniden doğabilir.

Tanrı doğası artık insana geçebilir.

İnsan artık Tanrısal yaşama, sonsuz yaşama sahip olabilir.

Artık insan ilahi bir doğaya sahip olabilir.

Tanrı'nın ailesi artık gerçek olmuştur.

Cennetin hayali gerçekleşmiştir.

İsa Mesih kilisenin başı olmuş ve her imanlı O'nun bedeninin bir parçasına dönüşmüştür.

Bu, insanın karanlığın güçleri üzerinde yeniden egemenlik sürebileceği bir dönem, yeni bir başlangıç ve yeni bir gündür.

Bu, Yeni Yaratılış'a sahip olan yeni insanın yaşam üzerinde egemenlik süreceği yeni bir çağdır.

Pentikost günü, İsa Mesih'in sağlamış olduğu kurtuluşun aktif olarak işlemeye başladığı gündür.

Pentikost günü İsa Mesih'in öğrencileriyle birlikte, kadın ve erkeklerden oluşan 120 kişilik bir grup yeniden doğmuştur. Artık imanları yalnızca fiziksel duyularına değil, Tanrı sözüne bağlı hale gelmiştir. Onlar da efendileri ve Rab'leri olan Mesih gibi Kutsal Ruh'un gücüyle hareket etmeye başlamışlardır. Pentikost günü öncesi ve sonrası olarak İsa Mesih'in öğrencilerinin yaşamını dikkatlice incelediğinizde, arada büyük bir fark görürsünüz. Bu fark yalnızca Kutsal Ruh'la dolmuş olmalarından değil, Tanrı'dan doğmuş olmalarındandı.

İçlerinde Tanrı'nın doğasını taşıyorlardı. Mesih'in düşüncesine sahiptiler. İsa Mesih'in içinde bulunan Tanrı'nın Ruhu, aynı mesh ve güçle onların da içindeydi. Öğrenciler karanlığın güçlerini sarsmaya başladılar.

Yahudi dini önderlerden korkan o eski öğrenciler artık yoktu. Elçilerin İşleri 3. ve 4. bölümlerde Petrus'un dini liderlerle nasıl cesaretle konuştuğunu görürüz. Yahudilerden korktuğu için İsa'yı üç kez inkar eden o adam, kesinlikle bu adam olamazdı. Peki bu değişimin nedeni neydi? Tanrı'nın yaşamı onun içine gelmişti. Tanrı'nın Ruhu Petrus'un içindeydi.

Bu yeni bir günün şafağıydı. Yeniden doğmuş olan insan aracılığıyla Tanrı'nın doğruluğu yeniden yeryüzünde egemenlik sürüyordu.

Beşinci Bölüm

İsa: Yeni Yaratılmış İnsan Örneği

İsa Tanrı'nın bedende gözükten doluluğuydu. Söz insan oldu.

İsa'yı görmek Baba'yı görmek demektir. İsa'yı dinlediğimizde Baba'nın düşüncelerini dinlemiş oluruz. “*Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür.*” Yuh. 10:10

İsa, “*Ben ve Baba biriz.*” demiştir.

Düşüncede birlik.

Sözde birlik.

Yürekde birlik.

Amaçta birlik.

Doğada birlik.

Yaşamda birlik.

Başlangıçtan beri birlik.

İsa bedende görüldüğü için O'nu Baba'nın doluluğundan ayırmaya meyilli gibiyizdir. İsa'nın çevresinde bulunan insanların sorunu da buydu. 2 Korintliler 5:16 ayetlerinde Pavlus bundan söz eder,

Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımıyoruz. Mesih'i bu ölçülere göre tanıdıksa da, artık öyle tanımıyoruz.”

Hristiyanlar İsa'yı, Baba'nın gördüğünden farklı görürler. Bunu dularda dahi duyabilirsiniz. Baba'nın adını İsa'nınkinden

neredeysse farklı bir ses tonuyla söylerler. Pek çok Hristiyan dua ederken Tanrı'ya, Tanrı'm, İsa veya Rab diye hitab ederken, nadiren Tanrı'ya, "Baba" diye seslenirler! Evet Tanrı dünyadaki diğer insanlar için Tanrı'dır ancak O bizim aynı zamanda Babamızdır. "Tanrım bana yardım et" diye seslendiğinizde bu, Tanrı'yla çok yakın ve samimi bir ilişki içinde olmadığımızın bir göstergesi gibidir.

Şimdi İsa Mesih'in Kutsal Kitap'da yer alan dualarına bakalım. "Baba, teşekkür ederim." Yuh. 11:41 Bu, Oğul'un bir yakarışıydı.

İsa Mesih kusursuz bir insandı ve Tanrı'yla mükemmel bir birlik içindeydi. O bize Baba'yla sahip olabileceğimiz bir ilişkinin modelini göstermiştir.

Dört Müjde kitabının kaleme alınmasının temel nedeni budur. Bu sayede Göksel Babamızla ne türden bir ilişkiye sahip olabileceğimizi bilebiliriz. Bu konuda özellikle Yuhanna Müjdesi ayrı bir önem taşımaktadır. İsa'nın Baba'yla olan yakın ilişkisini Yuhanna'da görebiliriz.

İsa Mesih göğe yükselmeden az önce, " ... benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın yanına çıkıyorum." demiştir. Yuh. 20:17

Dikkat ederseniz kendisinin Baba'yla sahip olduğu ilişkiyi bizimkinden ayırmaz. " Benim ve sizin Babanız."

Yuhanna Baba'yla olan ilişkimizin pozisyonu konusunda daha fazla ayrıntı veremezdi çünkü asıl amacı bu değildi. Yuhanna Müjdesi, İsa'nın Baba'yla olan ilişkisinde nasıl davrandığını ve Baba tarafından nasıl karşılandığını bize göstermek için yazılmıştır. İsa Baba'yla olan yürüyüşünü bize göstermiştir.

İsa, Benim Örneğimdir

Ben İsa Mesih'le aynı ailedenim. İbr. 2:11

İsa beni kardeşi olarak çağırıyor. İbr. 2.14

İsa'yla aynı yapıya sahibim. **Yuh. 15:5**

İsa'nın Baba'dan gelmiş olduğu gibi ben de Baba'dan geliyorum. **1. Yuh.4:4**

İsa'nın yeryüzündeki Baba'yla olan yürüyüşü nasıldı?

Ne türden ayrıcalıklara sahipti?

İsa, "*Baba'nın nesi varsa benimdir.*" demiştir. **Yuh. 16:15**

Siz de bunu söyleyebilir misiniz?

Pavlus söylemişti. **1. Korint. 3:21**

Kilise imansızlık ve hümanizm üzerine o kadar çok vaazlar vermiştir ki, kendimizi neredeyse lütufla zar zor kurtulmuş olan zavallı günahkarlar olarak görmekteyiz! Dünya da bizi böyle görmektedir. Dünyanın bizi bir avuç zavallı Hristiyanlar olarak resmetmesine şaşmamak gerek!

Yüce Lütuf ilahisini çok uzun zamandır söylüyoruz. O ilahi imanlılar için değildir! Ben zavallı bir günahkar değilim tam tersine Tanrı'nın doğruluğuna sahip biriyim.

Sık sık insanların, "Ben lütufla kurtulmuş bir günahkarım" dediğini duyar gibi oluruz. Nasıl yani? Günahkar mısın yoksa kurtuldun mu? İki bir arada olunamaz.

Kilise İsa Mesih'in yapmış olduğu şeye ne zaman inanacak?

O'nda oluşumuzu ne zaman ikrar edeceğiz?

Ne zaman Babamız'ın bizi olmamız için yarattığı kişiye dönüşeceğiz?

Bunun zamanı **ŞİMDİ**'dir!

Şu ayete hiç dikkat ettiniz mi?

"Oysa Mesih, kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için çağların sonunda ortaya çıkmıştır." **İbr. 9:26**

Eğer İsa Mesih günahı ortadan kadırmışsa, bugün vermekte olduğumuz vaazların büyük bir kısmı neden hala günah üzerinedir? İsa Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişiyle

tamamlamış olduğu zafer yerine neden hala daha çok korku, günah, hastalıklar ve felaketler üzerine ilahile söylemekteyiz?

Bugün Amerika'da bulunan Mesih'in bedeni inancı yüzeysel bir biçimde yaşamaktadır. Bu türden bir inanış ve iman sağlam değildir. Bilgiden yoksundur. Vahiy bilgisinden yoksundur. Kiliselerde gelenekler ve insan işleriyle istiflenmiş olan dinsel katmanlar nedeniyle, görkemli, sevindirici haberden neredeyse geriye pek bir eser kalmamıştır. Yüreğimde Mesih'in bedeni için büyük bir keder taşıyorum. Mesih'in bedeni zayıf ve çok kırılğan.

Kurtuluşumuzu kendi kendimize sağlamaya çalışıyoruz ve bu durum çok yorucu ve yıpratıcı!

O Günahı Ortadan Kaldırdı

İsa Mesih günahı ortadan kaldırdığı için Tanrı'ya övgüler olsun. **İbran. 9:26**

O, ölümü ortadan kaldırdı. **Yuh. 11:26**

O, hastalıkları ve acıları ortadan kaldırdı. **1. Pet. 2:24**

O, yetersizliği ortadan kaldırdı. **2. Pet. 1:4**

O, fakirliği ortadan kaldırdı. **2. Korint. 8:9**

O, yenilgiyi ortadan kaldırdı. **2. Korint. 2:14**

O, korkuyu ortadan kaldırdı. **İbran. 2:15**

O, şeytanı ve tüm yandaşlarını yendiği için Tanrı'ya övgüler olsun. **Kol. 2: 13-15**

İsa'nın şeytanı yenmeye ihtiyacı yoktu. Çarmıha çıkmadan önce cinlerin O'nun önünde ayaklarına kapandığını fark ettiniz mi? Bu durum Kol. 2:13-15 ayetleri gerçekleşmeden önceydi. Bunun anlamı İsa o sırada bile onların üzerinde egemendi. Peki o zaman İsa neden ölümüyle onların ellerindeki silahları alarak yenmiştir?

Bu zafer benim içindi.

Bu zafer sizin içindi.

Bu zafer şeytana ve cinlere satılmış olan Adem'in bütün çocukları içindi.

Şimdi ben Mesih'le birlikte oturtuldum. Efes. 2:6

Peki nerede oturuyorum?

"Göksel yerlerde."

Baba'nın sağ yanında. İbran. 10:12

Orası tam olarak neresi?

"Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümranlıkların, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı." Efes. 1:21

Şimdi sevinçle haykırabilirsiniz!

Bu sizi ve beni süpermen konumuna yükseltiyor!

Bu bizi şeytanın üzerinde egemen haline getiriyor. "*Bütün yönetimlerin...*"

Artık ben zavallı bir adam değilim, buna milyon kez hayır diyorum.

Bugün birçok Kutsal Kitap öğretmeni iki tür doğamızın olduğuna inanır!

Hala günahlı bir doğaya sahip olduğumuza ve bu yüzden şeytanın halen üzerimizde egemenlik sürdüğüne inanırlar. Yuh. 8:44 & 1. Yuh. 3:8

Bunun anlamı İsa'nın bizi günahın gücünden kurtarmak için yeterince güçlü olmadığıdır.

Bunun anlamı İsa'nın Kurtuluş hizmetinin hala tam olarak tamamlanmadığıdır!

Bunun anlamı öldüğümüzde doğamızın yarısının cehenneme gideceği ve diğer yarısının da Tanrı'ya döneceğidir!

Bu türden bir öğretiş duyusal bilgiyi yüceltir. Duyusal bilgi öğretiş Tanrı sözündeki gerçekleri doğru olarak anlayamamaktan kaynaklanır. İnsanlar kendi deneyimlerini öğretmek için uygun ayetler bulurlar. Kendi düşünce

dünyalarını Tanrı sözüne göre yenilemedikleri için kendi kişisel yaşamlarında günahla boğuşurlar.

Dürüst olmadıkları için ayetleri kendi sorunları ve aşmazlarıyla uyumlu hale getirirler. Böylece Tanrı Sözü'nü kendi yaşamlarında etkisiz hale getirirler ve bunu yaparken de diğerlerin Tanrı Sözü'nden beslenmelerine engel olurlar.

Kutsal Kitap bu konuda çok açıktır. İsa, günah ve günah doğasını yenmiştir.

Günah artık Tanrı çocukları üzerindeki egemenliğini ve gücünü kaybetmiştir. **Rom. 6:14**

Romalılar 6.6 ayetleri şöyle der,

"Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz."

Günahlı varlık sorunu halledilmiştir. İsa onu çarmıh üzerine germiştir. **Rom. 6:6**

Peki günahlı varlık nedir?

Günahlı varlık günahın aracıdır, bir günah makinesidir.

Bu eski doğadır.

Eski doğa Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiştir. Bu gerçekleştiğinde, bizler Mesih imanlıları olarak günahın egemenliğinden kurtarıldık. **Rom. 6:7**

Aynı bölüm 12. ayetlerde Tanrı sözünün günahla ilgili ne söylediğine dikkat edin.

"Bu nedenle bedeninin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin."

"İzin vermeyin", ifadesinden artık bizim yetkili olduğumuz anlaşılmaktadır. Ona dur veya devam et

diyebilecek olan sizsiniz.

Bunun anlamı günah üzerinde kontrolünüz olduğudur. Onun efendisi artık sizsiniz. Ona izin verirseniz, itaat etmek zorunda kalırsınız. Bu yüzden izin vermeyin!

İnsanlar genelde Romalılar 7:15-25 ayetlerini, yalnızca bir iki ayetini öne çıkardıkları için yanlış anlarlar. Hiçbir zaman bir ayeti bağlamından koparıp, o ayetin üzerine bir ilahiyat veya inanç sistemi oluşturamazsınız. Romalılar 7. bölümün tümünü okumak çok önemlidir. Burada Pavlus'un sözüne ettiği adam Yasa altındadır. İlk ayete dikkat ederseniz,

Bilmez misiniz ki, ey kardeşler -Kutsal Yasa'yı bilenlere söylüyorum- Yasa insana ancak yaşadığı sürece egemendir?

Pavlus burada Yasa altında olan insanlardan söz ediyor. Bu bölümdeki 15-25 ayetleri arası Yasa'yı uygulayan içindir. Bu insanlar zihinleriyle Tanrı'ya hizmet ederken, günah yasası bedenlerinde egemenlik sürmektedir. Rom. 7:23 Bu adam Pavlus'un tarif etmiş olduğu zavallı adamdır.

Hristiyanların kendilerini lütufla kurtulmuş günahkarlar olarak görmeleri gerçekten trajik bir durumdur. Romalılar 7:15-25 ayetleri, Tanrı'nın doğruluğuna kavuşmuş yeniden doğmuş imanlıyı tarif etmez. Eğer günah hala üzerimizde egemenlik sürmekteyse, Mesih'in sağlamış olduğu kurtuluş başarısız olmuş demektir. Bunun anlamı Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişi günahın üzerimizdeki gücünü ve egemenliğini kıramamıştır. Bunun anlamı şeytanın İsa'dan daha güçlü olduğudur. Bu ne kadar korkunç bir yalan olurdu öyle değil mi?

Romalılar da devam eden şu ayetlere dikkat ediniz,

Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah

içinde yaşarız? Rom. 6:2

Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaratılışımızın Mesih'le birlikte çarpmıha gerildiğini biliriz. Rom. 6:6

Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır. Rom. 6:7

Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın. Rom. 6:11

Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfü altındasınız. Rom. 6:14

Ama şükürler olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler... Rom. 6:17

Günahattan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz. Rom. 6:18

Ama şimdi günahattan özgür kılınıp Tanrı'nın kulları olduğunuza göre... Rom. 6:22

Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı. Rom. 8:2

Sanırım tüm bu ayetler Günah Yasası'ndan özgür kılındığımız konusunda tartışma götürmez bir biçimde açıktır.

Peki Hristiyanlar günah yasasından özgür kılındıysa neden hala günah işlemektedirler? Bu üzerinde düşünülmesi ve çalışılması gereken önemli bir sorudur.

Günah Nedir?

Öncelikle günahın ne olduğuna bakalım.

Günah ruhsal bir güçtür. Ruhsal bir varlık olan – şeytanla başlamıştır. Yuh. 8:44 & Yuh. 3:8

Günah, Tanrı'nın Sözü'ne karşı bir eylemdir.

Tanrı'yı inkar etmektir. Gerçekle yarışır.

Günah aslında gerçeğin yerine geçen yalandır.

Adem ve Havva'nın işlemiş olduğu günah, şeytanın şu sözüne inanmalarıydı, "*Kesinlikle ölmezsiniz*". Bu söz, Tanrı'nın söylemiş olduğu sözle çelişiyordu. **Yar. 3:4**

Günah Tanrı doğasıyla, gerçekle ve yaşamla çelişir.

Günah Tanrı'nın yalancı olduğunu söyler. Bu ruhsal bir durumdur. Adem ve Havva Tanrı Sözü'nü reddederek şeytanın sözüne inanmışlardır.

Tanrı'nın Sözü, Tanrı'nın Yaşamı'dır. **Yuh. 6:35**

Günah Tanrı Yaşamı'nın inkarı demektir.

Günah, insanı Tanrı Yaşamı'ndan ayırıp karanlıkla bütünleştirir.

Karanlık ruhsal bir durumdur. Bu durum Tanrı Yaşamı ve ışıktan mutlak kopuştur. Tamamen karanlık olan bir yerde yaşam olamaz.

Böylece karanlık ve ölüm eşit bir biçimde - aynı doğada bütünleşmiştir.

Günah ölümle birleşmiş ve şeytanın doğasıdır.

Kutsal Kitap bize günahın bir insan aracılığıyla dünyaya girdiğini söyler. **Rom. 5:12**

Ayrıca Romamılar 7:8 ayetinde şunu okuruz,

"Ne var ki günah, buyruğun verdiği fırsatla içimde her türlü açgözlülüğü üretti".

Eğer günah içimde bir şeyler üretebiliyorsa o zaman günah bir varlıktır. Kendine ait bir doğası ve yaşamı vardır.

Günah insan doğası içinde kök saldı ve ürün vermeye başladı.

İnsan düşmüş bir varlığa dönüştü – şeytanın doğasıyla bütünleşti- içinde pek çok kötü arzular bulunduruyor.

İnsanın iç varlığında taşımakta olduğu şeytanın doğası; beden, can ve ruh olmak üzere tüm doğasını etkilemiştir. İnsan

günahkar bir doğaya sahip oldu.

İnsan ruhu Tanrı Ruhundan koptuğunda, günah ve şeytan için açık bir alana dönüştü.

İnsan bedeni her türlü kötülük ve kirli ruhlar için bir meskene dönüşürken, canı görünen dünyaya tutsak hale geldi.

Günah İnsanın Ruhunda

İnsan ruhundaki günah onun tüm varlığını ele geçirmiştir.

İnsanın içine düştüğü bu durum onu Tanrı tasarısının tam tersi bir yönde bir yaşam sürdürmesine neden olmuştur. Doğruluğunu yitirmiş, Tanrı tarafından pak ve onurlu sayılan her şeyi reddetmiştir. **Yeşaya 46:12**

Tanrı insanı bu durumdan kurtarabilmek için doğasında taşımakta olduğu günaha direk müdahale etmesi gerekmiştir.

İsa Mesih günah doğasını çarmıha germiştir.

İsa ölümü aracılığıyla günahı alt etmiştir.

Yeniden hatırlarsak, günah insan doğasında her türlü kötülükleri üreten ruhsal bir durum ve varlıktı. **Rom. 7:8**

Efesliler 2:1 ayetleri şöyle der,

"Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz".

Diriltildik.

Günahtan kurtarıldık. Ruhumuz yeniden yaşama kavuştu.

Peki bu ne anlama geliyor? Bunun anlamı artık benim doğam günaha ev sahipliği yapmıyor. Ruhum Tanrı'yla bütünleşerek dirildi.

Günah ortadan kaldırıldı. **İbran. 9:26**

Günahın gücü kırıldı.

Günahlı doğa Tanrı çocukları üzerindeki egemenliğini kaybetti. **Rom. 6:14**

Yeniden doğmuş olan bir ruhta artık günah barınamaz. Romalılar 5:21 ayetlerinin bu konuda neler dediğine dikkat edelim,

'Öyle ki, günah nasıl ölüm yoluyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın lütfu da Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam vermek üzere doğrulukla egemenlik sürsün''.

Ölümüm (şeytanın doğası) olmadığı yerde günah egemenlik süremez. Günah yalnızca ölüm aracılığıyla egemenlik sürebilir.

İmanlı ölümden (şeytanın doğası) yaşama (Tanrı'nın doğası) geçmiştir. Yuh. 5:24 & 1 Yuh. 3:14-15

Eski, günahlı doğamız İsa'yla birlikte çarmıha gerilmiştir. Rom. 6:6

Pavlus şöyle der,

" Mesih'le birlikte çarmıha gerildim..." Gal. 6:20

Pavlus burada kimden söz ediyor? Ben dediği kişi kimdir? Adem'in günahlı doğasını taşıyan eski adamdır.

Dikkat ederseniz Pavlus, "çarmıha geriliyorum" veya "gerileceğim" demiyor. Geçmiş zamanla ifade ediyor. Gerçekleşmiş, bitmiş bir olay. Eski adam artık yaşamıyor. Sonsuza dek yok olmuş, gömülmüş bir adam.

İsa Mesih imanlısı Mesih'le birleşmiştir.

"Rab'le birleşen kişiyse O'nunla tek ruh olur". 1 Korint. 6:17

Günah artık ruhunuzda değildir; yoksa ruhunuz hem Tanrı'ya hem de şeytana ev sahipliği yapmış olurdu! O zaman size, hem İsa hem de şeytan sahiplenmiş olurdu! Buna yeni yaratılış denilemez, tuhaf yaratılış denirdi.

Hayır artık ruhunuz Tanrı'nın ruhuyla tek ruhtur.

Düşmanın artık sizin üzerinizde hiçbir yetkisi yoktur. İsa sizi onun egemenliğinden kurtarmıştır. Kol. 1:13-15

Siz İsa'nın egemenliğindesiniz. O'nun krallığındasınız.

O zaman Hristiyanlar neden günah işlerler? Eğer yeniden doğmuş Hristiyan günahattan ve günah doğasından özgür kılınmışsa neden hala günah işler?

Yeniden doğuş deneyiminde, kişinin ruhu tamamen yenidir; diğer bir ifadeyle Tanrı'yla yeniden ilişki içine girmiştir. Ancak bedeni ve canı değişmediği için hala aynıdır.

Mesih'e iman etmeden önce kelseniz, iman ettikten sonra da kel kalmaya devam edeceksiniz. Eğer kısaysanız kurtulduktan sonra da hala kısa olacaksınız. Burada söylemek istediğim iman ettikten sonra bedensel hiçbir değişiklik olmayacağı değildir.

Aslında Tanrı'yla başlayan yeni yürüyüşünüz bedeninizi de etkileyecektir. Artık sağlıklı olacaksınız.

"Mesih İsa'yı ölümden diriltten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden diriltten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir." Rom. 8:11

Aynı şey aklımızı, duygularımızı ve irademizi içeren canımız için de geçerlidir. Düşünüş ve sorgulama biçimimiz birdenbire değişmeyecektir. Pek çok insanın alışkınları ve yaşamı algılama biçimi aniden değişmez.

Akılları hala eski akıllarıdır.

Düşünüş biçimleri hala eski adaminkine benzer.

Kutsal Kitap bu yüzden düşüncelerimizin yenilenmesiyle değişmemiz gerektiğini söyler.

"Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi,

beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişsin." Rom. 12:2

Tanrı aklımızı değiştirmeyecektir. Eğer bunu yapmış olsaydı kontrolcü ve özgür irademize saygı göstermemiş olurdu. Sevgi asla bunu yapmaz. Sevgi etkiler ama kontrolcü değildir.

Bize düşen görev aklımızı Tanrı sözündeki gerçeklere göre yenilemektir.

Tanrı aklımız için olan ihtiyacı sağlamıştır. Mesih'in düşüncesine sahip olmalıyız. **1 Korint. 2:16** Ancak bu düşüncüyü seçip seçmemek bize bağlıdır. Mesih'in yada eski adamın düşüncesini benimseyebiliriz. Seçim tamamen bize kalmıştır.

İşte pek çok Hristiyanın anlayamadığı nokta budur.

Düşüncelerini yenilemedikleri için eski adamın düzenine göre bir yaşam sürdürmeye devam ederler.

Tanrı Sözü'yle Bir Olmak

Tanrı sözü düşüncelerimizde kök salmaya başladığında, aklımız o yönde düşünmeye başlar. Artık duyularımızla değerlendirmeyip Tanrı sözüyle bütünleşiriz.

Örneğin Romalılar kitabında bulunan şu ayetlere göz atalım; 6:12, 14,18, 22, 8:2. Bu ayetlerdeki gerçekler adınız gibi kimliğinizle bütünleştiğinde, artık günah konusunda sıkıntı yaşamazsınız.

Tanrı'nın Sözü değişmez, asıl gerçekliktir.

Tanrı Sözü, Tanrı Yaşamı'dır. **Yuh. 6:63**

Tanrı Sözü'yle bütünleşirsiniz. Söz artık yalnızca bir doktrin veya teori olmaktan çıkar ve sizin bir parçanıza olur.

Söz'deki yaşam sizin yaşamınız olur.

Tanrı Sözü sizin varlığınızda ete kemiğe bürünür. Rab

İsa'da bunu söylememiş midir?

"Eğer bende kalırsanız ve sözlerim sizde kalırsa..." Yuh. 15:7

Günahın İsa'yla ilişkisi olamazdı çünkü O Tanrı Sözü'ydü.

Yuh. 1:1

Dinler ve dindar insanlar Tanrı sözünü bir iksir gibi görürler. Tanrı sözü onlar için dışsal, fiziksel bir çaredir. Hiçbir zaman iç varlıklarında Tanrı sözüyle bütünleşmezler. İşlerine gelen kısmı alırlar geri kalan kısmını görmezlikten gelirler. Tanrı, Yeni Antlaşma'yı hiçbir zaman halkına dışsal açıdan rehberlik etsin diye vermemiştir. Eski Antlaşma dışsal bir güçle değişimi sağlıyordu. Onlar Tanrı Sözü'nü içlerine almak için henüz yeniden doğmamışlardı. Düşünce biçimleri bedenseldi ve Söz onlar için yol gösteren ve disiplin eden bir değnekti.

Yeni Antlaşma'da yeniden doğuş sayesinde Tanrı'nın Ruhunu tarafından Söz yüreklere yazılmıştır.

"Yaşamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım."
Yer. 31:33

Tanrı Sözü'nde kalarak ona göre yaşadığımızda, ebedi Söz'le bir oluruz.

Söz bizde biçimlenir. Yeni Antlaşma'nın yüceliği bundan kaynaklıdır. İsa Mesih'in duası, bu gerçeğin yüceliğini kavrayıp ona göre yaşamamızdı. Kendisinin Baba'yla bir olduğu gibi bizim de sözünde kalarak O'nunla bir olabilmemiz için dua etmiştir. **Yuh. 17: 20-22**

Bu, Tanrı'nın bizim için Mesih'teki isteğidir.

İsa, *"Baba ve Ben biriz"* demiştir. **Yuh. 10:30**

Bizler de bunu söylemeye cesaret edebilir miyiz?

Bunu söyleyememizin nedeni, almış olduğumuz bazı yanlış öğretilerdir. Eğer sürekli lütufla kurtulmuş günahkarlarınız diye ilahiler söyleyip durursak bunu tabi söyleyemeyiz! Yuhanna 10:30 dakı ayetleri bizler de kendimiz için söylersek kimileri

bizi garipseyebilir. Aslında bunu anlamak çok zor değil, çünkü günaha yönelik o kadar çok vaazlar duyduk ki, bu yüzden günahlı bir bilince sahip olduk. Korkularımız ve açmazlarımızla ilgili uzun zamandan beri söylenen ilahiler nedeniyle zihinlerimiz imansızlıkla dolup taşı. İçimdeki küçük ışığımla parlatacağım gibisinde söylediğimiz ve neredeyse Hristiyan marşına dönüşen ilahilerle içimizdeki İsa'yı küçümsedik.

İnançsızlık marşları!

Başarısızlık marşları!

Zaferli olmayan kurban marşları!

Benim onaltı yaşındaki oğlum gittiği Hristiyan bir okulda bunları öğretmeye başladığında, inanılmaz bir karşı duruşla karşılaştı.

İsa Mesih'in kurban kanıyla günahın ortadan kaldırıldığını söylediği için diğer Hristiyan çocuklar tarafından alay konusu oldu. **İbran. 10:26**

Bu durum akranları arasında büyük merak uyandırdı ve bu konudaki gerçeği öğrenmek için onları Kutsal Kitap çalışmaya sevketti. Sonradan öğretmenleri bile buna dahil oldu. Okuldaki günlük tartışma konusu sadece bu konu üzerine yoğunlaştığı için öğretmenlerinden birisi artık bu konunun konuşulmamasını istedi. İnanılmaz bir şey değil mi? Öğrencilerin seks, uyuşturucu ve dünyevi şeyler hakkında konuşmaları sanki daha az rahatsız edici! İsa Mesih'in ölümü, gömülmesi ve dirilişiyle tamamlanmış olduğu harika işin açığa çıkartılması, dindar zihinlerin sabrını zorluyordu!

Bütün zayıflıkların ana nedeni bilgisizliktir.

Bilgi güç demektir.

Karanlık ve bilgisizlik el ele yürür.

Mirasımızı saklı tutup açığa çıkartmadığımız için Mesih'in bedeni bugün tüm dünyada acı çekmektedir.

Dindar ruhlar bu cehaletin üzerinde ziyafet vermektedirler.

"Halkım bilgi yosunluğundan yok oldu." Hoşea 4:6

Miraslarının farkında olan Tanrı çocuklarının ortaya çıkması için tüm dünya içten içe inleyerek büyük bir açlık çekmektedir. **Rom. 8:19**

Dünyanın çaresi Mesih'in bedenidir.

Kilise dünya için İsa demektir.

Kendisini günaha tutsak sanan kilise, tutsaklık altında ezilen dünyaya nasıl yardım edebilir? Hasta olduğunuzda careyi başka bir hastadan beklemezsiniz? Hasatalığınıza deva olacağını düşündüğünüz bir kapıyı çalarsınız?

Kilise bugün dünya için çekici değildir. Bu yüzden çekici olabilmek adına çok farklı yöntemler ve taktikler denemektedir.

Bizi her zaman Mesih'in zafer alayında yürüten Tanrı'ya övgüler olsun.

Yanıta sahip olduğumuz için Tanrı'ya övgüler olsun.

Peki yanıt nedir?

İsa Mesih sayesinde günahın gücü kırılmıştır.

Gerçek budur.

Düşmanın gücü kırılmıştır.

Karanlık meleğin artık gücü kalmamıştır. **Kol. 2:13-15**

Tanrı çocuklarının hepsi ölüm ve günah yasasından özgür kılınmıştır. **Rom. 8:2**

Özgür olmak için başkalarının onların üzerine el koyup dua etmesi gerekmez.

Özgür olmak için özgürlük hizmeti seansına da ihtiyaçları yoktur.

Özgür olabilmek için duaya veya oruca ihtiyaçları yoktur.

Oğul'un özgür kıldığı kişi gerçekten özgürdür. **Yuh. 8:36**

Altıncı Bölüm

Mirasımıza Sahip Çıkmak

Günümüzün Kutsal Kitap düşünürleri, öğretmenleri ve önderleri kilisenin ne yazık ki bebek olarak kalmasına neden olmuştur. Amerika'daki kilise ruhsal açıdan çocuk gibidir ve olgun durumda değildir.

Kendimizi harika görüp öyle davranmaktayız. Görkemli ve ışıltılı parlayan kilise binalarımızla dünyayı kendimize hayran bırakmaktayız. Stadyumu andıran kalabalıklarla ve güzel müziklerimizle etki yaratmaktayız. Sanki her şeye sahipmişiz gibi görünüyoruz.

Ama ne yazık ki bilgiden yoksun durumdayız!

Bu kalabalık gurupların bir çoğu farklı farklı sıkıntılara neden olmaktadır. Peki İsa onları özgür kılmamış mıydı? Bunun yanıtı ne yazık ki hayır!

İsa'nın sağlamış olduğu kurtuluş kesinlikle yetkin, yani eksiksizdir. **İbran. 10:1-10**

O'nun sağlamış olduğu kurtuluş sonsuzdur. **İbran. 9:26**

O sonsuza dek bizi yetkin kılmıştır. **İbran. 10: 14**

Asıl sorun bunun onlara öğretilmemiş olmasıdır!

Bazı çok tanınmış vaizlerden duymuş olduğum şeyler beni dehşet içinde bırakıyor. Vaazlarında Müjde'nin çok küçük bir kısmından söz ediyorlar.

Vaazlarının büyük bir kısmı kendi kişisel ve başkalarının deneyimlerine dayalı.

Örneğin özgürleşme hizmetini ele alabiliriz. Bu hizmet, Hristiyanların sıkıntı yaşadığı seks, uyuşturucu, alkol ve benzeri bağımlılıklar nedeniyle kurulmuştur. Tüm bunlar

karanlığın işleridir. Özgürleşme hizmeti, kendi yaşamlarında karanlığın işleriyle hala uğraşmak zorunda kalan Hristiyanlardan dolayı başlatılmıştır.

İsa Mesih bizi karanlığın kendisinden ve karanlıkla ilişkili her şeyden özgür kılmıştır. Bir kişi İsa Mesih' Rabbi ve kurtarıcısı olarak kabul ettiğinde, karanlığın o kişi üzerindeki tüm bağları da kopmuş olur. Kişi o an karanlığın egemenliğinden ışığın egemenliğine aktarılmıştır. **Kol. 1:13**

O artık özgür kılınmıştır.

Günahın artık o kişinin üzerinde hiçbir gücü yoktur. **Rom. 6:14**

Alkolün bağı kopartılmıştır.

Şehvetin pençesi kırılmıştır.

Kendini tatmin etme ve haz tutkusu gücünü kaybetmiştir.

Peki kişi halen neden karanlığın bu işlerine ortak olmaktadır? Bunun nedeni kişinin yeni yaratılış doğasını tanımaması, bu yönde düşüncelerini yenilenmemiş olmasıdır. **Rom. 12:1-2**

İsa Mesih yaşam ve ruhun yasasına göre aslında o kişiyi, ölümün ve günahın yasasından özgür kılmıştır. **Rom. 8:2**

Bu yasa yeterince insanlara öğretilmediği için bu gerçeğe göre insanlar yaşamlarını sürdürememektedirler. Bunun sonucu olarak özgür kılınma hizmeti ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Şimdi tüm bu hizmeti tamamen silip atalım demiyorum, çünkü buna ihtiyaç duyulan bazı durumlar olabilir. Bu durumlar genellikle Hristiyanların bu önemli gerçeği bilmedikleri için ruhsal açıdan bebek kalmaları veya çok yeni imanlı olmaları ve kendi kendilerini özgür kılamamalarındandır. Ama yine de buna genel olarak ihtiyaç yoktur.

Ayrıcalıkları Kullanmak

Günümüzün öğretişleri kiliseyi genel olarak vaizin armağanı ve yetenekleri yönünde sınırlandırmıştır. Kiliseyi donatanlar

vaizler ve önderlerdir. Efesliler 4:11-16 ayetleri uyarınca Mesih'teki doluğa ve olgunluğa ulaşmak için kiliseyi geliştirip donatması gereken onlardır.

Bugün şifa bulmak için Müjde toplantılarına gidenlerin büyük bir kısmı imanlılardır. Bu imanlılar yeniden doğmuş ruhla dolu kişilerdir. Burada bir sorun var!

Bunun anlamı bu kişiler ruhsal açıdan bebekler.

Bu kişiler neye sahip olduklarını bilmiyorlar.

Kimse onlara Mesih'te sahip oldukları mirası ve bu mirasın getirdiği ayrıcalıkları öğretmemiş.

Şifa çocukların ekmeğidir. **Mat. 15:26**

Bunun için Baba'ya yalvarmam veya bana vermesi için başkalarının benim için Baba'dan istemesine gerek yoktur.

Bu konuda Kenyon'un söylemiş olduğu şu sözü çok seviyorum. Bize ait olan bir şeyi her seferinde başkasına istemek, doğruluğumuzu inkar etmektir.

Eğer çocuklarım ihtiyaç duydukları bir şeyi komşularım aracılığıyla benden istemiş olsaydı bu beni kötü hissettirirdi. Bir iki kez buna göz yumulabilirdi. Ama bunu alışkanlık haline getirip düzenli olarak yapsalardı ya beni tanımıyorlar yada bana güvenmiyorlar diye düşünürdüm. Onlar için duyduğum sevgiyi anlamadıklarını ve farkında olmadıklarını düşünürdüm! Bu beni kederlendirirdi!

Eğer biri Mesih'te yeni imanlı, ruhsal açıdan bebekse bu anlaşılabilir. Yakup 5:14 ayetleri, Mesih'teki doğruluklarını henüz kavramamış olan bebek imanlılar için yazılmıştır.

Bebeklerin ağzına kaşık götürüp onları doyururuz. Çünkü kendilerini doyurabilecek durumda değillerdir. Elleri ve kolları henüz bunu gerçekleştirebilecek düzeye erişmemiştir. Elleri kolları birbirine dolaşır. Eğer kendi kendilerini doyurmalarına izin verirseniz yemeği tüm bedenlerinde görebilirsiniz. Bu ruhsal olarak da aynıdır; eğer Tanrı sözünü yeni imanlıların yorumlamasını beklerseniz onlardan pek çok tuhaf şeyler

duyabilirsiniz. Bu durum karizmatik kiliselerde daha yaygındır. Tanrı bu yüzden kilisesine, elçileri, peygamberleri, önderleri, müjdecileri ve öğretmenleri vermiştir. Onları kiliseyi donatıp bina ederler. **Efes. 4:11-16**

Ne yazık ki kimileri Mesih'in bedeni içinde hep çocuk kalmaktadır. Onlara hala bakmak gerekir. Onları hala kaşıkla beslemek gerekir. Çabucak alınırılar, küserler ve çekip giderler. Hep ilgi görmeyi beklerler. İncitmemek için herkesin sürekli onlara karşı dikkatli davranması gerekir! Pavlus bu tür insanlardan İbraniler 5. bölümde söz eder. Onlara kilisede görev ve sorumluluk verilemez. Doğruluk sözü konusunda henüz deneyim kazanmamışlardır. Onca yıldır imanlı olmalarına karşın, Korint Kilisesi'ndekiler gibi ruhsal açıdan hala bebektirler. **1 Korint. 2&3**

Yakup'un de dediğine dikkat edin,

"Aranızda biri hasta mı?"

Ayetler, "kilisede hasta olan herkes ihtiyarları çağırın!" demez.

Aranızda biri hasta mı? Bu miras çok az vaiz tarafından vaaz edildiği için bugün kiliselerde pek çok insan hastadır. Çağdaş Kutsal Kitap öğretmenleri ve vaizler bizi çocuk olarak muhafaza etmektedir.

Mesh ve ruhsal armağanlar üzerine verilen dengesiz öğretiler nedeniyle kilise felç durumdadır.

Özellikle karizmatik çemberinde yer alan kiliseler Katolik Kilisesi sistemine benzer bir düzen kurmuşlardır. Bizim yerimize Tanrı'ya ulaşacak bir kutsala ve azize ihtiyaç duyarlar!

Mesh üzerine verilen yanlış öğretiler nedeniyle, Tanrı halkı Tanrı'ya ulaşmak için üçüncü kişilere bağımlı hale gelmiştir. Şifamızı alabilmek için şifa armağanına sahip olan

birisine hep ihtiyaç duyarız.

Evliliğimizin düzelebilmesi için profesyonel danışmanlara ihtiyaç duyarız!

Özgüvenimizin yapılanması için bizi motive edecek ruhsal koçlara ihtiyaç duyarız!

Çevrede Tanrı'dan alabileceğimiz şeyleri bizim yerimize alabileceğini söyleyen hep bazı insanlar olacaktır. Kilisenin doğruluk konusunda neden bu kadar az bilgiye sahip olduğuna şaşmamak gerek.

Her seferinde sizin için birilerinin Tanrı'dan bir şey istemesini dilediğinizde, Tanrı'nın sizin dualarınızı duymadığını beyan etmiş oluyorsunuz. Tanrı'ya her seferinde başka birisinin imanı aracılığıyla yaklaştığımda, Mesih'teki doğruluğumu ve konumumu inkar etmiş oluyorum. Her seferinde başka birisinin üzerimize el koymasıyla duamıza yanıt almaya çalıştığımızda, Tanrı oğlu olma hakkımızı reddetmiş oluyoruz.

Bu birbirimiz için dua etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor, ki bu Kutsal Kitap buyruğudur. **Yakup 5:16**

Aynı düşüncede birleşerek imanımızı diğer imanlılarla bütünleştirdiğimiz bazı dualar vardır. **Matta 18:19**

Toplu olarak edilen dualar vardır. Tanrı'nın isteği doğrultusunda edilen dualar vardır. Tüm bu dualar beraberce ve birbirimiz için edilmelidir.

Pavlus Kol. 4:2-4 ayetlerinde şöyle der,

"Kendinizi duaya verin. Duada uyanık kalıp şükredin. Aynı zamanda bizim için de dua edin ki Tanrı, sözünüzü yaymamız ve uğruna hapsedildiğim Mesih sırrını açıklamamız için bize bir kapı açsın."

Tanrı Sözü için kapı açılmasını Tanrı umursuyorsa biz de Mesih'in Bedeni olarak bunu umursamalıyız. Bununla

diğerlerini de ait olduğumuz yüce bedene ortak edebiliriz. Kişisel ihtiyaçlarımız için bir aracı olmadan Baba Tanrı'dan direk almayı öğrenmeliyiz. Yalnızca diğerlerinin imanına bağlı kalıp onlara dayanamayız.

İsa şöyle der,

"O gün bana hiçbir şey sormayacaksınız. Size doğrusunu söyleyeyim, benim adımla Baba'dan ne dilererseniz, size verecektir. Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun."
Yuh.16:23-24

İsa Mesih'in kendisinin bile O'ndan istemeyip Baba'dan direk istememiz konusunda bizi teşvik etmesi ilginç değil mi? Neden? Çünkü O'nun aracılığıyla Baba'ya artık direkt gelebiliriz.

Bu güvence altına alınmıştır.

O'nun adı dularımızın yanıtlanacağı konusunda güvencemizdir.

Buna her ne dilersek dahildir.

Pavlus'un Yeni Antlaşma'da yer alan daularını okuyabilirsiniz..

Pavlus Baba'ya her zaman İsa Mesih adıyla seslenir.

Tüm bunlara rağmen Mesih'in Bedeni, sahip olduğu doğruluk konusunda çok az bilgiye sahiptir. Kilisenin dua yaşamı bu yüzden etkisizdir. Eğer dualarımızın yanıtlanıp yanıtlanmayacağından emin değilsek neden dua edelim ki? Artı eğer yanımızda mesh edilmiş bir müjdecî peygamber, elçi veya önder olmadan neden dua edelim?

Yedinci Bölüm

Aklanma

Aklanma Kurtuluş hizmetinin muhtemelen en önemli yanıdır. Aklanma olmaksızın Kurtuluş kavramı tamamen başka bir alana kayacaktır.

Tanrı bir aile sahibi olmak istemiştir ve insanları bu amaç için yaratmıştır. Günah bizi Tanrı'dan ayırmış, düşmanı olan şeytanla birleştirmiştir. İnsanın yeniden Tanrı ailesine dahil olabilmesi için bir kurtuluşa ihtiyacı vardır. Tanrı bu kurtuluşa insanı kendisinden ayıran günahı ve günah doğasını onlardan ayırması gerekmiştir. İsa bunu ölümüyle gerçekleştirmiştir. **İbran. 9:26**

Günahların insandan uzaklaştırılması onların Tanrı'yla ilişki içinde kalabilmesi için yeterli olmamıştır. Tanrı'yla kesintisiz bir ilişki içinde olabilmek için doğamızın O'nunkiyle özdeşleşmesi, yani değiştirilmesi gerekiyordu.

Bu noktada aklanma gerekiyordu.

Ayetler şöyle der, '

"İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi." Rom.4:25

Aklanma sözcüğü doğru sayılmak demektir. İsa'nın ölümden dirilmesi doğru kılındığımızın kanıtıdır.

Doğruluk Tanrı karakteri ve O'nun doğasıdır. O'nun huzurundaki her şey gerçek ve doğru olmak zorundadır. Tanrı'da gölge veya değişkenlik yoktur. O asla değişmez. Asla

taviz vermez. Huzurunda 10 milyon yıl önce doğru olan şey bugün de aynı şekilde doğrudur.

Tanrı tamamen kutsaldır. Kusursuzdur. Doğasıyla çelişen hiçbir şey huzurunda duramaz. Tanrı'yla ilişki içinde olmayı uman birisi O'nunkiyle aynı standartlara sahip olmak zorundadır.

Hiç kimse kendi işleriyle Tanrı'ya yaklaşamaz.

İnsan umutsuz, Tanrısız ve kaybolmuş bir durumda. Efes. 2:12

İnsan Tanrı'nın doğruluk standartlarını karşılama konusunda tamamen yetersizdir.

İnsanın dini örtüsü, kendini geliştirmiş bir şeytandan öteye geçemez.

Tüm doğru ve iyi işlerimiz Tanrı önünde kirli bir adet bezinden öteye geçemez. Yeş. 64:6

Doğru olan tek bir kişi bile yok. Rom. 3:10

Doğamız Tanrı'nın düşmanıya bütünleşti. Karanlığımız. Efes. 5:8

Tanrı'ya yaklaşmaya nasıl cesaret edebiliriz?

Ancak Tanrı'nın bir planı vardı. Yerine geçme ve doldurma planı. Kutsal Kitap şöyle der,

"Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım." 2 Kor. 5:21

Eski Antlaşma'da doğruluk, Tanrı halkına yalnızca iman yoluyla eklenebilirdi. Bunun anlamı doğruluk, ödemesi sonra yapılacak olan bir çek gibi onların hesabına yatırılırdı. İsa Mesih ölümden dirildiğinde, Eski Antlaşma kutsalları için bu çeki bozdurmuştur. Efes. 4:8 & İbran. 9:15

Yeni Antlaşma döneminde bu durum farklıdır, imanlı hemen Tanrı'nın doğruluğuna sahip olur.

İsa Mesih'in kurtuluş hizmetiyle yerimize geçmiştir.

İsa Mesih benimle birleşmiş ve ben de O'nunla birleştim. Kutsal Kitap bu konuda şöyle der,

"Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiysen, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz."

Rom. 6:5

Çarmıhta bir bütünleşme gerçekleşmiştir. Doğa bakımından iki farklı açıdan ben ve İsa birleştik. O benim doğamı kendi üzerine, ben de O'nunkini kendi üzerime aldım.

O bizim günahımızı, biz de O'nun doğruluğunu aldık. **2 Kor. 5:21**

Bir yer değişimi gerçekleşti.

Romalılar 6:6 ayetlerini dikkatlice okuyun,

"Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz."

Çarmıhta öldüğünde bizim günahımız O'nun oldu, dirildiğindeyse O'nun doğruluğu bizim oldu.

"Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu." **1 Kor. 1:30**

Mesih İsa'da yalnızca Tanrı'nın doğruluğu sayılmadık, aynı zamanda İsa doğruluğumuzdur.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Bunun anlamı Tanrı önünde sürekli bir oğul olarak durabileceğimizdir.

Bunun anlamı, utanç ve suçluluk duymadan her zaman Tanrı'nın önüne gelebileceğimizdir. Neden çünkü Tanrı'nın doğruluğuna sahibiz.

Bizler Tanrı'nın Oğullarıyız

Tanrı oğlu olmak ne anlama geliyor? Bununla anlamı, Tanrı lütfü aracılığıyla bizi kendi ev halkının bir üyesi yaptı.

Tanrı ailesinin bir üyesiyiz. **Efes. 2:10**

Tanrı bizim Baba'mız. **Yuh. 20:17**

İsa Mesih bizim büyük abimizdir. **İbran. 2:11**

Sizler Tanrı oğullarısınız. **Gal. 3:26**

Bizler Mesih'te Tanrı'nın doğruluğuyuz. **2. Kor. 5:21**

İsa doğruluğumuzdur. **1 Kor. 1:30**

Bu iyiliğin ve yüceliğin tümünü kalbiniz kavrayabiliyor mu? Keşke bu muazzam gerçeği görüp bir an bile ondan kopmadan sürekli kalabilsek.

Tanrı'nın yapmış olduğu bu şeyin yüceliğinden size biraz daha derin bir şekilde söz etmek istiyorum.

Bize verilmiş olan doğruluk sizi Tanrı'nın doğruluğuyla aynı seviyeye çıkartıyor ama ne yazık ki din ve günah bilinci, buna inanmanızı imkansız bir hale getiriyor. Bu kavram bir çoklarına küfür gibi gelebilir. Nasıl yani; Tanrı'yla biz aynı sınıftamıyız, yani aynı düzeyde bir doğruluğa mı sahibiz? Bunu nasıl söyleyebilirsiniz?

Bunu ben söylemiyorum, Kutsal Kitap söylüyor! Alttaki bölümü dikkatlice okuyun,

"Çünkü hepsi –kutsal kılan da kutsal kılınanlar da– aynı Baba'dandır. Bunun içindir ki, İsa onlara “kardeşlerim” demekten utanmıyor. “Adını kardeşlerime duyuracağım, Topluluğun ortasında Seni ilahilerle öveceğim” diyor. Yine, “Ben O'na güveneceğim” ve yine, “İşte ben ve Tanrı'nın bana verdiği çocuklar” diyor. İbran. 2:11-13

Bunu görüyor musunuz?

Eğer aynı aileden ve türden olmasaydınız size kardeşlerim demezdi! Bir köpeğe kardeşim diye hitap etmezsiniz değil mi?

Petrus tanrısal öz yapıya ortak edildiğimizden söz eder. **2 Pet. 1:4**

Ayetler bize İsa Mesih'le birlikte ortak mirasçılar olduğumuzu söyler. **Rom. 8:17**

Eğer O'nunkine benzer bir doğaya, sınıfa sahip olmasaydık Kutsal Tanrı Oğlu'yla birlikte nasıl aynı mirasa ortak olabilirdik?

Çocuklarınıza suçlularla veya bir eşekle ortak bir miras bırakmazsınız öyle değil mi?

Hayır, bizler Tanrı'nın doğruluğuna sahibiz. **2 Kor. 5:21**

Tanrısal doğaya ortağız. **2 Pet. 1:4**

Bizler Tanrı oğulları ve kızlarıyız; bizler İsa Mesih'le aynı doğaya sahibiz. **Gal. 3:26**

Peki bu nasıl gerçekleşti?

Bu, kurtarıcımız ve Rabbimiz olan Tanrı Oğlu İsa Mesih'in sağlamış olduğu kurtuluş hizmetiyle gerçekleşti. O'nun yüce adına övgüler olsun!

Eğer şimdi Tanrı oğullarıysak; Tanrı Oğlu'yla birlikte mirasa ortak edilmişsek; Tanrı ailesinin bir üyesiysek, bu bize ne türden ayrıcalıklar sağlıyor?

Ne türden haklara sahip olduk?

Nelere muktedir kıldık?

Bize nasıl bir yetki verildi?

Eğer İngiltere Krallığı'nın kayıp bir varisi olsaydınız, bunu öğrendiğinizde haklarınızı bilmek istemez miydiniz?

Ben kesinlikle bilmek isterdim!

Ünvanımız nedir?

Oğullar olarak şimdi haklarımıza bir bakalım.

Tanrı'nın Bir Mirasçısı

Öncelikle İsa'nın ayrıcalıklarına ve haklarına bir bakalım. İsa Mesih'le ortak mirasçılar olduğumuza göre, O'nun yaptıklarını bizim de yapabilmemiz gerekiyor. O'nun sahip olduklarına bizim de sahip olmamız gerekiyor. O bizim büyük abimiz. Baba Tanrı'nın O'na vermiş oldukları bizim için de geçerlidir.

Bazı insanlar Tanrı'nın kutsamalarını gelecek bir zaman diliminde gerçekleşeceğine inanma eğilimindedir. Bu ayrıcalıklara cennete gittiğimizde kavuşacağımızı sanırlar! O'nun görkemine yalnızca cennete gittiğimizde ortak edileceğimizi düşünürler! Buna yalnızca bu dünyadan ayrıldığımızda sahip olacağımıza inanırlar...

Bu dini filozoflar Tanrı'nın iyiliği için bir zaman belirler. İşin aslı söylemekte oldukları şey, "Tanrı'nın oğullarıyız ama henüz değil" dir! Şuanda günahkar olduğumuza inanırlar!

İsa'yla birlikte mirasçılarız ama bu dünyada değil diyebilirler! İsa'yla egemenlik süreceğiz ama tekrar geldiğinde! Onların tüm bu öğretileri sanki bizi Tanrı egemenliğindeki bir rahatsızlık gibi göstermektedir.

Onlara göre İsa Mesih'in kurtuluş hizmeti bizi zar zor kurtarabilmiştir. Kurtuluşumuzun geri kalan kısmı için çok çalışmamız gerektiğini öğretirler. Çünkü Tanrı yarısını tamamlamış geri kalan kısmını da bize bırakmıştır!

Lütufla kurtulmuş günahkarlar olarak yüceliğe erişirken bu dünyada acı çekmemiz gerektiğini söylerler. Hiçbir şeye hak etmediğimizi iddia ederler! Kendi ayet yorumlarına göre her ne anlama geliyorsa, 'Tanrı'nın önünde alçakgönüllü bir şekilde yürümeliyiz' derler.

Hiçbir şeye sahip değilken ve hiçbir şey yapamazken nasıl gururlanabilirsiniz ki?

Bu Kutsal Kitap filozofları Tanrı'nın gücünü ve yüceliğini küçültürler. Tanrı kendi büyük amcalarından daha iyi değildir!

Tanrı'nın bu dünyada acı çektirerek ruhsal değerleri bize öğrettiğine inanırlar! Tanrı'ya daha yakın olabilmek için Tanrı'nın onlara hastalık ve sıkıntı verdiğini düşünürler!

Kutsal Kitabı Eyüp bölümüne göre yorumlarlar!

Eğer kutsanmışlarsa bunun tuhaf ve rastlantı eseri olduğuna inanırlar! Şanslı olduklarını söylerler! Suçluluk duygusunu örtme çabasıyla yaşamlarını sürdürürler. Her zaman iyilik yapmaya çalışırlar.

Kutsal Kitap yorumlarına bakıp Tanrı'yı resmetmeye çalışırsanız, ortaya çıkan Tanrı Müslümanların, Hinduların veya Mormonların tanrısından farksızdır. Vaaz ettikleri Tanrı İsa Mesih'in sevgi dolu Babası'na veya Babamıza benzemez, korkutucudur.

Kutsal Kitabın bizimle ilgili neler söylemekte olduğuna dikkat edin:

Hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. Gal. 3:26

Bizler **şimdiden** Tanrı'nın oğullarıyız.

Oğulluk ayrıcalıklarına şimdiden sahibiz.

İsa Mesih'le birlikte yarınlarda değil, bugün egemenlik sürmekteyiz.

Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir. Rom 5:17

Bu yaşamda şimdi egemenlik sürmeye çağrıldım.

Günah ve şeytan üzerinde şimdi egemenlik sürebilirim.

Rom. 6:14

Ayetler, Tanrı'nın bizi her zaman Mesih'te zafer alayında yürüttüğünü söyler. **2 Kor. 2:14**

Her zaman yalnızca geleceği değil, %100 olarak şimdiyi de

kapsar.

Her şey bizimdir. 1 Kor. 3:21

Pavlus'un bir gün her şey bizim olacak demediğine, bugünden her şeyin bizim olduğunu söylemiş olduğuna dikkat edin.

Tanrı bu anın Tanrısı'dır.

O geleceğin veya geçmişin Tanrısı değildir.

"Ben Tanrı'yım" derken bu ana seslenmektedir.

Kendi çağrısıyla ilgili şüpheye düşen ve firavunun karşısına çıkmaya korkan Musa'ya, Tanrı bu esini vermişti. Tanrı'ya, onlara beni kimin gönderdiğini söyleyeceğim diye sormuştu. Mısırların bir çok tanrıları vardı. Onlar tek gerçek Tanrı olan Yehova'yı tanımıyorlardı. Mısırlıların mevsimlere göre bile tanrıları vardı.

Tanrı Musa'ya, "Beni size, Ben Ben'im diyen gönderdi de" dedi. Çık. 3:14

Dini tanrılar mevsimlik tanrılardır. Zamana ve koşullara göre değişirler.

Ancak bizim inanmakta olduğumuz Tanrı asla değişkenlik göstermez ve O asla değişmez. O her zaman sevecen, lütfeden, sevgi Tanrısı'dır. O dün, bugün ve sonsuza dek hep aynıdır.

Tanrı'ya övgüler olsun ki, İsa Mesih'in sağlamış olduğu yüce kurtuluş buna seslenir ve çoktan tamamlanmıştır.

Şimdi Tanrı oğulları ve kızları olarak ayrıcalıklarımıza bir bakalım.

Sekizinci Bölüm

Kurtuluşla Gelen Ayrıcalıklar

Tanrı yeni yaratılışa sahip insan için yapmış olduğu her şeyi İsa Mesih aracılığıyla tamamlamıştır. Her şey Mesih'tedir,

"Her şey varlığını O'nda sürdürmektedir." Kol. 1:17

Tanrı çocukları olarak sahip olduğumuz en büyük ayrıcalıklardan birisi İsa'nın adıdır.

Fil. 2:5-11 ayetleri bize, İsa Mesih'in adının konumundan söz eder.

"Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin."

Bu paragrafı okurken gözden kaçırılmaması gereken bir

kaç önemli nokta var. Öncelikle 9. ayete bakalım. '

'O'na her adın üstünde olan adı bağışladı.'

Hatta İbraniler 1:3-5 ayetlerinde şunu görüyoruz,

"Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür. Güçlü sözüyle her şeyi devam ettirir. Günahlardan arınmayı sağladıktan sonra, yücelerde ulu Tanrı'nın' sağında oturdu. Meleklerden ne denli üstün bir adı miras aldıysa, onlardan o denli üstün oldu".

İsa'nın burada kendi adını miras aldığını görürüz. Yukarıdaki ayetlere göre İsa'ya bu kutsal adın verildiği ve O'nun bu adı miras aldığı söylenir.

Peki Tanrı böyle bir adı İsa'ya neden vermiştir?

Tanrı bu adı O'na bir kaç nedenden dolayı vermiştir:

Öncelikle İsa'nın adı gerçekleştirecek olduğu işi tanımlamaktadır.

Melek Meryem'e şöyle demişti,

"Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak." **Matta 1:21**

İbranicede Yeşua olan İsa'nın adının anlamı, kurtaran demektir.

İsa'nın adı harekete geçmek için bir işarettir. O kutsal adı çağırır çağırılmaz, o adın anlamı yaşamınızda işlemeye başlar.

'Rab'be yakaran herkes kurtulacak". **Rom. 10:13**

Adını imanla çağırdığınız an, İsa kurtuluş hizmetini

yaşamınızda eksiksiz olarak tamamlayacaktır.

İşleyen bir addır.

İşleyen bir buyruktur.

Tanrı'nın kurtuluşu, o adı çağırdığınızda kayıtsız kalamaz.

Yaşayan bir addır.

Kurtaran bir addır.

1980-1988 yıllarındaki İran ile Irak savaşı sırasında Iraklı askerin eline esir düşmüş olan İranlı bir asker vardı. Müslüman olan bu genç esir asker Iraklı askerlerden çok çekmişti. Ve bir gün yaşamını tutsak olduğu hücre içinde sona erdirmeye karar verdi. Elinde tuttuğu ilaçları tam yutmak üzereydi ki, arkasından birisinin ona seslendiğini duydu. Ses ona, "İsa'nın adını çağır!" dedi. Ses üç kez tekrarlandı. Bu sese itaat edip üç kez İsa'nın adını çağırdı. Ardından büyük bir ağırlığın ve umutsuzluğun üzerinden kalktığını hissetti. Büyük bir sevinçle dolmuştu. Kısa bir süre sonra hapisaneden salıverildi ve sonra İsveç'e kaçtı. Ben bu adamla İsveç'teki bir kampta tanıştım ve O'na Müjdeyi duyurur duyurmaz hemen İsa Mesih'i Rabbi ve kurtarıcısı olarak kabul etti. Bu adam Irak'taki esir kampında İsa'yı çağırdığında kurtulmuştu ancak o bunun farkında değildi.

İsa!

İsa!

İsa!

O'nun sağlamış olduğu kurtuluşun içinde yer bulmak için yapmanız gereken tek şey bu. Keşke tüm dünya bu kutsal adı imanla çağırıp kurtulabilseydi!

İsa Bizim Mirasımızdır

İsa hizmet ederken kendi adını hiç kullanmamış olduğunu fark ettiniz mi? Cinlere hiç, "Benim adıyla çıkın!" dememiştir.

Eğer İsa'nın kendisi kendi adını hiç kullanmadıysa, Tanrı

O'na neden bu denli güçlü bir ad vermiştir? Bunun yanıtını Efesliler kitabındaki şu ayetler verir,

"Her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi. Kilise O'nun bedenidir, her yönden her şeyi dolduranın doluluğudur." Efes. 1:22-23

Kutsal Kitabın çağdaş çevirisi şöyle der, *"Tanrı her şeyi İsa Mesih'e bağımlı kılmıştır. Kilisenin yararına O'nu her şeyin başı yapmıştır."*

Bu gerçekten çok anlamlı. Mesih'in yükseltilmeye ihtiyacı yoktu. İsa beden almadan önce de zaten her şeyin üstündeydi.
İbran. 1:2

Şeytani yenmesi de gerekmiyordu. O'nunla karşılaşan cinler O bir söz bile söylemeden önünde yere kapanıyorlardı. Mesih bunu sizin ve benim için yaptı. Tanrı O'na bu adı kilisenin iyiliği için vermiştir. Bu, siz ve benim.

O ada ihtiyacımız vardı.

Baba bizleri biricik Oğlu'yla birlikte ortak mirasçılar kılmıştır.

Sahip olduğu her şeyi bizimle paylaşmıştır. Kendi tanrısal doğasına ortak olmamıza izin vermiştir.

"İsa Mesih'in adıyla", dediğinizde konuşan İsa Mesih'in kendisi gibidir.

O'nun adı aracılığıyla yapılması gereken işe aynı yetkiyle buyruk vermiş olursunuz.

İsa şöyle demişti,

"O gün bana hiçbir şey sormayacaksınız. Size doğrusunu söyleyeyim, benim adımla Baba'dan ne dilerse, size"

verecektir. Şimdiye dek benim adıyla bir şey dilemediniz. Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun." Yuh. 16:23-24

Bu muazzam bir şey!

O'nun adıyla edilen tüm dualarımıza yönelik bu bir güvencedir.

İsa Mesih, O'nun adıyla Baba'dan her ne dilersek, Baba'nın bize vereceğini söylemektedir. O'nun adıyla edilen dualarımız, İsa Mesih'in Baba'ya etmiş olduğu dualarla aynı etki ve güçtedir. Yanıtlanması güvence altına alınmıştır. Dilediğimizi alabildiğimiz için sevincimiz tamdır.

Böylece Baba'nın huzurunda güvencem O'nun adıdır.

Bu bizi Baba'nın huzurunda cesaretlendirmektedir.

Bu sağlam bir güvencedir.

Artık eğerler ve acabalara yer yoktur. Hatta belkiler bile yoktur!

Bu güvence yalnızca Baba'nın huzuruyla sınırlı olmayıp, aynı zamanda karanlığın ve kötülüğün güçleri önünde de güvencemizdir.

"Benim adıyla cinleri kovacaklar, yeni dillerle konuşacaklar, yılanları elleriyle tutacaklar. Öldürücü bir zehir içseler bile, zarar görmeyecekler. Ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek." Mar. 16:17

Hiç sizden daha büyük birini bir yerden çıkarmaya çalıştınız mı? Eğer cinleri kovabiliyorsanız, siz daha büyüksünüz.

Bunun anlamı İsa'nın sizi cinlerin üzerinde efendi kıldığıdır.

"İsa Mesih'in adıyla", dediğimizde o adla bütünleşiyoruz.

Diğer türlü böylesine kutsal bir adı kullanamazdık. Şeytan bizim o adla bütünlük içinde olup olmadığımızı anlayacaktır.

Kötü ruhların Şkeva'nın oğullarına ne demiş olduğunu hatırlıyor musunuz?

Çevrede dolaşıp kötü ruhları kovmakla uğraşan bazı Yahudiler de kötü ruhlara tutsak olanları Rab İsa'nın adını anarak kurtarmaya kalkıştılar. "Pavlus'un tanıttığı İsa'nın adıyla size emrediyoruz!" diyorlardı. Bunu yapanlar arasında Skeva adlı bir Yahudi başkâhinin yedi oğlu da vardı. Kötü ruh ise onlara şöyle karşılık verdi: "İsa'yı biliyor, Pavlus'u da tanıyorum, ama siz kimsiniz?" İçinde kötü ruh bulunan adam onlara saldırdı, hepsini alt ederek bozguna uğrattı. Öyle ki, o evden çıplak ve yaralı olarak kaçtılar." Elç. İşl. 19:13-16

İsa'nın görkemli adı bize aittir.
Adını kullanarak O'nu yüceltelim.

Mirasımızı Almak

Mirası almadan oğulluk hakkı neden değerli olsun ki?

Çocuklarını ihtiyaç içinde görmekten zevk alan bir baba olabilir mi?

Mirasımızı almak çağrımızın bir parçasıdır. Pavlus'un, Galatya kilisesine yazmış olduğu mektubundan bu ilkeyi kavramış olduğunu görüyoruz,

"Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum." Gal. 4:19

Pavlus burada Mesih'in doluluğundan söz ediyor. O'nun

doğası, karakteri, akli, düşüncesi, gücü, yetkisi ve benzeri şeyler... Kutsal Kitap bizlere, "*Çünkü herşey sizindir.*"

Asıl soru tüm bunlara ne zaman kavuşacağız?

"Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" Rom. 8:32

Mesih'in düşüncesine sahip olalım. Çünkü bizimidir. Buna sahibiz. **1. Kor. 2:16**

Bize verilmiştir.

Mesih'in düşünce biçimi nedir? Tanrı'nın düşüncesidir. Tanrı Sözü'nün düşüncesidir. O'nun sözü gibi düşünebiliriz. İsa yeryüzüdeyken, Babası'nın düşüncesine sahipti. O'nun düşüncesi yücelik ve zaferle doluydu.

Düşüncelerinde hiçbir zaman yenilgi yoktu.

Tanrı Sözü dışında başka bir şey düşünmüyordu.

İsa, "*Ben ve Baba biriz.*" demiştir. **Yuh. 10:30**

O'nun zihni sevgiyle doluydu, çünkü Tanrı sevgidir.

Sevgi asla kaybetmez. Sevginin düşüncesi her zaman kazanır.

Sevgi asla korkmaz. Yetkin sevgi korkuyu siler atar. **1. Yuh. 4:18**

Korku mirasınıza sahip olmadığınızın göstergelerinden birisidir. Korku Tanrı'nın yetkin sevgisi içinde yürümediğimizin işaretidir.

Sahip olmak, alıp kendinin yapmak demektir. Sahip olduğunuz şey sizin bir parçanıza dönüşür. Onu kendinizin yaparsınız. Onu içinize alırsınız ve artık dışsal bir şey değil sizindir. Sizin olanlarla bütünleşene kadar onu içinizde karıştırmaya devam edin.

Onun üzerinde derin derin düşünün öyle ki uyurken bile aklınızdan çıkmasın. Sizin bilinç altına yerleşsin. Artık onu

sizden kimse alamaz. Artık sağı sola savrulmadan içinizden sağlam bir şekilde öylece kök salsın.

Oğlu'nun sağlamış olduğu kurtuluş aracılığıyla Tanrı'nın bize vermiş olduğu her şey bize aittir. Bu bizimdir. Bunu bizden kimse alamaz, asla kimse alamaz.

Şifa size aittir. Alın.

Güç size aittir. Alın.

Sevgi sizindir.

"Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür." Rom 9:5

Bu sevgiyi alın. Onu kendinizin yapın. İçinde kalmak için bilinç altınıza kazıyın. Duygularınızı tamamen bu sevgiye teslim edin.

Yüreğimizde güceniklik için yer kalmasın!

Öfke ve kızgınlığa da yer kalmasın!

Acılık, dışlanmışlık ve yalnızlık sizden tamamen uzaklaşsın!

İsa bu şekilde yaşamıştı. O'nu kimse gücendiremedi. Sevgi gücenmez. Neden?

Sevgi her zaman bağışlar.

Sevgi her şeye dayanır.

Tanrı'nın Sevgisi

Hristiyanlar sevgi içinde yürümeye çalışırlar. Hayır, bunu yapmaya çalışmayın! Sevgiyi sahiplenin. Ben bunu yıllarca denedim ve başarısız oldum. Bu işe yaramaz. Sevgi dışsal bir güç değildir. Bu bir doğadır. Yeniden doğmamış kişi buna sahip olamaz.

Bu sevgi yalnızca Tanrı'nın ailesine aittir. Bu, Tanrı'nın ailesine özgü bir şeydir. Eğer bu ailenin bir üyesiyseniz sevgi içinizedir. Yüreğinizde ve ruhunuzdadır. Tamamen size aittir. Bunun için dua etmeyin sadece içinizde olduğunu bilip

yaşayın.

Tanrı'ya, "Beni sevginle doldur ve sevgiyle yaşayayım" diye dua etmeyin. Bu imansızca bir duadır.

Bu sevgiyi zaten yüreklerinize dökmüş durumdadır. **Rom.5:5**

Bu tamamen size bağlıdır. Çünkü içinizdedir. Siz sevgiden doğdunuz. **Yuh. 1:13**

Sizin doğanız sevgidir. Baba'da olan aynı sevgi sizin içinizdedir. Bu kalıtımsal bir şeydir.

Yeniden doğan kişi kavga içinde olduğunda kendini çok kötü hisseder. Peki neden böyle hisseder? Çünkü bu kendi doğalarına ters bir durumdur. Bu akıntıya ters yüzmeye benzer.

Bizler tanrısal doğaya ortak olduk. **2 Pet. 1:4**

Siz ve ben İsa Mesih'in Babası'nın doğasına sahibiz.

Bu doğanın dışında yaşadığımızda, yenilgi içinde yaşamış oluruz. Çünkü kendimizin yani, kendi doğamız dışında yaşamış oluruz. Hristiyan evliliklerinin yıkılmasının nedeni budur. Hristiyan iş dünyasının ve hizmetlerinin çökmesinin nedeni budur. Kiliseler bu yüzden kendi içlerinde bölünmektedirler. Ruhsal önderler bu yüzden günaha düşüp pek çok insanı incitmektedirler.

Yaşamlarını bencilce, ben merkezci olarak yaşarlar.

Sevgi kendi çıkarını aramaz. **1 Kor. 13:5**

Sevgi kendisinden önce diğerlerine öncelik verir.

Sevgi kendisinden önce diğerlerinin iyiliğini gözetir.

Sevginin bu yanını sade bir şekilde evlerimizde yaşamış olsaydık acaba evlerimiz neye dönüşürdü?

Korintililer 13:1-7 ayetleri bizim asıl doğamızı tanımlamaktadır. Kendinizi bu ayetlere göre uyarladığınızda kim olduğunuzu ve nasıl yaşayacağınızı bileceksiniz. İşte bu sizsiniz.

Mesih'te olan sizsiniz.

Tanrı'nın benzerliğinde olan yeni yaratılışa sahip kişi sizsiniz. Bunu mümkün kılan İsa'nın yüce adına övgüler olsun.

Dokuzuncu Bölüm

Ekmek Benzetmesi

Bir zamanlar herşeyini kaybetmiş Joey adlı bir adam vardı. Joey işini kaybetti, eşi onu terk etti, bankalar sahip olduğu herşeyi elinden aldı ve en sonunda evsiz kaldığı için sokaklarda yaşamaya başladı. Her gün karnını doyurabilmek için dileniyor ve çöpleri karıştırıyordu.

Bir sabah McDonald's'ın hemen yakınındaki çöpleri karıştırırken, iyi giyimli bir adam ona yaklaştı ve ona taze yiyeceklerle dolu güzel bir torba verdi. Joey torbayı açtığı anda içinden yükselen taze ekmeklerin kokusu onu bir anda göz yaşlarına boğdu. Uzun zamandan beri hiç taze ekmek yememişti.

Joey ona torbayı veren adama baktı ve teşekkür etti.

Ardından, "Uzun zamandır taze ekmek yememiştım bu beni çok mutlu etti" dedi.

Adam ona gülümsedi ve nazikçe ellerini Joey'in omuzlarına koyarak, "Dostum" dedi. "Bu taze yemeklerle dolu torbayı sana getirdim ama biliyor musun aldığım yerde bunlardan daha çok var!"

Joey, "Efendim benim ne işim, ne de param' var' dedi.

Adam ona tebessümle gülümsedi.

"Sözüne ettiğim yerden bunları almak için ne işe, ne de paraya ihtiyacın var." dedi.

Joey şaşkın bir şekilde adama bakıp, "Efendim yemeklerin ücretsiz mi olduğunu söylüyorsunuz?" dedi.

"Hepsi ücretsiz, hiçbir şey ödemen gerekmiyor" dedi.

Joey, "Bu yerin nerede olduğunu lütfen bana söyler

misiniz?" dedi. Adam eliyle işaret ederek ederek, "Buradan aşığıya doğru inip John adlı üçüncü caddeye gidin. Kapı numarası on altı. Kapısında bir sürü insan göreceksin, görmemen zaten mümkün değil" dedi.

Adam, "İstersen seni oraya ben götürebilirim" dedi. Ama Joey kendisinin gidebileceğın söyledi. Adama tekrar teşekkür edip ondan ayrıldı ardından bir köşeye oturup taze yiyeceklerin keyfini çıkardı. Yiyecekler çok güzeldi. Hepsini yedi arta kalan hiçbir şey bırakmadı. Doğrusu uzun zamandır kötü kokmayan ve bu kadar lezzetli yemekler hiç yememişti.

Joey yemeğini yerken bir yandan da adresi unutmamak için sürekli tekrarlıyordu. John caddesi on altı numara deyip durdu. Adresi unutmaktan korkuyordu.

Kendi kendine, "Bu gerçekten doğru olabilir mi?" diye düşündü. "Herkeseye ücretsiz yiyecekler verebilirler mi? Bu nasıl olur?" Bu konuda aklından bazı tuhaf senaryolar geçiyordu. "Eğer bu gerçekten doğruysa çevrede neden bu kadar evsiz ve aç insanlar var?" diye düşündü. Adamın söylemiş olduğu bu hikaye konusunda yüreğinde bazı şüpheler uyanmaya başladı. Aynı zamanda da adamın vermiş olduğu yiyeceklerin kokusu ve tadı aklından bir türlü çıkmıyordu. Yavaşça adamın tarif etmiş olduğu adrese doğru yola çıktı.

Yiceklerden arta kalan boş torbayı cebine koydu. Eğer o yabancı adam yanlış bir bilgi vermiş olsa bile torba hala yemiş olduğu yemeklerin kokusunu taşıyordu ve aslında kendince bu bir kanıttı "Üçüncü cadde, üçüncü cadde" diye tekrarlayıp durdu. Her şeyini kaybetmiş olmanın verdiği büyük sıkıntı Joey'in hafızasına da epeyce zarar vermişti. Attığı her bir adımla içindeki heyecan ve beklentide artıyordu. John adlı üçüncü caddeye en sonunda ulaştı. Bu hikaye doğru olmalı diye düşündü. On altı numaralı evi bulmak için adım adım ilerliyordu. Gözünü kapı numaralarından ayırmıyordu. Birdenbire kendisini on altı numaralı evin önünde buldu.

Dışarıda büyük bir kalabalık vardı ve herkes içeri girebilmek için sıraya girmişti. Joey da hemen sıraya girdi. Sırada genç yaşlı, şişman zayıf her türden insan vardı. Bazıları da iyi giyimli ve pek ihtiyaç içinde görünmüyordu! Joey bu insanların burada ne işi var diye düşündü ama çok da buna umursamadı. Düşündüğü tek şey içeri girip taze yiyeceklerle karnını doyurmaktı.

Kapıya yaklaşırken sıradaki bazı insanların kapıdaki görevliyle konuştuktan sonra içeri girmeden ayrıldıklarını gördü.

Joey neler oluyor diye düşündü.

Sıra Joey'e gelmişti.

Kapıdaki kısa boylu adam, "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Biraz taze yemeğe ve ekmeğe ihtiyacım var efendim" dedi.

Görevli, "Burada çok yiyecek var" dedi. "Ancak yemeğe oturmadan önce temizlenmeniz gerekiyor. Ayrıca üzerindeki kıyafetlerden kurtulmanız gerekiyor çünkü size yenileri verilecek. Bunu yapmayı diler misiniz?"

Çetin bir soruydu. Joey kıyafetlerini seviyordu. Uzun zamandır üzerinde olan bu kıyafetlere çok alıştı. Kötü kokuyorlardı ama o bunu hiç umursamıyordu çünkü onu sıcak tutuyorlardı. İçinden ya kıyafetlerim yada taze yiyecekler diye bir süre düşündü. Sonra kararını verdi.

"Evet temizleneceğim" dedi. İçinden ne olursa olsun en kötü senaryo, kirli kıyafetlerimi geri alır ve burdan giderim diye düşündü.

Görevli gülümsedi ve birden nereden çıktığı belli olmayan bir anahtarla kitabı Joey'in eline ilişti. "Bu anahtarla kapıyı açacaksın ve ihtiyaç duyduğun her şeyin yerini gösteren haritaları kitabın içinde bulacaksın" dedi adam. Joey biraz garipseyerek, "Ne biçim bir ev bu, içinde gezinmek için neden

haritalara ihtiyaç duyayım ki?" diye düşündü.

Joey için bu sıra dışı ve maceralı bir gündü. Önce tanımadığı yabancı bir adam ona harika yiyecekler vermiş şimdi de dilenmeden iki hediye almıştı!

Joey, "Bu neden önceden başıma gelmedi ki?" diye düşündü.

Joey'in aklından bu durumu mantıklı bir şekilde anlamlandırabilmek için milyon düşünce gelip geçiyordu. "Bu gerçek olabilir mi? Her şeye yeniden başlayabilir miyim? Yeniden normal bir yaşama sahip olabilir miyim? Beni gerçekten umursayan birileri olabilir mi?" Ardı ardına pek çok sorular birbirini kovalıyordu. Birdenbire birisinin dürttüğünü hissetti.

Görevli, "İyimisiniz efendim?" dedi. Sonra yumuşak bir şekilde omuzuna dokunarak, "İçeri girebilirsiniz devam edin!" dedi.

Biraz gergin biraz da bilinmezliğin getirdiği korkuyla karışık duygularla, Joey devasa kapının anahtarını yerleştirdi. "Bu küçük anahtarla bu kadar eski ve büyük kapıyı nasıl açabilirim ki?" diye düşündü. Ama anahtar deliğe yerleşir yerleşmez kolayca kendiliğinden açılıverdi. Joey çok heyecanlanmıştı. Tüm bunlar gerçek olabilir miydi?

İçeriye adım atar atmaz yüreğinde büyük bir sevinç hissetti, sanki sıcak bir yaz gününde üzerine esen bir esinti gibiydi. Tüm bunlar inanılmazdı. Yeniden, "Burası neresi böyle?" diye düşündü.

İçerideki büyük salona açılan başka bir bölme vardı. Bu bölme şu otomatik araba yıkama yerlerine andıran bir yere benziyordu!

Joey, "Burası görevlinin sözüne etmiş olduğu temizlenme yeri olmalı" diye düşündü. Küçük bir iman adımıyla içeri girdi. Bölmeye adım atar atmaz arkasında bulunan devasa kapı birden kapandı ve artık geri çıkamazdı.

Bulunduğu yeri birden güçlü bir esinti doldurdu. Bu esinti Joey'un üzerinde bulunan tüm o eski kıyafetleri üzerinden çıkarttı. Çırılçıplak kalmıştı ama çevrede onun dışında kimse yoktu. Kendini çok mutlu hissediyordu. Rüzgarın kendisini yukarıya doğru kaldırdığını hissetti. Sanki kendini bir bulutun üzerindeymiş gibi hissetti ve doğrusu bu çok hoş bir duyguydu. Bu ona çocukluğundaki bir duyguyu anımsattı. Babasının onu kollarından havaya savurduğu ve döndürdüğü unutmış olduğu o sevinç dolu eski duyguyu. Bu onu o kadar mutlu etmişti ki Joey başına gelmiş olayları ve yaşanmış tüm o acıları birdenbire unuttu. Burada sonsuza kadar öylece uçabilirdi. Birkaç saniye sonrasında içinden sonsuzluğu hissetti. Rüzgar durmuştu ama önünde köpük saçan bir makine görüldü. Makine Joey'in üzerine kırmızı renkli bir sıvı saçmaya başladı.

Joey bunun ne olduğunu düşündü. Ne de olsa o güne dek hiç kırmızı renkli bir sabun görmemişti. Sıvı onu ıslatmamıştı. Bu çok tuhaftı! Kırmızı renkli sıvı üzerine akarken başka tuhaf bir şey daha oldu. Sanki bu sıvı onun dışından çok içini temizliyordu.

Başarısızlığın neden olmuş olduğu utanç duygusu, evliliğinin yıkılmasıyla hissettiği o yalnızlık duygusu, değersizlik duygusu ve tüm bunlarla gelen suçluluk yükünün üzerinden kalkmış olduğunu hissetti.

Birdenbire herşey sessizleşti. Üzerine sakinlik ve esenlik indi. Rüzgar ve makine tamamen durmuştu. Önünde açık duran bir kapı gördü. Kapıdan geçip temizleme bölümünde ayrılırken üzerinde bembeyaz bir elbise gördü. Hala temizlenmiş olmanın getirdiği mutluluk ve şaşkınlık duyguları içindeyken, "Bu elbise bana ne zaman verildi?" diye düşündü.

Joey ketenden yapılmış olan beyaz elbisesine bakarken büyük birisinin ona sarıldığını hissetti.

Büyük bir adam, "Hoşgeldin oğlum" dedi.

Joey, "Siz kimsiniz efendim?" diye yanıtladı.

Şaşırtan o şefkatli gülümsemesiyle, "Ben bu evin sahibiyim Joey" dedi. Az önce gerçekleşen yıkanma deneyimi nedeniyle Joey'in gözleri adamı biraz bulanık görüyordu. "Acaba tüm bunlar bir rüyamı?" diye düşündü. Biraz kafası karışmıştı doğrusu adama soru sormaya da çekiniyordu. Adam yumuşak bir şekilde kolunu Joey'in omuzlarına atarak evi dolaştırmaya başladı.

Adam Joey'e, "Benim evim senin evindir. Buradaki her şey sana ve burada bulunan diğerlerine ait" dedi. İçeride büyük bir kalabalık vardı. Adam, "Yalnızca talimatları gösteren elindeki kitabı okumalısın" dedi.

Joey içinden, "İnanılmaz, şu kalabalığa bak!" dedi.

Joey birdenbire on binlerce insanın sesini andıran büyük bir kalabalığın sesini duydu.

"Bu kadar büyük bir kalabalığı barındırabilen bu ev nasıl bir ev?" diye düşündü. Şaşkınlık içinde aceleyle ilerledi. İnsanlar dört bir yandan geliyordu ve hepsi Joey'inkine benzer beyaz keten elbise giyinmişti. Evin sahibiyile ilgili olarak zihninden milyonlarca soru gelip geçiyordu. Biraz kendine gelip düşüncelerini toparlarken, ev sahibinin sonu gelmeyen bu kalabalığın içinde kaybolmuş olduğunu fark etti.

Bu kalabalığın ve kargaşanın içinde ne yapacağını düşünürken birisi ona yaklaşip kendi kulübesine onu davet etti. Etrafta yüzlerce kulübe vardı ve hepsi yeni gelmiş olan misafiri kendi yerine davet ediyordu. Joe adama taze yiyeceklerin nerede olduğunu sordu. Adam ona, "Yemekleri merak etme" dedi. Joey'in kendi sınıflarına katilip bu evle ilgili daha fazla şey öğrenmesi gerektiğini söylüyordu. Joey bu teklifi kabul etti. Zaten yeni yemişti, çok da aç değildi. Joey, "Yemekleri sonra bulurum" diye düşündü. İnsanların ona göstermekte olduğu ilgiden çok hoşnuttu.

Bir süre derslere katıldı ama kimse ona taze yiyeceklerin yerini göstermedi. Diğer kulübelere ziyaret etmeye başladı.

İçinde farklı teorilerin olduğu çeşit çeşit kulübeler vardı.

Bazı insanlar yiyecek alabilmek için içeride bulunan kötü bir adamla savaşımları gerektiğine inanıyorlardı. Her gün taze yiyecek almak umuduyla kötü adama bağırıp onu korkutmaya çalışıyorlardı. Ama bunu yapmalarına rağmen hala yiyecek bulamıyorlardı.

Diğer bir grup ise ekmek alabilmek için evin sahibine güzel şarkılar söylenmesi gerektiğini söylüyorlardı.

Başka bir grup da yiyecekleri alabilmek için önce onları zihinde hayal edilmesi gerektiğini söylüyordu.

Kimileri de yiyeceğe sahip olabilmek için önce bazı sıkıntılar yaşamaları gerektiğini düşünüyorlardı. Joey'in kafası iyice karışmıştı.

Joey'in canı tüm bu talimatlardan ve teorilerden iyice sıkılmıştı. Eve girdiği zamandan beri henüz hiç taze yiyecek görmemişti. Yolda karşılaşmış olduğu o yabancı, Joey'e taze yiyecekleri karşılıksız olarak öylece vermişti. Ama buradaki herkes taze yiyecekler için bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyordu. Joey büyük salonun köşesinde biraz dinlenirken, parlak kareye benzer kutuların her masanın üzerinde bulunduğu bir kulübeyi fark etti. Her kutudan bir ses geliyordu kutudan konuşan kişinin kendi resmiydi. Konuşmacı iyi giyimliydi, insanlara taze yiyecekler için sürekli davette bulunuyordu.

Joey, "İşte bu olmalı!" diye düşündü.

"Kutunun üzerindeki kişi, 'Ekmek ister misin?' dedi. "O zaman tohum ek, verin size verilecektir'... Konuşmacı eve girerken Joey'e verilmiş olan kılavuzdan sözler kullanıyordu. Joey büyük bir heyecanla kulübeye doğru yaklaştı. Oradaki insanlara, "Tohum ekmek ne demek?" diye sordu.

Kulübenin sahibi tohum para demektir dedi.

Kutunun üzerindeki konuşmacı televizyon aracılığıyla insanlara gelebildiğini ve bunu yaparken çok paraya ihtiyaç

duyduğunu söyledi. Eğer yayın için yardım edebilirse, onun için dua edeceğini ve böylece taze yiyeceğe sahip olabileceğini söyledi.

Joey "Ama benim hiç param yok ki!" dedi.

Bu kulübenin sahibinin açıklaması da yiyecek konusundan diğerlerinden pek farklı değildi. Taze yiyecek bulma konusunda Joe'e hiç yardımcı olmamıştı. Hala yiyecek için bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Ona taze yiyecekler vermiş olan o adamın anısı hala zihninde capcanlıydı. Keşke bu evde onunla tekrar karşılaşabilseydim" diye düşündü. Onu her yerde aradı ama bulamadı.

Joey, "Bütün yapman gereken elindeki kılavuzu okuman" diyen ev sahibinin sözlerini yeniden hatırladı. Joey heyecanla kılavuzu okuyup çalışmaya başladı.

Kılavuzun içinde pek çok haritalar ve tablolar vardı. Bunlardan bazılarını hemen anladı ama bazılarını anlayamadı. Kılavuzu çalışırken 'Petrus' adlı tablolar serisine geldi. Bu tabloların birisinin içinde evdeki mutfağın yerini gösteren bir harita buldu. Mutfak ikinci salonunun hemen yanındaki odada bulunuyordu.

Joey'in yüreğindeki heyecan hiç olmadığı kadar artmıştı. Bu heyecan, eve ilk girdiğinde temizleme bölümünde hissetmiş olduğu o heyecanla aynıydı. Joey kulübeleri ve insanları geçerek Petrus adlı ikinci salona doğru yaklaştı. Burası çok sakindi ve neredeyse hiç insan yoktu.

Bir an, "Acaba doğru yerdemiyim?" diye düşündü. "Eğer burası doğru yer olsa çok daha fazla insan olması gerekmez miydi?"

İçinden yerin adını tekrarlamaya devam etti. "İkinci Petrus salonu birinci oda". Yakınlaştıkça tanıdık kokular duymaya başladı. Çok heyecanlanmıştı. Biraz daha yakınlaştığında tanıdık birisini gördü. Ona yemek vermiş olan adam yemek

torbalarıyla tam mutfaktan çıkıyordu. Önce gözlerine inanamadı. Bu kesinlikle ona yemek torbasını vermiş ve bu yerden söz etmiş olan o aynı adamdı.

Joey heyecanla, "Beni hatırladınız mı efendim?" diye sordu.

Adam, "Kusura bakmayın beyfendi ben çok insanla tanışırım sizi hatırlayamadım" dedi.

"Ben McDonald's'ın arkasındaki çöpleri karıştırırken bana yemek torbası ve bu yerin adresini vermiş olduğun o adamım" dedi.

Adam ona, "Hatırladım ama şimdi temiz ve çok farklı görünüyorsun" dedi.

"Bu eve geldiğim zamandan beri sizi her yerde arayıp durdum. Bana o sabah vermiş olduğunuz taze yiyecekleri burada bir türlü bulamadım!" dedi.

Adam, "Taze pişmiş yiyecekler hemen burada, bak işte mutfakta" dedi.

Joey, "Ama buradaki diğer insanlar nasıl bundan haberdar değiller?" diye sordu.

Adam, "Sorun şu" dedi. Oradaki insanların pek çoğu eski evden geliyor. Ve eski evde yemek için çalışman gerekiyordu.

Sözünü şöyle sürdürdü, 'Orada yiyecekler ücretsiz değildi. Eski evde temizlenme bölümü de yoktu. İnsanların kendi kendilerine temizleyebilmeleri için yapmaları gereken pek çok kural ve uygulama vardı. İnsanlar artık yiyecek için çalışmak zorunda kalmasınlar diye ev sahibinin oğlu temizlenme bölümünü inşa edip kurdu. İnsanlarla birlikte olabilmek için kendisi de bu eve taşındı.

Joey, "Peki o nerede şimdi" diye sordu.

Yabancı adam, "Gel seni onunla tanıştırayım" dedi.

Adam Joey'u mutfağın içine götürdü.

İçeride fırıncı olan evin sahibinin oğluyla tanıştı.

Fırıncı Joey'i sıcak bir şekilde karşılayıp, "Evime hoş

geldin!" dedi. Fırıncı Joey'e dilediği kadar taze ekmek ve yiyecek alabileceğini söyledi.

Fırıncı, "Çeşit çeşit ekmek ve çöreklerin hepsini sizler için pişirdim ve ücretsiz. Ayrıca ne zaman bir sorunun olursa bana gel yardımcı olurum" dedi.

Yabancı, fırıncı ve Joey'in hoş sohbet içine girdiklerini görünce, onlardan özür dileyip ayrıldı.

Çünkü sokaklara gidip aç olanları bulup buraya gelmeleri için onları davet etmesi gerekiyordu.

Sonunda Joey'da yabancıya katılıp aç insanların buraya gelebilmesi için onları davet eder oldu. Ama en sevdiği şey her sabah mutfaka gidip fırıncıya uğramak ve ondan taze ekmekler almaktı. Her gün fırıncıya ve evin sahibine, onlara katılabildiği ve ona taze yiyecekler verdikleri için sürekli teşekkür ederdi.

-Son-

Yazar Hakkında

Pastör Reza Safa Ortadoğu'da yaşayan Şii kökenli Müslüman bir ailede doğmuştur. İncasına ve İslamın kaidelerine sıkı sıkıya bağlı bir müslümandı. Ramazan ayında orucunu tutar ve beş vakit namazını hep kılardı.

Liseyi bitirdikten sonra yüreğinde derin bir boşluk hissetmeye başladı. Yüreğindeki gerçeğe karşı duyduğu açlık ve bu arayış onu Batı'ya alıp götürmüştü. Safa Müjde'yi ilk defa duymuş olduğu İsveç'te bir öğrenci olarak yaşamaya başladı. Kendi ana dilinde Kutsal Kitabı okuduktan ve kendisini çok yakın hissettiği bazı Hristiyan dostlarla tanıştıktan sonra, İsa'ya bir şans vermeye karar verdi. Birkaç ay süren şüphe ve bocalamaların ardından yüreğini İsa'ya tamamen açtı.

Pastör Reza Safa "Dünya'ya Ulaşan Hasatçılar' adlı müjdeleme ve şifa hizmetlerini 1990 yılında kurdu. O günden beri elliden farklı ülkede pek çok müjdeleme etkinliği ve önderler için konferanslar düzenlemiştir. Düzenlenmiş olan bu müjdeleme etkinliklerinde birçok inançtan ve özellikle Hindu ve Müslümanlardan olan insanlar Mesih'e iman etmişlerdi.

Tanrı'dan almış olduğu bir vizyon olan televizyon hizmeti için uzun yıllar boyunca edilen duaların ardından Ortadoğu'da Hristiyan içerikli yayınlar yapan Necat TV'yi kurmuştur. Necat Fars dilinde kurtuluş anlamına gelir. Yayınlarına 2003 yılında haftada 4 saat olmak üzere Kaliforniya'da bulunan seküler bir Fars yayını yapan kanal üzerinden başlamıştır. 2006 yılında kesintisiz olarak uydu üzerinden TBN ile ortaklaşa TBN Necat olarak Fars dilinde yayınlarına başlamıştır. İzleyicilerden gelen

geri dönüş inanılmaz boyutlardaydı. Bazı araştırmalara göre Hristiyan yayınlardan sonra üç ile beş milyon civarında İranlı müslümanlıktan Hristiyanlığa geçmiştir. İran'da doksan üzerinde yer altı kiliseleri kurulmuştur. Televizyon yayınlarıyla Ortadoğu'da İsa Mesih'in müjdesinin ulaşmasının mümkün olmadığı pek çok yere ulaşılmıştır. Tanrı Mesih'in müjdesinin duyurulabilmesi için hiçbir dini kurumun veya devletin kapatamayacağı yeni bir kapı açmıştır.

İran ve Ortadoğu'ya yönelik müjdelem hizmetimize vereceğiniz her türden destek ve dularınız için teşekkür ederiz.

Daha fazla bilgi için ofisimizi arayabilir (805) 445-7744 veya www.necattv.org ziyaret edebilirsiniz.